



Veto

nummer 30

11 mei 1998

jaargang 24 - 1997-1998

afgifte: Leuven X
(weekblad - verschijnt niet van juni
tot augustus)

België-Belgique
P.B.
3000 Leuven 1
2/2817



**Rector evalueert
eigen beleid**

p. 3



**Middelpunt:
terugblik op
mei '68**

pp. 12-13



**Zigekners in Slovaakije:
de onbekende schande**

pp. 16-17

Onderzoek naar motieven bij de keuze van een unief

Bereikbaarheid unief speelt KU Leuven parten

en onderzoek van de Leuvense professor Jaak Billiet en diens medewerkers Bart Cambré en Diane Smedts heeft uitgewezen dat de bereikbaarheid de belangrijkste faktor is voor afstuderende scholieren in hun keuze voor één of andere universitaire instelling. Abituriënten kiezen met andere woorden in de eerste plaats een unief die dicht bij huis ligt. Een verrassende vaststelling omdat in andere rapporten — zoals bijvoorbeeld het rapport-Dillemans — er niet wordt vanuit gegaan dat de student van vandaag niet meer geremd mag worden door mobiliteitsproblemen. Bereikbaarheid blijkt nu alleszins een veel meer doorslaggevende rol te spelen in de keuze van de instelling dan studentensfeer of levensbeschouwing.

Die konklusie is geen goed nieuws voor de KU Leuven. Als het immers op geografische ligging aankomt, biedt Leuven vlakbij de hoofdstad en de taalgrens heel wat minder mogelijkheden dan Gent, dat over een *hinterland* kan beschikken dat zich uitstrekt van de kust tot Antwerpen en Brussel. Dat levert meteen een verklaring waarom de Gentse universiteit de laatste jaren relatief meer generatiestudenten — dat zijn studenten die zich voor het eerst inschrijven aan een unief — aantrekt dan de in absolute cijfers nog altijd grotere KU Leuven, dat sellen ook de onderzoekers vast. Als de bereikbaarheid inderdaad van zo een doorslaggevend belang is in de keuze, zou dat bovendien kunnen betekenen dat de sterkere groei van de studentenpopulatie aan de RUG eerder structureel dan conjunctureel is: de KU Leuven kan er immers niks aan veranderen dat ze in Vlaanderen zo 'slecht' gelegen is.

Katoliek

Geen prettig vooruitzicht, niet zozeer omdat Leuven dringend 'de grootste' wil blijven, maar wel omdat de universiteitsfinanciering van overheidswege — de zogenaamde 'eerste geldstroom' — gebaseerd is op de studentenaantallen. Ook voor de sociale voorzieningen aan de universiteiten staan minder inschrijvingen gelijk aan een kleinere begroting. Het zal dan ook weinigen verbazen dat de Leuvense academische overheid stilaan gewonnen lijkt voor een overheids subsidie die slechts gedeeltelijk af-

hangt van de grootte van de studentenpopulatie. De studentenbeweging volgt die ontwikkeling dan weer met kritische blik omdat zij meent dat een financiering op basis van studentenaantallen nog altijd de beste garantie biedt voor een zo kwalitatief en democratisch mogelijk hoger onderwijs.

Het is niet eenvoudig om een sluitende verklaring te vinden voor het belang dat vandaag gehecht wordt aan de bereikbaarheid, een faktor die bij vroegere gelijksoortige onderzoeken heel wat minder van tel was. Wel is het zo dat het ideologische profiel van een universiteit — voorheen een erg prominent element — nog slechts in geringe mate de keuze bepaalt. Waar vroeger katoliek West-Vlaanderen massaal naar de Leuvense Alma Mater trok, blijven die studenten nu deels in het voor hen beter bereikbare Gent plakken. Het pluralistische profiel van die universiteit blijkt daarbij geen hinderpaal meer te zijn. Gent heeft daarbij nog het voordeel een volwaardige stad te zijn, terwijl Leuven in de eerste plaats een studentenstad blijft, waar het openbare leven voor een groot stuk op de student is afgestemd. Die studentensfeer blijft wel van belang in de aantrekkingskracht van Leuven, maar anderzijds is er een groeiende groep jongeren die deel wil uitmaken van het leven in een echte stad. Het toenemende belang van bereikbaarheid is dan ook niet gelijk te stellen met een tendens om minder op kot te gaan. Ook in geografisch gunstiger gelegen universiteitssteden gaat het merendeel van de studenten op kot.

De bereikbaarheid van de universiteit



Wilt u slagen voor het grote Veto-eksamen, ga dan naar de pagina's 19 tot 22. En studeer ze van buiten zodat u weet wat dit jaar in Leuven gebeurd is. En nog veel sukses trouwens met uw andere eksamentjes in naam van de hele Vetooploeg. (foto Ivan Put)

is uiteraard niet de enige doorslaggevende faktor in de keuze van de instelling. De faam van de unief op wetenschappelijk en onderwijsvlak speelt evenzeer mee. Bart Cambré legt uit: "De studenten in de steekproef zijn op twee momenten bevroegd: één keer voor ze naar de unief gingen en één keer toen ze al van het universiteitsleven geproefd hadden. In het eerste geval wordt bereikbaarheid naar voor geschoven als belangrijkste faktor, bij de tweede enquête komt de kwaliteit van het onderwijs meer op de voorgrond. Logisch eigenlijk, want op dat moment kunnen die nieuwe studenten pas echt uit eigen ervaring mepraten over de onderwijskwaliteit." Overigens blijft de faam van het onderwijs vooral voor de KU Leuven de troefkaart bij uitstek. Die goede naam zorgt er — samen met het studentenleven en het op kot kunnen gaan — in belangrijke mate voor dat nog altijd heel wat studenten de bereikbaarheids handicap overwinnen en naar Leuven afzakken. De onderzoekers konkluderden: "De goede naam op gebied van het onderwijs, de wetenschappelijke faam, en

daarmee verbonden de kans op tewerkstelling, spelen alle als keuzemotieven in het voordeel van de KU Leuven. Het zijn de argumenten bij uitstek om voor de KU Leuven te kiezen."

Slaagkansen

Anderzijds werkt die befaamde onderwijskwaliteit als een tweesnijdend zwaard. Een sterk onderwijsprofiel wordt, blijkens het onderzoek, immers vaak gekonnoteerd met een streng eksamensysteem en dus lagere slaagkansen, een vooruitzicht dat niet iedere student aantrekt. De attractiviteit van het Limburgs Universitair Centrum in Diepenbeek wordt in sterke mate bepaald door het 'gemakkelijker' eksamensysteem, terwijl ook de kandidatuurinstellingen in Brussel (KUB) en Kortrijk (Kulak) lijken te profiteren van hun kleinschaligheid die als studentvriendelijk wordt beschouwd. Voor de Leuvense academische overheid, die heus niet licht over het voorliggende onderzoek heengaat, dringt zich dan ook een erg moeilijke keuze op: ofwel kiezen voor een verdere profilering op basis van de onderwijskwaliteit en de sterke diploma's — met als risico kandidaten af te schrikken met de konnotatie 'strengere selectie' —, ofwel andere aspecten aanboren, op het gewaar af de kwaliteitstroef te veronachtzamen.

GROEP T

LERAARS MET VISIE

PEDAGOGISCHE HOGESCHOOL LEUVEN

Tionsevest 60 • 3000 Leuven • Telefoon 016/30 10 30 • Fax 016/30 10 40 • E-mail groepT@groepT.be

Bart Eeckhout

De vrije tribune kan bezorgd worden op het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven en moet vóór vrijdagmiddag 16.00 u binnen zijn, liefst op diskette of e-mail veto@veto.student.kuleuven.ac.be

De vrije tribune staat open voor iedere persoon of organisatie die met redelijke argumenten een standpunt verdedigt of een gefundeerde mening formuleert. Het standpunt kan vrij aangebracht worden. De Persoon of organisatie is volledig verantwoordelijk en aansprakelijk voor de inhoud en kan slechts één maal per jaar een vrije tribune krijgen. De vrije tribune wordt steeds ondertekend met naam, studiejaar en volledig adres, en is onder geen beding anoniem.

Eventuele reacties op een vrije tribune worden uitsluitend gegeven via lezersbrieven.

De vrije tribune wordt ofwel integraal ofwel niet gepubliceerd en is niet langer dan 7.000 tekens (spaties inbegrepen, wat overeenkomt met ± vier getikte bladzijden met dubbele interlinie). De redactie behoudt zich het recht voor de vrije tribune niet te plaatsen als aan de criteria van redelijke argumentatie, een standpunt en gefundeerd zijn niet strikt voldaan wordt.

De rol van studenten in de kwaliteit zorg voor het onderwijs

De kwaliteit van een diploma hangt in sterke mate af van de kwaliteit van het verkregen onderwijs. Kwaliteit zorg is niet alleen binnen de context van het bedrijfsleven belangrijk, maar ook binnen de wereld van het onderwijs. Recent kwam een rapport uit van de auditcommissie die, in opdracht van onze onderwijsminister Luc Van den Bossche (SP), naging of de kwaliteit van de kwaliteit zorg aan de Vlaamse universiteiten goed is. Onze universiteit heeft reeds de nodige structuren om na te gaan in welke mate er kwaliteit is, maar het ontbreekt volgens ons soms aan inhoud.

Centraal in de kwaliteit zorg van het onderwijs is de Permanente Onderwijscommissie (POK). Daar worden in principe alle onderwijsproblemen besproken die betrekking hebben tot de opleiding. Deze werkt niet in alle opleidingen even goed. De POK is en blijft een adviesorgaan. Dat betekent dat absentisme in POK's de kop kan opsteken. Een aantal professoren gaat van de rede uit dat zij op de Fakulteitsraad, het hoogste fakultaire beslissingsorgaan, haar gram wel zal halen. Bovendien zetelen niet alle professoren in de POK. Misschien zou het niet slecht zijn om POK's, wat bepaalde onderwijstopics betreffen, een ruimere bevoegdheid te geven. In rull kunnen dan voor elk agendapunt alle betrokken professoren uitgenodigd worden.

Plicht

Het is belangrijk dat de studentenvertegenwoordigers, die een derde van de POK uitmaken, daar een inspirerende rol vervullen. Zij dienen vaak de agenda mee te bepalen. Studenten weten waar de pijnpunten in de opleiding zich bevinden. Toch, en dat is begrijpelijk, slagen niet alle studentenvertegenwoordigers erin om deze plicht waar te maken. Soms ligt het aan de studentvertegenwoordigers, die overwelddig worden door de omstandigheden van het vergaderen met professoren, die ze normaal enkel in overvolle aula's van op twintig meter afstand te zien krijgen. Op dat ogenblik vergeten ze wel eens 'studentenvertegenwoordigers' te zijn.

Is het dan zo slecht met de kwaliteit van ons onderwijs? Veto berichtte regelmatig over probleempunten. De kwaliteit van de praktijkoefeningen, maar ook andere problemen zoals slecht docerendrag, overlappings in cursussen, een te hoge studiedruk, de manier van examineren (te vaak reproductie), een slechte opbouw van het opleidingsprogramma verdienen de nodige aandacht en komen in verschillende opleidingen regelmatig terug. Het is belangrijk dat de studentenvertegenwoordigers weten dat ze op deze punten reële inspraak en meldingsplicht hebben. Ondanks vermoede tekortkomingen is onze universiteit in globaal geen slechte universiteit. Dat bewijzen de visitierapporten die de kwaliteit van het onderwijs in de Vlaamse en Nederlandse universiteiten vergelijken. Dat neemt echter niet weg dat het onze taak is tekortkomingen te zoeken en deze onderwerp te maken voor een discussie met het oog op verbetering. Als studenten rond deze punten niet kritisch mogen zijn, wordt een belangrijke motor voor de onderwijsverbetering gesaboteerd.

Een reëel pijnpunt waar Kringraad, de onderwij

derwijskoepel van Loko, dit jaar rond gewerkt heeft, is de verdeling van de studiepunten en de studielast. Elk vak heeft een aantal studiepunten, in totaal dien je elk jaar zestig studiepunten te verwerven. Normaal geven deze een indicatie over de studielast die een vak met zich meebrengt. Zo voor de normstudent in Vlaanderen, volgens het dekreet, de opleiding jaarlijks tussen de 1500 en 1800 uren mogen in beslag nemen (les volgen, praktijkoefeningen, studenten). De realiteit is vaak anders. In onze universiteit zijn er opleidingen waar de studietijd boven de 2300 uren uitkomt. Je kan je dan de vraag stellen of de student dan nog in staat is aan andere dan louter intellectuele ontplooiing te doen. Indien er opleidingen zijn die een hoge studielast hebben, moet je er als studentenvertegenwoordiger op hameren dat programmahervormingen doorgevoerd worden. Het argument dat de kwaliteit van de opleiding daarmee vermindert, bespaart de tegenstanders zelfs gewoon de denkoefening van een programmahervorming. Dat is erg.

Studietijd

Daarnaast wordt ook al te vaak geen rekening gehouden met de relatieve zwaarte van een vak binnen het jaar. Elk jaar telt zestig studiepunten. Dat betekent dat één alzonderlijk studiepunt op 25 à 30 uur begroot wordt. Vaak is het zo dat een vak met vijftien hoorcolleges van twee uur, automatisch vier studiepunten krijgt. Het is niet denkbeeldig dat het ene vak meer studietijd vergt dan een ander, ook al wordt er maar evenveel les over gegeven. Als iedereen binnen het jaar dezelfde vakken dient te volgen, creëert dit geen ongelijkheid. Als je echter de keuze hebt tussen een aantal vakken, dan kan de student de gemakkelijkste weg volgen. Studenten die dan moeilijker vakken kiezen worden op die manier gestraft. Hun grotere studie-inspanning wordt niet beloond met meer studiepunten. De hierboven genoemde auditcommissie suggereert om voor dit wettelijk probleem de studenten na elk jaar een verdeling van de zestig studiepunten te laten doen over de verschillende vakken. Zo kan er een goed oordeel gevormd worden over hoe de vakken zich relatief tegenover elkaar verhouden.

Nu de nieuwe presidia gevormd zijn, is dit tevens een oproep om onderwijs binnen de werking een centrale taak te geven. Het is immers voor de representativiteit zeer belangrijk dat de studentenvertegenwoordigers vanuit de kring gestuurd worden. Kringraad zal blijven proberen om te hameren op een optimale kwaliteit. Het is aan de studentenvertegenwoordigers van POK's en fakulteitsraden om deze optimale onderwijskwaliteit ook aan de basis ingang te doen vinden. De universiteit heeft drie grote opdrachten: onderwijs, onderzoek en maatschappelijke dienstverlening. De professoren moeten onderwijs leren beschouwen als een gelijkwaardige component aan onderzoek. Het zal steeds de taak van de studenten blijven hen daarop te wijzen. Wij hebben immers recht op goed onderwijs.

Ludwig Deweghe,
uittredend voorzitter Kringraad
en lid Onderwijsraad

Deze week niet in Veto:

• *Het ziet er goed uit voor de Palestijnen, de maaden van de dekadentie vreten onverbreidelijk aan de wortsels van het Joodse ras. Nathaniahu en andere orthodoxen: eat your heart out want Dana International is de kersverse winnaar, sorry winnaars, van het Eurovisie Songfestival. Het scheelde echter niet veel of de Maltese kloon van Barbara Dex was met de Israëliëse pluimen (héhé, nvdr) gaan lopen.*

• *Onze Mélanie Cohl haalde een mooie zesde plaats zodat Vlaanderen volgend jaar mag meedoen. Met Guido De Belder mag dat geen probleem zijn.*

• *De televisie werd overigens duidelijk beïnvloed door de etnische minderheden in de verschillende landen. Zo gaf Duitsland het maximum aan Turkije (gastarbeiders), België aan Nederland (grensarbeiders) en Nederland aan Duitsland (fans van Guildo Horn, de Pruisische kloon van Eddy Wally). Spanje gaf het maximum aan België. Bedank vooral uw homma in Benidorm.*

• *De carabinieri hebben bekend: de hevige modègestromen die de laars van Europa teisteren zijn géén toeval. De Italianen mogen dan wel het meest korrupte volkje van Europa zijn, dom zijn ze niet. Leer hen een nieuw kunstje en ze zijn er direct mee weg. Vooral in ons eigen, al bijna even korrupte landje, halen ze graag de mosterd. De manier waarop wij ontsnapte criminelen in de luren leggen, vindt in Italië veel navolging. Dutroux die in de modder blijft steken? En of ze dat in Italië gezien hebben!*

• *De Nederlandse regering gaat waarschijnlijk zichzelf klonen. Het CDA toonde wat straks met de PSC zal gebeuren. Ook de linkse liberalen van D'66 gaan achteruit zodat er toch wat minder sement in het purperen huuje zal zitten.*

• *Uitwendelijk is dan toch een Belgische parakommando veroordeeld wegens de gedwongen striptease en de verkrachting van een Somalisch meisje. De para echter gaat in beroep: in de vitamiepreparaten die ze in Somalië kregen, zat er namelijk Viagra. de nieuwe potentieel. En dan maar roepen van "Presenteëer geweteel!"*

• *Joris en Ann worden uitzonderlijk op deze plaats vereerd, gezien de overtoelligheid aan letters in de kolofon.*

• *Vanavond heeft Brugge met stijl het elfde kampioenschap gevierd. Hiermee komen ze op gelijke hoogte met de roemruchte ploeg van Union Saint-Gilles.*

• *Mentles nog dit. Wij waren blij dat we van moeder pappot weg konden maar de student van tegenwoordig vindt het blijkbaar belangrijk dat zijn unief dicht bij huis ligt. Moet er nog pap zijn? Maar dat staat wel in Veto.*

Veto
's Meiersstraat 5, 3000 Leuven
Tel 016/22 44 38, Fax 016/22 01 03

Jaargang 24, Nummer 30
11 mei 1998

Ver. uitg.: Bart Eeckhout
Hoofdredactie: Raf Gerits
Redaktiesekretaris: Bart Eeckhout
Redactie: Kristof 'Don Corleone' Daniels, Benny 'Kurtz' Debruyne, Hans 'Baader' Declercq, Joost 'Bokkenrijder' Helsen, Jefeoen 'Ollrik' Lissens, Sofie 'Agrippina' Overstijns
Doka: Bart 'Scarface' Andries, Dirk 'Lee van Cleef' Bernard, Joost 'Billy the Kid' Helsen, Thierry 'Robin Hood' Laenen, Ivan 'de verschrikkelijke' Put.

Medewerkers: Art 'Calamity Jane' Bogmann, Kristof 'Kaiser Sauzee' Daniels, Benny Debruyne, Bart 'Malcolm X' Eeckhout, Raf 'Unabomber' Gerits, Bert Gevaert, Stefan 'Jan Rachi' Huber, Thierry 'McVeigh' Laenen, Peter 'Raspoetin' Mangelschots, Gert 'Krimson' Meesters, Herman 'Heer Halewijn' Pauwels, Sophie 'Mengele' Tobback, Peter 'Gilles De Rais' van Rompaey, Tijl 'Uilenspiegel' Vereenoghe, Thomas 'Hyde' Weyns

Layout en vormgeving: Bart Andries, Ann 'Ulrike Meinhof' Bries, Dirk Bernard, Kristof Daniels, Hans 'Faust' Declercq, Filip 'Jago' De Keukeleere, Bart Eeckhout, Raf 'Francis Drake' Gerits, Martijn 'The Jackal' Graumans, Joost Helsen, Stefan 'Jean Star' Huber, Joris 'Marquis De Sade' Janssens, Thierry Laenen, Peter 'Sourcouf' Mangelschots, Sofie Overstijns, Herman Pauwels, Michael 'Hannibal Lector' Simonis, Kristof 'Bakelandt' Schurmans, Hans 'The Joker' Vandenabeele, Eva 'Medusa' Wittoxc

DTP: Filip 'The Wiz Kid' De Keukeleere, Michael Simonis, Hans 'Farizeër' Vandenabeele, Eva 'Eva' Wittoxc

Spelling: Bart 'Han van Meegeren' Eeckhout

Eindredactie: Bart Eeckhout en Benny Debruyne

Assistent-Eindredactie: Raf 'Dr Mabuse' Gerits

Internet-Veto:
<http://www.veto.student.kuleuven.ac.be>

e-mail: veto@veto.student.kuleuven.ac.be

Zetwerk en publiciteit
Allast Leuven (016/22.04.66)

Drukkerij: Artoos (Kampenhout)

Oplage: 9000 exemplaren
ISSN-nummer: 0773-5162

Abonnementen
Studenten: 250fr; niet-studenten: 350fr;

buitenland: 700fr; steun vanaf 1000fr; over te schrijven op rek. nr. 001-0959719-77

Redaktievergadering
iedere vrijdagmiddag om 16.00 u

homojongeren

HET GOEDE SPOOR

Zucht ...

De examens staan voor de deur. Je weet je met jezelf geen blijf. Je mist dat ene meisje toch wel erg. Ze is gestopt met studeren. Je zou liever weer naar de les kunnen gaan om naast de mooie jongen te kunnen zitten. Hij is thuis gaan blokken. Je studeert nauwelijks wat je zit uren door het venster naar buiten te staren.

Je voelt je als jongen wel eens aangetrokken tot andere jongens ...
Je wordt als meisje ook verliefd op andere meisjes ...

Het Goede Spoor is er ook tijdens de examens voor en door jongens en meisjes tot 26 jaar. Elke dinsdag onthaal van 20 tot 23 u in het JAC, JP Minckelerstraat 47C, (016) 20 06 06. Elke woensdag Almeren in Alma twee om 19 u.

Je kan die eerste stap blijven uitstellen, of je kan eens contact opnemen. It's up to you!

Als je sturen je graag meer informatie op, onder neutrale en gesloten omslag, is een briefje stuurt naar PB 113, 3000 Leuven-3. Je vindt ons ook op Internet: <http://www.ping.be/drempe/spoor> of mail: drempe@ping.be

Het Goede Spoor is de jongerengroep van De Roze Drempe, die allerlei activiteiten organiseert voor homo's, lesbiennes en bi's van alle leeftijden.

“De topman van Philips mag een lezing komen geven, dat is ook leuk”

WPK en schaterlach. “Daar is absoluut niets van aan”, replicert rektor Oosterlinck op een suggestie van Veto over het gerucht dat de rektor een zijte krijgt in de raad van bestuur van Siemens in ruil voor het eredoktoraat voor Siemens-topman Von Pierer. “En wat vertellen ze zo nog allemaal over mij?” Daar wilde Veto het nu ook net over hebben in dit gesprek. Wij hielpen de rektor bij wijze van interne evaluatie met een overzicht van de eerste helft van zijn vijfjarige ambtstermijn.

Oosterlinck: «Ten eerste is het belangrijk dat we meer aandacht hebben geschonken aan het onderwijs en de onderwijskwaliteit. De Nederlandse visitatiecommissie die een onderzoek heeft gedaan naar de kwaliteit-zorg in ons onderwijssysteem heeft in haar verslag opgemerkt dat een dergelijk onderzoek in het verleden gewoon niet mogelijk was. Uiteraard hebben we eveneens het wetenschappelijk onderzoek aan de universiteit verder gestimuleerd. Die verbetering van het onderzoek is niet ten koste van het onderwijs gegaan, integendeel, het onderzoek heeft het nivo van het onderwijs mee omhoog getrokken. Onderwijs en onderzoek zijn weer een echt koppel geworden aan onze universiteit. Verder zetten we ons in om onze dienstverlening klantvriendelijker te maken, zowel op het vlak van beheer als bijvoorbeeld in de ziekenhuizen.»

Veto: Gasthuisberg klantvriendelijker maken is een nobel doel, is dat wel mogelijk in een verlieslatend bedrijf?

Oosterlinck: «Het moet mogelijk zijn om het ziekenhuis klantvriendelijker te maken. Er staan op dit moment geen banen op de tocht, maar via natuurlijke weg — zoals pensioenen en dergelijke — zullen een aantal banen verdwijnen die niet meer opnieuw ingevuld worden. Het ziekenhuis is nu in handen van een aantal managers die het gaan reorganiseren zonder al te sociale maatregelen. Door de geplande reorganisatie proberen zij het verlies te beperken tot een half miljard.»

Veto: Het Duitse weekblad Der Spiegel heeft een aantal Europese universiteiten met mekaar vergeleken op basis van een aantal vragen die gesteld werden aan studenten en profen. Wat zijn voor u de drie belangrijkste kwaliteiten waar een universiteit aan zou moeten voldoen?

Oosterlinck: «Ik vind de internationale positie die een universiteit inneemt heel belangrijk. Dat behelst dan voornamelijk het vlak van het onderzoek, maar natuurlijk — en dat is dan een vraag die aan de studenten voorgelegd moet worden — ook met betrekking tot het onderwijs. Ten tweede moet het onderwijs toekomstgericht zijn. Ik bedoel daarmee of de studenten opgeleid zijn voor het Europa van morgen. En ten derde of de universiteit in een internationaal netwerk zit. Je gaat je diploma niet alleen meer in Vlaanderen gebruiken. We moeten er natuurlijk wel voor zorgen dat prestigieuze universiteiten niet enkel toegankelijk worden voor elitestudenten.»

Monitaraat

Veto: Bent u het eens met de stelling van de auditcommissie, die de kwaliteit van het universitaire onderwijs heeft onderzocht, dat die onderwijskwaliteit achteruitgaat omdat de instroom van de studenten vrij is?

Oosterlinck: «Zij vinden bijvoorbeeld dat het monitaraat een stuk waste of money is. Het monitaraat heeft zoveel werk omdat de

instroom er zo heterogeen is, er komen een heleboel studenten naartoe die het zowiezo niet zullen halen. Voor hen is dat economisch niet rendabel. Ik vind nu met één van de belangrijke verwezenlijkingen van de Westerse democratieën dat iedereen met een bepaald intellectueel nivo, uit welke klasse je ook komt, de kans krijgt om te klimmen door het onderwijs. Als je dus toegangsbeperkingen wil invoeren moet je dat op een behoedzame en verstandige manier moet doen. Ooit was ik voorstander van een toegangsbeperking, maar ik ben geëvolueerd in de richting van het standpunt van de studenten. Er moet een goed gekonspieerde en niet-bindende toegangsproof komen, die moet informatie geven waar je staat. Je mag mensen de kans op dat eerste jaar niet ontnemen, want het

nivo van de middelbare scholen verschilt ook enorm. We moeten iedereen de kans geven om bij te benen in het eerste jaar. Maar als we die toelatingpolitiek voortzetten moet er wel meer geld komen.»

Veto: Is het geen uiting van gebrek aan visie op onderwijs als u zegt dat elke fakulteit zelf maar moet beslissen of er semestereksamen moeten komen of niet?

Oosterlinck: «Neen, er is om te beginnen geen ideaal systeem. Ook aan buitenlandse universiteiten zijn er evenveel voor- als tegenstanders van semestereksamen. Bovendien is er een heel groot verschil tussen de fakulteiten onderling: getuige daarvan het asplinten van technische en medische universiteiten in het buitenland. Er zijn voor de verschillende fakulteiten dan ook verschillende optimale examensystemen mogelijk.»

“Ooit was ik voorstander van een toegangsbeperking, maar ik ben geëvolueerd in de richting van het standpunt van de studenten”

«Mijn hoofdbekommernis — toen ik als rektor begon — was eigenlijk de wijziging van het examensysteem. We hebben een brief geschreven naar alle voorzitters van de examencommissies om meer aandacht te schenken aan de examensystemen zelf. We hebben de fakulteiten dus vrij gelaten, ook met betrekking tot semestereksamen, maar we zullen erop toezien dat het op een korrekte manier gebeurt.»

Veto: Zowel Kringraad als u bepleiten het systeem van begeleidde zelfstudie, maar in haar nota betwijfelt Kringraad of deze begeleidde zelfstudie wel te combineren valt met semestereksamen.

Oosterlinck: «Wij hebben een signaal

gegeven aan de fakulteiten, zo werden ze gedwongen na te denken over het hele examensysteem. Dit signaal heeft volgens mij echt zijn doel niet gemist. Vorige week is bijvoorbeeld de nieuwe aanpak van geneeskunde voorgesteld. Zij hebben beslist het aantal hoorcolleges te verminderen en de begeleidde zelfstudie op te drijven. Een aantal fakulteiten die niet direkt zinnens waren iets te veranderen, gaan dat nu wel doen. Zo slecht was de gok dus niet om een aanzet te geven. Ik denk inderdaad dat de begeleidde zelfstudie de onderwijsvorm is waar we naartoe moeten, maar het is ook geen ideaalsysteem. We hebben het systeem in Maastricht onderzocht, daar is er totale begeleidde zelfstudie, er worden bijna geen hoorcolleges gegeven: dat is volgens ons niet efficiënt en trouwens zitten we ook



(foto Joost Helsen)

met te grote groepen voor dat systeem. Wij opteren voor hoorcolleges met goede syllabi met daarnaast zelfstudiepakketten waar de student zelf moet gaan werken en opzoeken. Beiden moeten dan goed geïntegreerd worden. We evolueren wel duidelijk in de richting van de begeleidde zelfstudie, en dat maakt dat in die gevallen de examens — dus ook de semestereksamen — overbodig worden.»

Siemens

Veto: U onderhoudt goede contacten met de bedrijfswereld, meer en meer onderzoek wordt dan ook gefinancierd door de bedrijfswereld, de zogenaamde derde geldstroom.

Oosterlinck: «Die derde geldstroom neemt inderdaad toe, maar omdat de tweede geldstroom (geld van de overheid voor onderzoek) de laatste jaren erg snel is toegenomen, neemt het geld uit de privésector relatief gezien dan weer af. In dit opzicht pleit ik wel voor een evenwicht tussen de tweede en derde geldstroom, anders loopt het fundamenteel onderzoek achteruit. Het is positief dat je werkt voor bedrijven, dat je kennis ten dienste stelt van de maatschappij, maar dit mag zeker niet dominant worden. Het blijft een afgeleide product en afgeleide producten zijn ondergeschikt aan het hoofdproduct. Je moet naar de buitenwereld luisteren, maar de finale beslissing neem je zelf.»

Veto: Eén van de duidelijke bindingen met de buitenwereld dit jaar was het eredoktoraat voor Siemens-topman Von Pierer. Waarom van alle bedrijven ter wereld nu net Siemens?

Oosterlinck: «Siemens is een multinational met een goed sociaal beleid, omdat het Duits is. Bedrijven in de Amerikaanse stijl gaan wel eens met de hakbijl door hun personeelsbestand. Siemens is erin geslaagd een modern en veelzijdig bedrijf te worden, zonder een sociaal kerkhof aan te richten. De aandacht bij Siemens voor het personeel om ze bijvoorbeeld door middel van vormingsproberen te behouden is heel typerend. We hebben bovendien een heel goede wetenschappelijke relatie met Siemens.»

Optimaliseren

Veto: Heeft het feit dat u bij Siemens gewerkt hebt daarin meegespeeld?

Oosterlinck: «Neen! Ik heb ook bij IBM gewerkt en ik heb ook goede relaties met de topman van Philips. We hebben Siemens echt omwille van de voorbeeldfunctie genomen en omdat het een Europees bedrijf is. Eén van de lijnen die in onze eredoktoraten zit, is de Europese lijn, we willen als universiteit ook een Europese rol spelen. Ik had net zo goed een ander bedrijf kunnen nemen waar ik goede contacten mee heb. De grote baas van Philips was bijvoorbeeld niet gelukkig toen hij het nieuws van Von Pierer hoorde. Ik heb hem gezegd dat hij

eens een lezing mag komen geven, dat is toch ook al leuk (lacht).»

Veto: Het Plan-Dillemans levert niet de verwachte optimalisering. De rektoren komen niet verder dan hier en daar het afstoten van een kleine richting.

Oosterlinck: «Je moet ook weten waar we gestart zijn. Optimalisering was de bereidheid van drie universiteiten om echt te optimaliseren en een drang van de andere universiteiten om te ekspanderen. We moeten voorkomen dat er een wildgroei ontstaat in de tweede cyclus en ná de tweede cyclus. Als er een nieuwe studie wordt ingericht staan kwaliteit en internationaal nivo centraal en niet regionale of ideologische belangen. Er is in dit opzicht ten eerste een erkenningscommissie ingesteld om dit te onderzoeken. Ten tweede worden de visitatiecommissies intensiever gebruikt, zij komen om de vijf in plaats van om de zeven jaar op bezoek. Ten derde gaat men een zevental aspecten van de verschillende universiteiten meten en die een A-B-C klassifikatie toekennen. Deze klassifikaties worden bekend gemaakt en zullen leiden tot een betere kwaliteit-zorg door de universiteiten. Die kwaliteit-zorg voor onderwijs en onderzoek zijn volgens mij een voldoende garantie om ongebreidelde expansie tegen te gaan en te garanderen dat richtingen die men wil behouden van een voldoende hoog nivo zijn. Dat is bezegeld met het wegvallen van een aantal dunbevolkte richtingen, en daar zullen er na een paar rondes nog een aantal bijkomen.»

Bart Eeckhout
Raf Gerits

"We gaan ervoor"

Ip zijn minst als het om kringverkiezingen gaat is de Landbouwkring (LBK) een buitenbeentje: de kandidaten worden individueel en niet per ploeg verkozen, en met spektakulaire campagnes en aanzienlijke sponsorbedragen wordt ook al niet gewerkt. Vorige donderdag ging Veto zelf maar eens de boer op en begaf zich naar het Heverleese auditorium 'De Oude Molen' alwaar een heuse verkiezingsshow opheldering moest brengen over wie de nieuwe LBK-voortrekkers zouden worden.

Ten laatste zesentertig uur voor het begin van de verkiezingen moeten de kandidaten voor de diverse functies binnen zijn. Alleen als er geen kandidaten zijn, of ze worden afgewezen, kun je op de avond zelf rechtstaan uit het publiek en je kandidaat stellen. Vanaf het moment dat tien procent van de LBK'ers in de aula aanwezig is, zijn de verkiezingen rechtsgeldig. Eén na één komen de kandidaten voor de verschillende functies zich aan het stemmende publiek, donderdag een goeie tweehonderd man, voorstellen. Het mag dan al een verkiezingsshow zijn, een leeg vat is het niet: de kandidaten brengen steevast een ludieke en een inhoudelijke presentatie. Iemand komt op, motiveert zijn kandidatuur, zegt wat hij wil doen, en sluit dan bijvoorbeeld af met een karaokenummer. Het stemgerechtigde publiek heeft één stembrief met alle functies en kandidaten, op het einde van de

avond geven ze hun verdikt en worden de stemmen geteld.

Euro

Ondertussen wordt de voorbije jaarverking nog eens onder de loep genomen: het publiek krijgt een financieel jaarverslag, en wordt geïnformeerd over wat goed werkte en wat niet, en wat de eindbalans is van een jaar LBK. Ook hier een combinatie van sérieux en grap: de uittrekkende sekretaris verplaatste zich voor een avond in de huid en het aksent van Wim Duisenberg en maakte zijn balans aanvankelijk in euro's. En die balans van het voorbije jaar was, afgaande op het positieve saldo en de staande ovatie die uittrekkende pres Jurg Winters te beurt viel, zondermeer positief. De eerste taak die zijn opvolger en enige kandidaat Bart Verjans — gekozen met 189 van de 202 uitgebrachte stemmen — voor zichzelf weggelegd ziet, is minstens even goed doen. "Iedereen was tevreden over het afgelopen jaar, de meeste dingen zijn heel goed verlopen, en ook intern zijn, wat betreft onderwijs, de plooiën gladgestreken. Het komt erop aan daarop verder te bouwen, bestaande voorstellen verder uit te werken en de kring goed te profileren. We gaan ervoor: je moet je effectief waarmaken en ervoor zorgen het nivo waarop gewerkt wordt, niet te laten zakken. Grote



dingen zullen dan ook niet veranderen, eerder kleine praktische zaken."

Smuggler

Een campagne vooraf wordt er dus nauwelijks gevoerd. LBK is als kring ook niet echt bekend bij bedrijven, en die komen zich dan ook niet spontaan aanbieden om te sponsoren. Bart Verjans spreekt zich evenwel niet uit tegen de manier waarop sommige andere grote kringen hun kiesstrijd voeren: "Het mag wel, veel studenten van LBK profiteren ook mee van de stunts van VTK of VRG, maar LBK wil niet te veel heisa maken van die verkiezingen, met gigantische stunts of veel geld." Het grote voordeel van de methode om de kandidaten individueel en niet in ploeg te verkiezen vindt Verjans dat "er meer kandidaten voor één functie zijn, waardoor ze meer gemotiveerd zijn. De meesten weten echt wat ze zullen doen. Tegelijk is de kans dat er aan

vriendjespolitiek gedaan wordt, veel kleiner."

Aan een dergelijk systeem zijn ook nadelen verbonden. Het kernpresidium — dat zes leden telt — woont en werkt samen in het fakhuys, maar tot op de avond van de verkiezingen weet je niet met wie je het volgende jaar heel intensief moet samenwerken- en leven. Verjans: "Je komt samen te zitten met mensen die elkaar soms minder goed kennen, maar in de loop van het jaar wordt dat opgelost. Gezien de gewoonte, is dat nog nooit een probleem geweest. We gaan ervoor." Als het enthousiasme even groot is als de gretigheid waarmee de nieuwe preses, op een tafel staand en meedansend op de muziek van Will Smith's 'Gettin' jiggy with it', een fles Old Smuggler's ledigde, kan dat in geen geval problemen geven.

Benny Debruyne

Tekort aan repetitieruimtes aangeklaagd

Stel je voor: het is de eerste echt schitterende lentedag en je hebt besloten om eens gezellig te gaan winkelen in de Leuvense binnenstad. Je wandelt nietsvermoedend door de Diestsestraat, als je plots wordt opgeschrikt door loeiende gitaren, keiharde drums en de schreeuwende stemmen van twee jonge dames. Het klinkt best wel lekker maar toch vraag je je af waar al dat kabaal voor nodig is. Als je dan ook nog merkt dat het groepje muzikanten vergezeld wordt van enkele jongeren met hanekam of dreadlocks, frons je argwanend de wenkbrauwen. Je haalt opgelucht adem als je ziet dat twee politieagenten de jongeren op het matje roepen omdat ze geen toestemming hebben gekregen om op straat kabaal te maken. Groot is echter je verbazing wanneer de agenten na een babbel met de jongeren het mini-konsert laten verdergaan. Net als je je beklag wil doen over die jeugd van tegenwoordig, sloopt een vriendelijke jongedame je een pamfletje in je handen, en meteen wordt het waarom van dit kabaal duidelijk.

Het groepje in kwestie is Honey Honey en hun optreden kadert in een sociale actie van de derdejaarstudenten van het Hoger Instituut voor Readaptatiewetenschappen tegen het nijpend tekort aan repetitieruimtes in het Leuvense. Vanuit een project rond jeugdkultuur raakten deze studenten betrokken bij muziek voor en door jongeren en leerden ze hun muzikale verzuchtingen en beperkingen kennen: de nood aan degelijke en goedkope repetitieruimtes, een jeugdhuis in de problemen of een klubsirkwiev voor beginnende en alternatieve groepen dat weinig of geen overheidsteun krijgt. De derdejaars Readaptatie klagen met deze actie dan ook aan dat het Leuvense stadsbestuur in gebreke blijft wat haar jeugdbeleid betreft.

Ineens vind je de muziek echt wel goed klinken en lijken zelfs de de punkers en de crusties sympathiek. Je neemt je voor om eens een brief te sturen naar de burgemeester ... om meer repetitieruimtes te vragen voor die sympathieke jongelingen.

(kd)

De kafeteria, mijn thuis

Dat de kafeteria van Letteren, ook bekend als de 'kaf', veel mensen nauw aan het hart ligt, bleek uit de vele lezersbrieven die volgden op het Veto-artikel waarin de sluiting ervan werd aangekondigd. Op woensdag zes mei was dan de tijd van handelen aangebroken. Enkele kringen van Letteren namen het initiatief om in de hal van het Erasmushuis uit protest tegen de sluiting een reuze-piknik te houden. Hoewel er alleen mondelinge reclame was gevoerd, en ondanks de nabijheid van de eksamens was er een behoorlijk grote opkomst. Van twaalf tot twee slaagden de organisatoren erin om een konstante bezetting van een honderdtal mensen te garanderen. Niet alleen studenten, ook professoren toonden hun sympathie voor de kafeteria. Een aantal leden van het academisch personeel komen immers in de 'kaf' hun middagmaal gebruiken.

Op de deur van de kafeteria prijkte een affiche met daarop de tekst: "Only when the kaf has been closed, one will see that computers can't be eaten." Het gaat trouwens niet alleen om het eten. De kafeteria biedt studenten en academisch personeel vooral een gezellig plaatsje voor een rustige babbel. Wat er van de gezelligheid zal overblijven in de kleine zithoek die in de midden van de elektronika zou uitgespaard worden, is een open vraag. Het is dan ook te verhoppen dat de ludieke actie ernstig genomen wordt, en dat men inziet dat er in het grijze Letterengebouw, vanouds het 'Kremlin' genoemd, nood is aan een degelijke plaats voor menselijk contact. Of om het met de woorden van een aanwezige student te zeggen: "Mei '98, niet Leuven Vlaams, maar letteren humaan!"

(bg/tv/pm)

van fifties tot seventies, van klassiek tot modern



Kringloopwinkel Spit, alles wat je kot nodig heeft



MEUBELS, KLEDING, FIETSEN, HUISRAAD,...



OPENINGSUREN
dinsdag t/m vrijdag 10u-18u
zaterdag 10u-17u

Diestsesteenweg 104, Kessel-Lo
016/26.09.21

Grand Café La Royale
het eet-, praat- en leescafé
tegenover het station in Leuven

dagmenu en à la carte, snacks, ijsjes en ... tapbieren en groentesappen, warm en sterk en ... elke dag diverse (inter)nationale dagbladen, tijdschriften en ...

elke dag open tot 1 uur 's nachts

Vrije studiekeuze komt onder druk

Het gaat goed met de kwaliteit van het universitair onderwijs in Vlaanderen. Dat is alans de konklusie van de auditkommissie die op vraag van het ministerie van Onderwijs een onderzoek voerde naar de wijze waarop en de mate waarin de Vlaamse universitaire instellingen de dekretaal opgelegde kwaliteit in het akademisch onderwijs invulden. "We hebben een reeks academische instellingen aangetroffen die elk op hun eigen wijze nadrukkelijk aandacht besteden aan de zorg voor de kwaliteit van het academisch onderwijs", besluiten de auditoren. De kommissie waardeert de aanzetten tot, al mogen die wel iets sneller en sterker op de voorgrond treden. Daarnaast meent de auditkommissie dat de huidige vrije instroom van eerstejaarstudenten "moeilijk hanteerbare situaties" creëert die dringend om een kostenbatenanalyse vragen.

Het dekreet op het universitair onderwijs van 1991 verplicht de uniëfs eksplisiet aandacht te besteden aan de kwaliteit van hun onderwijs. In 1997 riep minister Van den Bossche een onafhankelijke kommissie in het leven die moest toezien op de naleving van die dekretaal eis. Het rapport van de auditkommissie werd enkele weken gele-

den gepubliceerd. Daarin komt het team van Belgische en Nederlandse experts ten tiental algemene konklusies met betrekking tot het universitair onderwijs, waarna ze inzoomen op de verschillende universitaire instellingen. De kommissie stelt daarbij geen al te zware aberraties vast en laat niet na voor elke uniëf enkele *good*

practices te vermelden.

Onrust

"Is het bestaande onderwijs met zijn sterke nadruk op het vakkenkanon voldoende aangepast aan wat in de toekomst gevraagd wordt?", vragen de leden van de auditkommissie zich af. Globaal maakt het universitair onderwijs een stabiele indruk, onderwijskundige ontwikkelingen lopen er langs de wegen der geleidelijkheid. Dat zorgt ervoor dat het onderwijs in Vlaanderen nog vrij klassiek is, met een duidelijk aksept op de jaarindeling en op colleges ex *cathedra*. Pogingen tot onderwijsinnovatie zijn er wel, maar ze gaan traag vooruit, misschien wel te traag. Daarom pleit de kommissie voor "meer op ontwikkeling gerichte onrust". Vandaag ligt het aksept in het akademisch onderwijs nog altijd op kennisreproductie — zeker in de kandida-

turen — en minder op creatieve leerprocessen, die nochtans in de informatiematenschap enkel aan belang zullen winnen.

Een probleem daarbij is, volgens de auditkommissie, de vrije instroom in het eerste jaar van de universiteit. "Met name aan het begin van de studie creëert die ongedifferentieerde toelating onderwijskundig moeilijk hanteerbare situaties. Vernieuwing wordt erdoor bemoeilijkt. De begeleidingsaandacht die nu in de eerste kandidatuur gegeven wordt, is omvangrijk en de auditkommissie vraagt nadrukkelijk om een kostenbatenanalyse." De kommissie meent dus dat de vrije studiekeuze voor een grote studentenpopulatie zorgt, waardoor docenten en studiebegeleiders teveel tijd moeten steken in eerstejaars waarvan een goed deel toch al bij voorbaat verloren is. Die tijd zou, aldus de kommissieleden, beter besteed zijn aan onderwijsvernieuwing en aan meer aandacht voor hogerejaars.

Blazen

Op de vraag op welke manier een meer selectieve instroom kan bewerkstelligd worden, gaat de kommissie niet in. Wel neemt ze "goede nota" van het voorstel van de Leuvense rektor Oosterlinck om een verplichte, niet-bindende oriëntatieproef te organiseren. Van de (Leuvense) studenten is geweten dat zij niet noodzakelijk gekant zijn tegen zo'n proef, op voorwaarde dat die gepaard gaat met andere voorbereidende maatregelen in het sekundair onderwijs. Alleen zo kan verhinderd worden dat een dergelijke proef een bijkomende hinderpaal wordt voor de demokratisering van het onderwijs. Een eenvoudige algemene proef ter afsluiting van een sekundair-onderwijsbestel dat in Vlaanderen zo gediversifieerd is — ook in kwalitatief opzicht — dreigt immers aspirant-studenten uit de boot te doen vallen op basis van hun vooropleiding.

Aan de KU Leuven apprecieert de auditkommissie de zorgvuldig uitgewerkte structuur die het onderwijsbeleid bepaalt, waarbij een groot deel van de kwaliteit zorg wordt gedecentraliseerd naar de permanente onderwijskommissies (POK's). Dat die POK's jaarlijks verzamelen blazen om ervaringen uit te wisselen wordt daarbij als extra pluspunt getoet. Tevens waardeert de kommissie de nauwkeurige opvolging van de eksterne visities (cyclische kwaliteitsonderzoeken per opleiding door een onafhankelijke kommissie) en de aanuulling van die visities met interne evaluatierondes. Die laatste evaluaties gebeuren evenwel met te grote tussenpozen, zodat er naar de mening van de auditoren niet echt sprake kan zijn van een 'permanente kwaliteitszorg'.

Anderzijds acht de kommissie het een gunstige ontwikkeling dat onderwijsopdrachten elke vijf jaar herbekeken worden aan de KU Leuven, waarbij zowel vakinhoud als docerendrag geëvalueerd worden. Aansluitend daarbij wordt als positief opgemerkt dat het academisch personeel bij bevorderingsaanvragen niet meer louter op haar onderzoeksverdiensten wordt beoordeeld maar ook op haar onderwijsdossier. Een positief woord kan er ten slotte ook af voor de bijdrage van de studenten: "De auditkommissie was getroffen door de eksplisiete en doordachte visie van studenten op aktuele kwesties die betrekking hebben op kwaliteit in het akademisch onderwijs."

"Dit zou vijf jaar geleden niet mogelijk geweest zijn", was een opmerking die de auditkommissie vaak mocht horen tijdens haar bezoek aan de KU Leuven. Een pluim op de hoed van het beleid van rektor Oosterlinck, maar tevens een aanwijzing dat de kwaliteit zorg aan de KU Leuven — aan de andere uniëfs overigens evenzeer — pas recent de nodige aandacht heeft gekregen. Echte onderwijsvernieuwing blijft vooralsnog steken in 'interessante aanzetten' (begeleide zelfstudie, multimediegebruik,...). De repliek van de rektor op die opwerping is bekend: "De overheid overlaadt ons voortdurend met nieuwe opdrachten. De financiering ervan blijft evenwel vaak achterwege."

Benny Debruyne

Bart Eckhout

De kijk van de politieke partijen op hoger onderwijs

"Een tweede liefde kan ook mooi zijn"

In vroegere tijden placht een regering al eens te vallen over de roemruchte schoolstrijd, en werden hele kiescampagnes opgehangen aan de strijd om 'de ziel van het kind'. Het leverde ons twee parallelle onderwijsnetten op, een situatie die zo vast zat als een vlieg in een lege jam-pot. Zat, want enkele recente trillingen laten beweging vermoeden. Voor het eerst wordt het ideologische profiel van bijvoorbeeld de uniëfs voorzichtig in vraag gesteld, en moet het als paradigma beetje bij beetje terrein prijsgeven aan 'het ekonomisme'. De huidige onderwijsstandpunten van de Vlaamse politieke partijen zijn bij wijlen verrassend, zeker als we ze inpassen in het model van Willy Wielemans, hoogleraar aan het Centrum voor Komparatieve Pedagogiek aan de KU Leuven.

Wielemans onderkent in het onderwijsdebat twee polen: een sociaal-demokratische en een neoliberale pool. Sociaal-demokratisch is het om een centralistische staat te willen, die op die manier voor een rechtvaardige herverdeling van de financiële middelen kan zorgen, waardoor mensen uit verschillende sociale klassen met gelijke kansen hun studies kunnen aanvatten. De scholen mogen dus niet te veel autonomie hebben, competentie tussen scholen is uit den boze want goed onderwijs is een waarde op zich die niet bepaald hoort te worden door bijvoorbeeld de vrije markt. Neoliberalen dan weer zien alles, ook onderwijs, in markttermen. De autonomie van scholen, de vrijheid van onderwijs, moet gestimuleerd worden, de konkurrentie zal er vanzelf voor zorgen dat de bestie blijven bestaan. De kwaliteit van het onderwijs wordt afgemeten in termen van efficiëntie, van sijfers.

Partijen

Het is deze neoliberale pool die de laatste jaren dominant is volgens Wielemans als hij zegt dat "het onderwijsbeleid meer dan ooit gedikt wordt door financiële en ekonomische overwegingen". Het blijkt inderdaad zo te zijn dat alle partijen, veel belang hechten aan de autonomie van de scholen, waardoor de konkurrentie tussen de scholen bepalender wordt. Ook de SP stelt dat "onderwijsmiddelen tot betere resultaten leiden wanneer rekening wordt gehouden met de lokale behoeften." De

recente invoering van de enveloppefinanciering voor hogescholen is veelzeggend, evenals de wens van SP-minister Van den Bossche om dit systeem van zelffinanciering ook in het sekundair onderwijs in te voeren.

De VLD neemt terzake het duidelijkste standpunt in en verzet zich tegen "de betuttelende, conservatieve en centralistische houding die veel beleidsmensen vandaag aan de dag leggen ten opzichte van jonge medeburgers". De VLD werpt zich dus op als de sterkste pleitbezorger van de vrije studiekeuze en tegen de toelatingsproef voor artsen en tandartsen omdat die "sociaal onaanvaardbaar" is, de VLD stelt een verplichte, maar niet-bindende oriënteringsproef voor alle studenten voor. De SP wil dat niet tegenspreken maar maakt de vrije keuze niettemin ondergeschikt aan hogere doelen waardoor een studentenbeperking mogelijk wordt: "de toegang mag slechts uitzonderlijk beperkt worden en alleen omwille van algemeen maatschappelijke belangen en op voorwaarde dat dit de reeds bestaande ongelijkheid niet groter maakt". Als Agalev'er Ludo Sannen Van den Bossche interpeleert met het argument dat een studiekeuze kan worden ingegeven door "een of andere roeping" en dat een toelatingsproef hem die mogelijkheid ontzegt, antwoordt Van den Bossche "een tweede liefde kan ook mooi zijn". Sannen klaagt aan dat het oorspronkelijke opzet van de toelatingsproef, namelijk het verhogen van de slaagkans, uit het oog verloren is, en dat het "eerste effect een beperking is van de instroom". De verschillende oppositiepartijen klagen de ongelijkheid van de toelatingsproef aan. Zo kan het van de gevolgde studierichting en de bezochte school en onderwijsnet afhangen, of iemand voor die proef slaagt of niet. Agalev wijst daarnaast op de creatie van een structureel probleem: de toelatingsproef dwingt het sekundair onderwijs zich te schikken naar het hoger onderwijs. Het sekundair onderwijs verliest als het ware haar eigen finaliteit en wordt louter voorbereiding voor het 'echte werk', daardoor zal ook de specialisatie in het sekundair onderwijs toemmen.

De grootste consensus tussen de verschillende partijen is er over de idee dat de permanente vorming en de implicaties ervan beter moeten uitgewerkt worden. "Levenslang leren wordt dé voorwaarde om mee te kunnen met de samenleving van de toekomst", is een formulering die alle partijen kan bekoren. Ook over hoe dat moet bereikt worden, gaan de gedachten in dezelfde richting. Er moet een mentaliteitsverandering komen die ervoor zorgt dat de

nadruk meer komt te liggen op 'leren leren', minder van buiten leren dus, maar meer de nadruk leggen op hoe je aan informatie raakt en hoe je die kunt verwerken.

De hamvraag van de laatste jaren luidt dan, hoe organiseer je een dergelijk kwaliteitsvol onderwijs met de beperkt aanwezige financiële middelen, een vraag waar ondermeer het plan Dillemans een antwoord op wil geven. Ook hier eensgezindheid tussen de partijen: zowel in het sekundair als in het hoger onderwijs moet er overgegaan worden tot koepelvorming en samenwerkingsverbanden. Vooral de Volksunie pleit voor een sterke rationalisering want het "wemelt van overlappingsen en doebures. Dit heeft nog weinig met keuzevrijheid te maken." De Volksunie vindt de adviezen van de Vliër (Vlaamse Interuniversitaire Raad) onvoldoende en pleit voor het project *Universiteit Vlaanderen*: "Het is een ambitieus en per definitie pluralistisch project met als grote uitdaging de kredieten zo optimaal mogelijk te benutten in plaats van de huidige doorgedreven fragmentatie." In de praktijk is gebleken dat het ideologische karakter, de opdeling van het onderwijslandschap in een vrij en gemeenschapsnet, zo'n optimalisatie in de weg staat, een situatie die volgens de Volksunie moet overstege worden. "via de weg van de samenwerking en niet via de weg van de schoolstrijd, moet een optimale structuur op poten worden gezet".

Wat het hoger onderwijs betreft, is het zeker nog niet zover, maar misschien zijn de ontwikkelingen in het basis- en sekundair onderwijs indicatief. Daar heeft de CVP het principe naar voren geschoven dat "elke leerling gelijk is", over de verschillen tussen de twee netten moet voor de CVP een wetenschappelijk onderzoek komen, "waardoor een einde komt aan de soms steriele discussie over deze verschillen". "Wat in veertig jaar niet kon, wordt nu in vier maanden beslist", zo vat de CVP zelf die ontwikkeling samen.

Op belangrijke punten zijn de verschillende politieke partijen het met elkaar eens. Het taboe op toelatingsproeven evenwel is duidelijk doorbroken en bespreekbaar geworden. Je zou kunnen stellen dat het ideologische paradigma dat het onderwijsdebat in België anderhalve eeuw bepaald heeft, aan het afkalven is, in de plaats komt, niet als in de politiek bijvoorbeeld, een meer 'ekonomistische' redeneerwijze. In die optiek ligt het belangrijk in het oog te houden in welke termen, normen, sijfers, de kwaliteit van het onderwijs vertaald wordt.

“Als je in de studentenbeweging stapt, moet je graden laten vallen om te kunnen participeren”

WVK Ik jaar engageren zich een heel aantal studenten niet enkel voor hun studies maar ook voor hun kringwerking. De bekendsten onder hen zijn de pressen. Zij koördineren de werking en zijn meestal ook het gezicht van hun kring. Na een jaar vol extra-curriculaire activiteiten zijn ze, net als de anderen studenten, volop bezig met hun studies. Toch vonden enkele van hen nog een vrij uurtje in hun blokschema dat ze best aan Veto wilden besteden. Ward van de VTK, Sophie van Medica en Thomas van het VRG wikkelen en wegen 'hun' jaar.

Veto: Wat waren jullie verwachtingen voor jullie opkavamen?

Sophie Tobback: «Kontinuiteit. Het gewoon het even goed doen als afgelopen jaren en een ploeg bij mekaar krijgen die het leuk vindt om al die de serieuze en minder serieuze dingen te organiseren. Ik wou er gewoon een leuk jaar van maken.»

Veto: Waren er dan geen dingen die je wou veranderen?

Sophie: «Nee, niet echt. We hebben geen strijdpunten meer. Dat is ook moeilijk. Ik heb nu bijvoorbeeld veel meer strijdpunten dan ik vorig jaar had. Je leert die pas kennen als je er zelf een tijdje mee bezig geweest bent.»

Ward Demyttenaere: «Bij ons gold eigenlijk hetzelfde. De kern van onze ploeg zat al twee jaar in VTK. Het zou dus eigenlijk straf zijn als je dan een totale ommezwaai zou willen bewerkstelligen. We hadden al twee jaar onze stempel kunnen drukken op de VTK-werking en het derde jaar wilden we hetzelfde doen, en alle schoonheidsfoutjes eruit halen. Ik vind ook niet dat je per se met strijdpunten het jaar moet inzetten. Je kan niet de verkiezingscampagne ingaan met een standpunt pro semesterexamens. Je bent gewoon een vertegenwoordiger van je studenten en je moet als verkiezingsploeg hun mening vertolken.»

Thomas Mees: «Ik denk dat de doelstellingen elk jaar wel min of meer dezelfde blijven. Alleen de invulling in concreto verschilt. Soms zijn er twee ploegen, waarvan één ploeg komt uit het uitdurende presidium, maar dat is dan ook het enige verschil. Je pakt dan wel de dingen wat origineler en frisser aan omdat je nieuwer bent en je dan ook eens de kans krijgt om het op jouw manier te doen. Maar uiteindelijk blijf je min of meer dezelfde activiteiten organiseren.»

Tijd

Veto: Wat waren je persoonlijke verwachtingen voordat je preses werd?

Ward: «Net als Sophie wou ik er gewoon een plezierig jaar van maken. Je begint als gewoon presidiumlid, doet je werk dat eerste jaar en leert wat mensen kennen. Het tweede jaar neem je wat meer de beslissingen en op den duur heb je zoiets van: 'We kunnen het eigenlijk net zo goed zelf doen. Hopelijk kunnen we het aan en doen we het zo goed mogelijk.' Dat valt dan wel een beetje tegen in de praktijk (lacht). We hebben hoedandoer nog heel veel moeten leren. Je denkt: 'organiseren en verder iedereen zijn ding laten doen en daarmee basta'. Maar ik heb zelf nog heel vaak het werk van de voorbije jaren moeten blijven doen, zoals een kantuszaal klaarzetten. Daarnaast moet je ervoor zorgen dat alles op wietjes loopt. Voor de rest weet je waar je aan begint. Je kent de mensen met wie je bezig bent. Dan zijn het gewoon de activiteiten die moeten slagen.»

Veto: Je hebt het niet anderszins?

Ward: «Zeker niet. Ik heb een rustiger jaar

gehad dan vorig jaar. Toen had ik twee jobs: even zwaar meedraaien in VTK en dan nog een half jaar een verkiezingsploeg runnen. Dit jaar was VTK mijn eerste doel. Vorig jaar kwam dat op de tweede plaats, wat eigenlijk een beetje verkeerd was. Alle tijd die ik in de verkiezingsploeg stak, kon ik nu in VTK steken.»

Thomas: «We hebben in de zomervakantie ons kringhuis serieus gerenoveerd. De algemene vergadering heeft ons daarbij toch wel gesteund. We hebben voor een klein half miljoen renovatiewerken kunnen uitvoeren. Op ontspanningsgebied hadden we ook een paar ideeën, zoals die openings-TD. We hebben die tegelijk georganiseerd in vier verschillende zalen in het centrum. Tussen die vier zalen lag een vijfhonderd meter lange rode loper. Dat vonden we een leuk idee'tje en dat is ook gelukt, met de medewerking van de stad. In De Valk hebben we een openingskantus gehouden, en met de Valkfeesten hebben we een andere formule uitgeprobeerd. Wat het ernstige werk betreft, zijn we het jaar begonnen met een debat met politici en met professoren, over parlementaire commissies. We hebben ook een denktank gehad, waar pro-

spanningsactiviteiten zoals een fuif of een galabal komen gemakkelijk duizend tot vijftienhonderd mensen. Maar als je dan zoiets organiseert zoals die denktank of een rechtskongres, dan krijg je daar hoop en al honderd man voor samen. Kwalitatief mag je dat toch iets serieuzer inschatten en van een hoger nivo beschouwen. Naar een fuif kan je eigenlijk elke dag gaan.»

Sophie: «Ik vind het nog altijd een uitdaging om alle activiteiten interessant te maken. Als de mensen dan niet willen komen, dan moeten ze het zelf maar weten.»

Jaarpresidia

Ward: «Wij zijn met VTK veel meer een supportbasis geworden in plaats van echt zelf alles te organiseren. Er is een zeer goede jaarwerking. VTK is meer de logistieke en informatieschouder, waarop de jaarwerking kan rusten. Het wordt echter moeilijker om de activiteiten van de jaren in te passen in de agenda. Er is gewoon minder en minder vraag naar overkoepelende activiteiten. Onze studenten zitten liever met hun jaar samen dan dat ze in zo'n superfuif zitten met duizend man. We proberen nooit iets

ben gewoon een presidium opgericht van twintig à dertig man. Ze moeten ook nog een beetje bezig zijn met hun studies, hé. Ik weet echt niet vanwaar die verandering komt. Misschien vertoonden wij minder ambitie.»

Aanpak

Veto: Heel wat kringen zijn eigenlijk opgericht rond een strieus thema. Bij het VRG ging het erom Nederlandse vertalingen van Franstalige wetteksten af te dwingen. Een heleboel kringen organiseren nu voor het grootste deel ontspanningsactiviteiten. Hoe zien jullie zelf die evolutie?

Thomas: «Het is natuurlijk dankbaar om iets als een fuif te organiseren, waar je per definitie een hoge opkomst hebt. Dat is alleszins aangenamer werken dan dat je een maand mensen belt om een panel bij elkaar te krijgen voor een debat waar maar honderd man op afkomt. Dus is het niet abnormaal dat die ontspanningsactiviteiten gemakkelijker in stand worden gehouden.»

Sophie: «Ik denk toch dat bij ons de vertegenwoordigende functie een belangrijke rol heeft. Dat zie je alleen al aan de manier waarop ons sekretariaat is uitgebouwd. Dat



(foto Bart Andries)

fessoren, politici, journalisten en bekende Vlamingen samen met studenten rond de tafel zaten om met elkaar te praten over actuele zaken.»

Veto: Daar was heel weinig volk.

Thomas: «Dat klopt. Nochtans hadden wij bij al onze studenten een brochure in de bus gedeponerd. Het was de laatste week voor de kerstvakantie. Dan is het zowieso al druk voor een heleboel mensen.»

Veto: Werkt dat dan niet frustrerend als er dan weinig volk naar zo'n interessant concept komt?

Ward: «Ik raakte gefrustreerd van onze fuiven. Men heeft mij verteld dat die vijf jaar geleden berucht of beroemd waren. Nu is dat met een opkomst van driehonderd man een zeer triestige bedoening. Daar gaan ze volgend jaar zeker aan sleutelen.»

Sophie: «Vorig jaar was het een beetje mijn persoonlijke ambitie om meer mensen naar activiteiten te krijgen. Nu heb ik zoiets van: 'Naar grote activiteiten krijgt je ze wel, maar voor de kleine, meestal toffere en interessantere dingen komen ze niet buiten.'»

Thomas: «Bij ons is dat net zo. Op ont-

op te dringen. Een paar klassiekers organiseren en voor de rest de mensen helpen, subsidies geven, onze camionette uitlenen en zelf voor materiaal zorgen voor die mensen. VTK is ervan teruggekomen om overkoepelende activiteiten op te dringen. Als de jaarpresidia zelf genoeg organiseren, moeten wij het niet meer doen. Wij zijn vooral vertegenwoordigers en steunpilaren geworden.»

Sophie: «Dat hebben wij ook moeten doen. We hebben teveel overlappende activiteiten terwijl de jaaractiviteiten meer en meer vorm beginnen te krijgen en mensen aan te spreken. We zullen Medica zelf moeten afbouwen.»

Thomas: «Bij rechten hangt de jaarwerking af van jaar tot jaar. Er zijn jaarpresidia die bijzonder goed functioneren. Daar moet een beetje geluk mee hebben.»

Ward: «Dat is sinds een jaar of drie bij ons enorm veranderd. Toen ik in eerste kan zat, was het nog moeilijk om een jaarverantwoordelijke of POK'er te vinden. Nu is het een beetje te erg aan het worden. Ze heb-

valt ook op als ze in de pers de mening moeten horen van de Vlaamse geneeskundestudenten. Ze komen altijd wel bij ons terecht.»

Ward: «Het probleem bij ons is dat onze studenten niet echt beseffen waar wij inhoudelijk mee bezig zijn. VTK komt in de buitenwereld met zijn activiteiten die iedereen kent. Maar over studentenvertegenwoordiging of de kursdienst hoor je nooit iets, tenzij als het slecht gaat. Als een cursus eens een week te laat durft zijn, krijg je honderd man op je dak. Ze weten gewoon niet dat die cursussen niet zomaar op de kursdienst belanden. Je hebt die allemaal besteld en bij de profen opgehaald. Daar krijg je erg weinig respons op. De jaarpresidia hebben natuurlijk geen behoefte om dat te organiseren. Een kantus en een fuif per jaar, maar die vertegenwoordiging? Je kan daar immers niet mee uitpakken. Zo van: 'Hey, wij zijn goede vertegenwoordigers.' Je doet dat gewoon omdat je vindt dat je dat moet doen.»

vervolg op p. 7

Veto: Wat vonden jullie van de vrije tribune in De Standaard van Thomas's opvolger Stijn Verbiest. Hij wil een discussieplatform organiseren waar studenten en politici elkaar kunnen ontmoeten.

Ward: «Eigenlijk kan dat niet. Zo'n vrije tribune moet wel mogelijk zijn, maar dan enkel als het met je studierichting te maken heeft en je echt iets kan zeggen 'in naam van' je studentenkring.»

«Wij hebben ook afgesproken om ons uitdrukkelijker op te stellen in Loko omdat we daar niet altijd even gelukkig mee waren. Vorig jaar spraken we intern af: 'Als we naar een vergadering van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (Loko) gaan, zullen we daar niet elke week gewoon zitten, maar doen we toch minstens één keer onze mond open.' We hebben daar de juiste mensen voor samengebracht en die aanpak bevredigt ons wel.»

Veto: Was Loko voor jullie een onbekende voor jullie preses werden?

Ward: «Nee, we hebben een regel in ons verkiezingsreglement dat de opkomende serieuze ploegen moeten gekend zijn tegen eind januari. Vanaf dan moet er op elke vergadering van Kringraad en Sociale Raad iemand meegaan van die ploeg. Het is maar een half jaar. Ik was toen een beetje bang van die grote mannen die daar vanalles weten en hun mond open doen, maar eigenlijk moet je daar totaal geen schrik voor hebben. Want al die mannen hebben eigenlijk veel minder te zeggen dan jij. Op de duur heb je gewoon door dat die mensen de discussie aan het manipuleren zijn. Daarom dat we nu ook onze zeg doen. Dat hebben we wel geleerd dit jaar.»

Representatief

Veto: Was de kennismaking met Loko positief?

Ward: «Dit jaar heb ik me wel geamuseerd, maar vorig jaar ben ik toch wel geschrokken. Dan vroeg ik altijd aan mijn preses: 'Wie is er nu aan het spreken?' Dat was nooit iemand van een kring. Ik vond dat zeer grappig; dit was tenslotte Kringraad, de raad van de kringen. Alle mensen die daar hun mond open deden, waren niet van de kringen. Toen hebben we intern gezegd dat we daar aan gingen werken.»

Thomas: «Voor mij was het nieuw. We wisten natuurlijk wel op voorhand waar we voor stonden. Uiteindelijk is het wel zeer goed megevallen. De verhalen die ik erover had gehoord, waren veel zwaarder dan dat het uiteindelijk was.»

Sophie: «Ik ben vorig jaar ook een aantal

datgene waar je in je eigen kring mee bezig bent. Als ik mij nu nog zou engageren, dan zou ik dat eerder binnen Loko doen dan binnen een kring.»

Veto: Worden bij jullie activiteiten, zoals een referendum of een informatie-avond, georganiseerd om de mening van jullie studenten te kunnen vertegenwoordigen?

Ward: «Dit jaar hebben we zoiets niet gehad. Vorig jaar hebben we een enquête via ons weekblaadje gedaan over semestereksamen. Dit jaar wordt ons standpunt bepaald op onze vergaderingen via een discussie. Je bent dan wel niet zeker of je de mening van je studenten vertegenwoordigt, maar we zitten op die vergadering met een behoorlijke grote en heterogene groep. We laten alle argumenten voor en tegen aan bod, en die worden afgevoerd. Je kan echter niet echt beweren dat je de mening van je studenten vertegenwoordigt.»

Veto: Vinden jullie het huidige systeem van verkiezingen dan goed? Hoe belangrijk vinden jullie representativiteit?

Ward: «Dit wordt vooral verkozen voor de persoon die je bent. Je kan moeilijk verkozen worden op inhoudelijke punten, zoals Kringraadmaterie, want die ken je niet van tevoren. Als er twee ploegen 'brood en spelen' aanbieden, wordt er wel meer op basis van het inhoudelijke elan gekozen. En als er maar één ploeg opkomt, is dat nog altijd beter dan geen ploeg.»

Thomas: «Het is een democratisch systeem. Iedereen kan zich kandidaat stellen. Ik weet wel niet of iedereen stemt op het inhoudelijke. Ik denk dat de meerderheid wel stemt op 'brood en spelen', zij het dat dit wel op een originele manier moet worden gebracht. Weinig studenten beseffen dat ze ook hun vertegenwoordigers voor Loko kiezen.»

Veto: Moet daar niet meer aandacht aan gegeven worden?

Ward: «Dat is zeer moeilijk. Zelfs de jaarverantwoordelijken krijg je niet gemotiveerd. Ofwel komen ze niet af naar de vergadering, ofwel komen ze om te zeggen dat de muziek op een fufuizen twaalf en twee slecht was.»

Thomas: «Ook wij nodigen de jaarpreses uit, maar die komen meestal ook niet af.»

Sophie: «Als je als ploeg intern de functies



(foto Bart Andriès)

naar je extra-curriculaire activiteiten dan naar je graden, zolang je maar je vijf jaar afmaakt.»

Thomas: «Voor de organisatie van examens bijvoorbeeld komen de studenten wel naar je toe omdat ze daar direct bij betrokken zijn.»

Veto: Heb je het als studentenvetegenwoordiger wel eens moeilijk gehad als het standpunt van je achterbaan verschilde van je eigen mening?

Thomas: «Aan de ene kant ben je gemandateerd door je kiezerspubliek om voor hen te bepalen wat het beste is. Anderzijds moet je over bepaalde zaken echt hun mening vragen omdat het soms moeilijk is om met dertig man te beslissen.»

Sophie: «Ik ben geschrokken van hoeveel krediet ze je geven. Vaak zijn ze heel enthousiast over wat je gedaan hebt, en weinig kritisch.»

Stemmen

Veto: Sommigen vinden Loko niet representatief omdat de grote kringen maar twee stemmen hebben.

Sophie: «Als je meer te zeggen wil hebben in Loko, kan je veel beter participeren in de werkgroepen. Een derde stem is minder belangrijk.»

Veto: Hebben jullie dit jaar zelf deelgenomen aan die werkgroepen?

Ward: «Ja, die over het Plan Dillemans en daarna niets meer.»

Thomas: «We zijn zelf een keer bijeengekomen met de grote kringen (uitgezonderd Apollon, Politika en de Psychologische Kring) om te kijken of we wel goed vertegenwoordigd zijn met onze twee stemmen. Je hebt maar twee stemmen voor tweeduizend studenten tegenover een aantal kleinere kringen die samen drie stemmen hebben voor nog geen duizend studenten. We hebben op die vergadering zelf de bedenkking gemaakt dat je niet alles te zeggen moet hebben met de grote kringen. Je moet een evenwicht vinden tussen enerzijds de grootte van een kring en anderzijds het aantal kringen.»

Ward: «Die discussie komt elk jaar terug op Kringraad. De mensen van de kleinere kringen sturen meestal wel meer volk naar de werkgroepen. Dit jaar hebben we geen probleem gevoeld tussen grote en kleine kringen. Als je zelf op de AV je standpunt

goed verdedigde, stemden ook andere kringen ervoor. Alleen rond de oprichting van een grote fuifzaal in Leuven was er een probleem. Kleine kringen hebben geen grote zaal nodig. Meestal is er dus geen probleem rond inhoudelijke zaken, maar rond de praktische, zoals het overplakken van affiches.»

Veto: In het bureau van Kringraad vind je dat overzicht van de grote kringen niet terug.

Sophie: «Dat is nog een reden waarom grote kringen niet meer stemmen zouden

moeten krijgen. Die leveren de mensen voor de werking ook niet.»

Thomas: «Mensen van grote kringen die zich willen engageren, vinden eerder hun gading in die kringen zelf. Mocht er bij ons geen VRG-werking zijn, dan zouden die mensen wel naar de overkoepeling komen.»

Sophie: «Wat is dan de prioriteit: een kantuszaal opkuisen of vertegenwoordigen binnen Loko?»

Thomas: «Je kan dat wel vragen, maar niet opleggen. Trouwens als iemand van de kursusdienst plots mee gaat draaien in Loko, moet die functie ook weer ingevuld worden.»

Veto: Gaan jullie volgend jaar in een zwart gat vallen?

Thomas: «Het presserschap heeft zoveel vrije tijd van mij opgeslorpt. Volgend jaar kan ik wat meer naar huis gaan, mijn vrienden wat meer bezoeken, nog eens uitgaan en mijn kot nog eens overdag zien.»

Ward: «Als je in een bedrijf komt, neem je daar je verantwoordelijkheid op en doe je daar wat je graag doet. Ik denk dat dat afhangt van je persoonlijkheid. Ik heb vroeger voor de keuze gestaan tussen VTK en Chiro. Als je eenmaal in nieuwe structuren zit en je bent bezig, denk je daar niet meer aan.»

Veto: Wat is het belangrijkste dat jullie tijdens jullie presserschap hebben geleerd?

Ward: «Dat vragen ze ook altijd op sollicitaties: 'Wat moest je nu doen als preses?' Ik denk leren met mensen omgaan, zowel diegene die je niet kan uitstaan als diegene die je tol vindt.»

Thomas: «Ooit ben je ook als iemand begonnen die alles nog moest uitzoeken. Nu is het meegenomen dat je die mensen kan helpen en motiveren.»

Finale

Veto: Zou je het nog terug opnieuw doen?

Sophie: «Er zijn wel een paar dingen die ik nog graag zou willen doen. Het eerste jaar als preses heb je nodig om alles te doorgronden. Maar ik zou toch opkijken tegen al die praktische rompslomp.»

Thomas: We hebben ons ding dit jaar kunnen doen. Nu moeten we nieuwe mensen die kans geven.»

Ward: «Bij mij zou het afhangen van wie de nieuwe preses is. Als je denkt dat het volgend jaar even goed zal zijn, is er geen probleem.»

Sophie: «Ik vind preses zijn de mooiste job van het presidium en zou het aan iedereen willen gunnen.»

Veto: Wat zijn jullie kansen voor de juni-zitting?

Sophie: «Ik moet er in juni door zijn om aan mijn stage te kunnen beginnen.»

Ward: «Het zal even nipt zijn als vorig jaar. De thesis is gelukkig al af, nu is het full-time studeren.»

Thomas: «We zullen zien of de Belgen de tweede ronde halen op het WK. De eerste drie matches vallen wel goed, maar als ze de halve finale halen, zal dat vrij bepalend zijn voor de examens.»

Herman Pauwels
Raf Gerits



(foto Bart Andriès)

keren met mijn preses meegeweest. De eerste keer was er een open algemene vergadering (OAV) van Loko en daarna nog een algemene vergadering (AV) van Kringraad. Ik had toen iets van: 'Ik ben naar huis.' Daarna is het eigenlijk wel goed megevallen en niet alleen de AV. Ik heb eind vorig jaar nog aan een aantal akties meegedaan. In zo'n dingen, het werk dat noch door de AV, noch door buitenwereld wordt gezien, vind je wel steun in je engagement om iets te doen. Elke dag gebeurt er veel meer dan

verdeelt, wordt meestal de meest serieuze en de meest gematigde kandidaat als preses uitgekozen. De studenten denken meestal dat de studentenbeweging teveel tijd inneemt. Een carrière van een geneeskundestudent is vaak heel beperkt: blokken, punten halen en daar eindigt het. Als je in de studentenbeweging stapt, moet je graden laten vallen om te kunnen participeren. Veel mensen hebben dat er niet voor over.»

Ward: «Dat valt bij ons wel mee. Bij een sollicitatie wordt er vaak meer gekeken

goed verdedigde, stemden ook andere kringen ervoor. Alleen rond de oprichting van een grote fuifzaal in Leuven was er een probleem. Kleine kringen hebben geen grote zaal nodig. Meestal is er dus geen probleem rond inhoudelijke zaken, maar rond de praktische, zoals het overplakken van affiches.»

Veto: In het bureau van Kringraad vind je dat overzicht van de grote kringen niet terug.

Sophie: «Dat is nog een reden waarom grote kringen niet meer stemmen zouden

Hoe vind je op een dag de job van je leven?

Op de radio wisselen hoopgevende berichten over een (traagjes) stijgende werkgelegenheid af met publicitaire getuigenissen van iemand die weg is omdat hij net de job van zijn leven vond. Je zou als afstuderend jongmens van minder gaan geloven dat de toekomst je toelacht. Maar hoe vind je die droomjob? Wat als je geen of — nog erger — twee jobs vindt? En waar moet je op letten vooraleer je je krabbel zet onder het kontrakt dat de personeelsdirecteur je onder de neus schuift? De Koördinatiecommissie Plaatsingshulp van de KU Leuven zette het allemaal mooi op een rijtje in de brochure 'Dag unief... Wat nu?'

Als je wil solliciteren, is het handig om te weten waar je aan de slag wil. Elke sektor heeft zijn eigen geplogenheden als het op rekrutering aankomt. Een functie in overheidsdienst kun je krijgen als je slaagt in het vergelijkend examen en vervolgens met succes je stageperiode afrondt. Een inschrijving voor die examens, die bekendgemaakt worden op verschillende plaatsen (het Staatsblad, de 'Eksamenagenda', de VDAB), kost je vierhonderd frank aan takszegels. Universitair die werk zoeken in het onderwijs komen in regel terecht in het secundair of hoger onderwijs. In het vrije sekundaire net en in het hoger onderwijs kan je je rechtstreeks richten tot de schooldirectie; in het gemeenschapsonderwijs moet je een 'aanvraag voor een tijdelijke aanstelling' invullen en bezorgen bij de autonome raad voor het gemeenschapsonderwijs (Argo).

Wat de prive-sector betreft, kan je ingaan op de vakatures die je vindt bij de VDAB en in de gespecialiseerde media. Stel er niet al je hoop op: tweederde van de jobs worden nog altijd gevonden zonder geadverteerde vakante betrekking. Spontaan je diensten aanbieden kan dus geen kwaad. In de welzijnsector ligt er veel werk te wachten, maar niet al dat nuttige werk wordt even goed betaald. De tewerkstelling is er relatief labiel en er werken veel vrijwilligers en tijdelijken. Ben je van oordeel dat je overal waar je je hoofd neerlegt een thuis kunt vinden, dan lonkt het buitenland. De industrie, internationale betrekkingen of diplomatie en de ontwikkelingsamenwerking zijn daar de opties; de Koördinatiecommissie Plaatsingshulp wijde een aparte brochure aan dit 'werken in het buitenland'. Daarnaast kan je uiteraard ook je eigen baas worden en zelf een bedrijfje uit de grond stampen. Hou er wel rekening mee dat je een bijdrage moet betalen aan het sociaal statuut der zelfstandigen, dat ondermeer zorgt voor de ziekteverzekering. Als het fouw loopt, kun je ook niet rekenen op een werkloosheidsuitkering — je hebt er immers nooit een bijdrage voor betaald.

Prullenmand

In het beste geval verloopt een sollicitatie in drie stappen. Eerst komt de sollicitatiebrief, dan het persoonlijk gesprek en uiteindelijk de kontraktsbespreking. Hou je sollicitatiebrief kort — je memoires zijn voor je pensioen — maar krachtig. Vermeld duidelijk voor welke job je denkt in aanmerking te komen, stel jezelf bondig voor en geef aan waarom je denkt dat jij de juiste man (m/v) voor de vakante plaats bent. Originaliteit strekt tot aanbeveling, maar hou je een beetje in. Suggesties in de trant van "Als je me niet aanneemt, kom ik je gezin uitmoorden", leiden enkel tot gevangenisstraf. Een handgeschreven brief is niet langer vereist, tenzij uitdrukkelijk aangegeven. Als je een mooi schrift beheerst, mag je dat natuurlijk altijd tonen, maar zorg toch in de eerste plaats dat de spelling en taalkonstrukties OK zijn. Vergeet ook niet

de essentiële CV in te sluiten, met daarin een zakelijke en chronologische weergave van alle aspecten van je levensloop die voor je toekomstige werkgever interessant kunnen zijn. De titel van je eindverhandeling hoort daar wel bij, je favoriete *one-night-stand* niet.

Als je brief niet in de prullenmand belandt, dan word je ongetwijfeld uitgenodigd voor een persoonlijk gesprek. Daar geldt de gouden raad van tante Kaat: blij jezelf. Probeer niet overdreven nerveus te zijn —

krijgt. Bij een overeenkomst van onbepaalde duur wordt er geen aflooptermijn van het kontrakt vooropgesteld. Beide partijen kunnen wel de overeenkomst beëindigen, mits inachtneming van een opzeggingstermijn — gedurende de eerste vijf jaar is dat drie maanden voor de werkgever, anderhalve maand voor de werknemer. Meestal wordt er bij aanvang een proefperiode van ten hoogste één jaar voorzien waarna het kontrakt eenzijdig kan verbroken worden. Een overeenkomst van bepaalde duur of

gaande, zogenaamde vakantiejaar (tenzij in overheidsdienst). Zo heeft een bediende recht op twee dagen vakantie per gepresteerde maand in het vorige kalenderjaar. Schoolverlaters zaten dat voorgaande jaar evenwel nog op school, zodat ze — tenzij jonger dan vijftientig en onder een aantal bijkomende voorwaarden — geen recht hebben op betaalde vakantie. Even belangrijk om weten is dat je mits betaling van een bijdrage als student je studieperioden kunt regulariseren met het oog op de latere pensioering. Een volledige beroepsloopbaan die recht geeft op normale pensioering vangt immers op 1 januari van het jaar waarin je twintig wordt aan, een termijn die voor studenten in principe onhaalbaar is. Als je je studieperiodes wil regulariseren moet je wel een aanvraag indienen bij de Rijksdienst voor Pensioenen.

Stempeltje

Zolang je geen werk gevonden hebt, ben je werkzoekend. Als afstuderende werkzoekend mag je geen studies met volledig leerplan meer volgen en moet je een wachttijd in acht nemen. Die wachttijd begint te lopen op 1 augustus voor eerstezitters en na tweede zit voor de anderen. Je moet je dan natuurlijk wel eerst inschrijven als werkzoekende bij de VDAB van je verblijfplaats. Bezin eer je begint: als je je wachttijd aanvat en daarna besluit om weer te gaan studeren, wordt de uitgezeten wachttijd periode waardeloos. Ook als je onmiddellijk begint te werken en daarna naar de studie terugkeert, ontsnap je niet aan het wachten. Afgestudeerden mogen in de vakantie nog wel een keertje als jobstudent aan de slag, maar hou er wel rekening mee dat je wachttijd met de duur van die vakantietijd verlengd zal worden.

Tijdens de wachttijd — negen maanden voor achttien- tot zeventwintigjarigen, een jaar voor minderjarigen — krijg je nog geen uitkering, maar uiteraard mag je wel al aan de slag gaan. Je moet je daarenboven beschikbaar houden voor de arbeidsmarkt — als je een passende betrekking weigert, begint je wachttijd weer van voorafaan te lopen — en openstaan voor een stageplaats. Aan het einde van je wachttijd krijg je bij de Hulpkas (of bij je favoriete vakbond) een stempelkaart, waarmee je weer naar de VDAB mag voor je eerste stempeltje. Daarna moet je je tweemaal per maand aanmelden op de gemeentelijke stempelcontrole. Als je deeltijds aan de slag gaat, kan je je recht op werkloosheidsuitkering behouden. Je mag dan wel niet te weinig werken (minstens een derde van een fulltime, en ook niet teveel (ten hoogste vier vijfden), en evenmin teveel verdienen (maximum 43.343 frank bruto per maand) en je moet snel wezen: de aanvraag moet ten laatste gebeuren binnen de twee maanden na de aanvang van de betrekking.

Ziedaar, met deze kennis op zak kan het echte leven een aanvang nemen. Schrijf dit je af, dan kan je natuurlijk nog altijd een jaar of wat bijstuderen. Per slot van rekening is het studentenleven nog zo kwaad niet. Zeg dat Veto het gezegd heeft.

Bart Eckhout

Meer tekst en duidelijkere uitleg krijg je in de brochure 'Dag unief... wat nu?' van de Koördinatiecommissie Plaatsingshulp van de KU Leuven. De commissie zelf is gevestigd in de Universiteitshallen (Oude Markt 13), maar voor advies en info kun je beter terecht op de Dienst Studietoelagen in het Van Dalecollege (Naamsestraat 63).



(foto Tom Michiels)

het gaat tenslotte om een gesprek tussen twee volwassenen die elkaar wel eens nodig zouden kunnen hebben — en als je *faket*, val je gegarandeerd door de mand. Het kan gebeuren dat de interviewer plots overschakelt naar een andere taal. Roep dan niet meteen om professionele hulp, en als je het toch doet, roep het dan in dezelfde taal als je gesprekspartner want die wil hiermee gewoon je talenkennis testen. Ook altijd een stekelige vraag is "Wat wil je verdienen?" Het gelijke antwoord luidt: "Volgens diploma en gebruikelijke barema's binnen dit bedrijf". Of in de iets oorspronkelijker versie: "Iets minder dan u." Tot slot: solliciteren is een harde stiel, soms win je, soms verlies je. Laat je niet van de wijs brengen als het al eens tegenvalt. Morgen is er weer een dag, en als je echt niks vindt, kan je nog altijd bij Veto terecht.

Pensioen

Valt het gesprek aan beide kanten van de tafel mee, dan komt het moment waarop je je kontrakt onder de neus geschoven

bepaald werk kan niet voor afloop worden opgezegd tenzij er een schadevergoeding door de verbreker wordt betaald of bij wederzijds akkoord. Een vervangingsovereenkomst volgt min of meer dezelfde regels, al kan daar eventueel wel een opzeggingstermijn ingeschreven worden. Een dergelijke overeenkomst loopt maximum over twee jaar. Stel je evenwel het volgende voor: je bent maandenlang op zoek, je vindt iets, je tekent met beide handen en vlak daarna vind je de job van je leven. Dan ben je weg natuurlijk, dat weten we allemaal. Probleem is dat eerste kontrakt, dat je niet zomaar kunt beëindigen. Het beste is dat je een opzegging met wederzijds akkoord probeert te bedingen. Lukt je dat niet, dan zal je je naar de arbeidsrechtbank dienen te begeven. Die rechtbanken zijn verdeeld over de schade vergoeding die je moet opvoeren.

Wie met bijval solliciteert, kan wel enige vakantie gebruiken. Voor schoolverlaters valt dat echter aardig tegen. De vakantieregeling wordt immers berekend op basis van de tewerkstelling in het vooraf-

"Ik wilde ook geen olifant zijn in het water"

Sport kan ook mooi zijn. Het gebeurt dan ook wel eens dat één of andere sportsfreak, als de uren nachtelijk zijn en de geest wat beneveld, zijn schroom verliest en het zien van een solo van Maradona boudweg vergelijkt met een esthetische ervaring. De naam alleen al geeft aan dat die band zelden zo duidelijk is in sporten als kunstzweemmen of kunst-schaatsen. Een band die ook prominent is bij kunstzweemster Marie-Martine De Geest. Terwijl ze haar sport blijft beoefenen, studeert ze eerste kan orkestinstrument en klassieke saxofoon aan het conservatorium in Brussel. Dat ze zich in Leuven gevestigd heeft, heeft er alles mee te maken dat ze daarnaast aan de KU Leuven eerste kan geneskunde begonnen is, en dat het topsportstatuut van onze Alma Mater haar de nodige faciliteiten geeft om te blijven trainen. Was het dan niet beter om je op één iets te concentreren omdat je daar dan nog beter kunt in worden?

Marie-Martine De Geest: «Ik doe graag alles goed, maar ik ben er zo één die onmogelijk haar tanden in één iets kan zetten, en mij daar dan hele dagen mee bezig houden. Ik ben het ook altijd gewoon geweest om verschillende dingen te doen. Die switch maakt het ook wel boeiend: het ene moment zit je te zingen in de les notenleer, en twee uur later ben je met een cursus geneskunde bezig. Die switch zorgt ervoor dat je je heel goed kunt concentreren op hetgeen waarmee je bezig bent. Het is voor mij totaal nutteloos om me twaalf uur per dag achter mijn boeken van geneskunde te zetten. Je kunt veel meer doen als je weet dat je maar vier uur hebt en je weet dat alles er in die tijd door moet, gewoon omdat je niet meer tijd hebt. Of dat nu ten koste gaat van kunstzweemmen? Het probleem in België is dat je van heel weinig sporten je beroep kunt maken. En kunstzweemmen zit daar heel zeker niet bij. Dus het is wel een bewuste keuze om te studeren, en niet alles op kunstzweemmen te zetten.»

Veto: Gesteld dat je dat wel had kunnen doen?
Marie-Martine: «Misschien wel, ik had de kans om in Canada te gaan wonen en trainen. Aan de andere kant ben ik wel blij met de combinaties die ik maak, ik ben blij zowel het ene als het andere mee te maken. Als ik naar Canada zou vertrokken zijn, kon ik hier niet meer terugkomen om te studeren. Dan heb ik na veel wikken en wegen besloten om dat risico niet te nemen, er kan altijd iets gebeuren. Je moet dan even je verstand op nul zetten, zeggen dat je het niet doet en er een paar maand niet aan denken. Ik heb voorlopig geen spijt van mijn beslissing.»

Ballet

Veto: Heb je kunstzweemmen als sport gekozen omdat je artistiek bent aangelegd?

Marie-Martine: «Ik ben eigenlijk met muziek begonnen omdat ik kunstzweemmen deed. In kunstzweemmen moet je een grote sierlijkheid hebben, daarom ben ik op mijn zesde ook begonnen met ballet. Ik wilde ook geen olifant zijn in het water. Ik heb ook altijd graag muziek gemaakt, als ik nu nog soms naar mijn speelgoed kijk van toen ik jonger dan vijf was, dan maakte alles lawaai. Ik vond ook, je zwemt op muziek, je moet die muziek niet gaan verkrachten door erop te zweemmen als je het niet begrijpt. Ik vond dat ik goed op muziek moest kunnen zweemmen.»

Veto: Het is wel een stap om zelf saxofoon te beginnen spelen.

Marie-Martine: «Ja, ik ben dan begonnen met notenleer. Je krijgt op een bepaald mo-

ment ook een andere feeling met muziek. Toen ik het instrument moest kiezen, wou ik eerst dwarsfluit beginnen spelen, maar daar was een wachtlijst voor en daarom heb ik het niet gedaan. Gelukkig. No offense voor dwarsfluiten, maar ik denk niet dat het echt bij mij zou gepast hebben. Dan heb ik maar gekozen voor saxofoon, en is dat uitgegroeid tot een andere passie van mij.

Veto: Als je zwemt op muziek, hoe beleeft je dat nu anders nu je zelf een instrument bespeelt?

Marie-Martine: «Ik weet niet of je ooit al balletvoeringen gezien hebt, maar dan zie je een zekere expressie op die muziek. Er is een zeker gevoel dat vanuit de muziek overkomt, al is het gewoon maar stil — vaak wordt nu ook gewerkt met stiltes. Dat komt over op een publiek. Iemand die in het water ligt en helemaal geen feeling heeft met die muziek, zal het helemaal niet kunnen overbrengen. Muziek is eigenlijk heel delicaats en persoonlijk. Ik heb nu mijn muziek bijvoorbeeld veranderd, ik zwem nu op 'E Lucevan de Stelle' uit

nische roetine, met opgelegde figuren, en een vrije roetine. Op de Belgische kampioenschappen heeft een jurylid mij over die technische roetine op muziek van Puccini gezegd "Dat was show, wat je aan het verkopen was." Ik was daardoor op mijn tenen getrap, maar daarna hebben we het uitgepraat en bleek wat ze bedoelde: dat je echt met alles zwemt, niet alleen die armen en die benen gebruikt, maar jezelf zo totaal overgeeft aan wat je doet. Zweemmen om te tonen wat je kan, is het ook niet, maar wel zo dat je een gevoel geeft van "kijk mensen, dat ben ik voor mezelf aan het doen maar dat ben ik ook voor jullie aan het doen". Ik zwem die roetine omdat jullie ervan zouden kunnen genieten.»

Windeieren

Het kunstzweemmen lijkt in haar familie bijna genetisch bepaald. Haar twee zussen deden ook aan kunstzweemmen, en haar vader is sekretaris van de club Olumpa



(foto Ivor Puij)

Puccini's 'Tosca', terwijl ik vorig jaar op saxofoonmuziek aan het zweemmen was. Bijna niemand in het zwembad hoorde dat graag, maar dat was muziek die een vriend van mij gekomponeerd had. Ik voelde die muziek heel goed aan en dan ga je op een bepaalde manier die bewegingen maken die overkomen bij het publiek. Op die muziek van Puccini had ik een paar jaar geleden niet kunnen zweemmen. Door mijn studies in het conservatorium, en door wat ik weet over die muziek, die stijl, kan ik eigenlijk zeggen "zo voel ik het en dat probeer ik over te brengen". Als je zwemt, en ook als je danst en muziek speelt, moet je het met hart en ziel doen, anders kan het wel mooi zijn maar het is leeg. Dat is zo'n beetje de kunst eigenlijk in waterballet.»

Net zoals kunstschaatsen, bestaat kunstzweemmen uit twee delen: een tech-

Kortrijk, haar moeder is internationaal jurylid, en ook haar broer Jureert nu. "Dus ik zag niet in waarom ik het niet zou doen. Ik ben ernee begonnen toen ik vijf en een half was, mijn eerste wedstrijd gedaan toen ik acht was. Ik heb er mij nooit vragen bij gesteld waarom ik die sport gekozen heb." Het is in elk geval een keuze die haar geen windeieren gelegd heeft. Vanaf haar achtste was Marie-Martine Belgisch jeugdkampioene, en vanaf haar dertiende seniorkampioene. Op de laatste Europese kampioenschappen (Sevilla '97), was ze samen met haar zus Annick dertiende op het duet. De Olympische Spelen in Sydney evenwel zitten er niet in, alleen de acht beste teams mogen meedoen, en daar zit België zeker niet bij.

Marie-Martine: «Je kunt Europa en de wereld eigenlijk opsplitsen in twee katego-

rieën, A en B. In de A-klasse zitten diegenen die er zich professioneel mee bezig houden, en zes à acht uur per dag trainen. Die mensen doen weinig ernaast. Ik heb een paar keer met de nationale ploeg van Mexico en Canada getraind, en met alle respect voor wat zij doen: ik zou het niet willen. In Santa Clara, met de nationale ploeg van de Verenigde Staten, zaten die van vijf uur 's morgens in het water en die bleven daarin tot tien uur 's avonds. Meisjes van jongere dan zestien gingen nog drie uur naar school, maar dat is alles wat ze deden. Tot die klasse behoort de wereldtop. Daarnaast heb je dan de B-kategorie, en daarin heeft België toe de top. In die klasse wordt twee à vier uur per dag getraind.»

Veto: Als je dan conservatorium in Brussel doet, was het dan niet tegenslachtig om daar geneskunde te studeren. Temeer, omdat de VUB de meeste faciliteiten biedt voor topsporters.

Marie-Martine: «Dat zou ik niet zeggen. Ik kan er mij niet voor honderd procent over uitspreken, maar ik denk dat je aan de VUB een kontrakt moet tekenen. Daar staat ondermeer in dat we moeten meedoen aan universitaire kampioenschappen en presteren, wil je die faciliteiten krijgen. Hier in Leuven vragen ze ook dat je deelneemt aan die kampioenschappen, maar is het niet verplicht. Ik kon bijvoorbeeld niet meedoen omdat ik op konsertoernee was. Een paar jaar geleden was mijn zus hier een beetje het proefkonijn voor dat statuut, en dat is wat zoeken geweest. Ik geloof dat we ondertussen met een vijftigtal zijn, dat wil toch zeggen dat ze er goed op vooruitgegaan zijn. Ik heb ook de mogelijkheid gekregen om in het sportkot te gaan trainen. Ik mag helemaal niet klagen, integendeel zelfs.»

De eksamspreiding van Pasen tot het einde van tweede zit die ze heeft aangevraagd, heeft ze dan ook onmiddellijk gekregen. "Aangezien ik nu op deeltijds geneskunde zit, moet ik er maar twee meer afleggen, een deel van fysika en statistiek heb ik met Pasen al gedaan". Haar eksamen in Brussel zijn ondertussen al begonnen. Organisatie is het kodewoord. "Er zijn er wel veel die denken dat je je gemak kunt nemen omdat je dat statuut en die spreiding hebt. Maar daar mispakken ze zich aan. Het blijft organisatie tot en met. Van dat tot dat uur moet ik gaan trainen, dan ga ik naar de les, dan spurt ik naar het station en ben ik op weg naar Brussel en kom ik terug en train ik of studeer ik."

Veto: Een van de meest opvallende dingen aan kunstzweemmen is voor veel mensen de brede lach, zelfs tijdens de grootste inspanningen. Soms komt dat wel eens artificieel over.

Marie-Martine: «Eerst en vooral kunnen we dankzij die glimlach beter en dieper ademen, wat door de mond moet gebeuren aangezien we een neusknijper op hebben. Het is ook veel leuker te lachen als je zwemt: je stelt jezelf positief in, en je denkt niet zozeer aan het 'leed dat je moet lijden'. Ook voor het publiek en de juryleden is een glimlach aangenamer, en zij blijven ons tenslotte beoordelen. Eigenlijk is die klichee-smile al verdwenen, je past je expressie aan de muziek aan, je drukt uit welk gevoel je ervaart.»

«Toen ik in december '96 en januari '97 was, viel mij de vriendelijkheid en opgewektheid van de Mexicanen op. Overal zag je lachende gezichten en op straat werd je van alle kanten 'goeiedag' toegeroepen. Het heeft geen twee weken geduurd voor ik die gewoonte had overgenomen. Het is ongelooflijk hoe aangenaam het dagelijkse leven wordt en hoe je alles met een glimlach relativeret. Dan kwam ik terug in België, nog steeds met mijn glimlach op mijn gezicht. Ik heb heel wat bekijks gehad op straat, mensen verklaarden mij zowat gek. Maar ja, dan ben ik maar prettig gestoord. Hé. Een lachend iemand is toch zoveel aangenamer, vind je niet?»

Niet binnen zonder ballen

Op de laatste Algemene Vergadering van Sociale Raad keurden de Leuvense fakulteitskringen de beleidsnota 'Vrouw en Universiteit' goed. Deze behandelt de man-vrouw-verhoudingen binnen de universiteit. Op het vlak van het toewijzen van een aantal belangrijke functies blijken de vrouwen erg slecht vertegenwoordigd te zijn. In de nota wordt bijvoorbeeld aangeklaagd dat van de 'gewoon hogeleraars', de hoogste doceerpost aan de KU Leuven, er maar drie procent vrouwen zijn. De nota werd toegestuurd aan alle belangrijke beheersorganen van de universiteit, in de hoop dat er iets aan gedaan wordt.

Het percentage vrouwelijke hogeleraars staat in schril contrast met de verhouding in de gemiddelde Leuvense aula — in 1996, 53 procent vrouwen en 47 procent mannen. Bij het doktoreren beginnen de verhoudingen echter scheef te lopen: 68 procent mannen en 32 procent vrouwen. Bij het Zelfstandig Akademisch Personeel (ZAP, de profen) is er een nog scherpere aftekening. Zo zijn er maar 20 procent vrouwelijke docenten, 9 procent vrouwelijke hoofd-docenten en 6 procent vrouwelijke hogeleraars.

Witte

De wanverhouding tussen mannen en vrouwen in de hogere regionen aan de universiteit is niet alleen Sociale Raad opgevallen. De eksterne visitatiecommissie die onlangs nog de fakulteit geneeskunde aandeed, wees erop dat in de hogere bestuursorganen van de fakulteit bijna geen vrouwen aanwezig zijn. De nota van Sociale Raad gaat echter verder dan de visitatiecommissie en bekeek ook de verhoudingen binnen de Raad van Beheer en het Gemeenschappelijk Buro (GeBu) — de hoogste bestuursorganen van de KU Leuven — en vond er geen vrouwen terug. Met de Akademische Raad is het iets beter gesteld: daar zijn er vier vrouwen, waarvan drie

assistentes en één studentenvertegenwoordiger.

Een verklaring voor de discrepantie in bovenstaande cijfers zou kunnen liggen in het feit dat vrouwen nog tot de academische wereld moeten doorstromen. Sociale Raad betwist dit en stelt dat in dat geval al jaren geleden een meer evenwichtige verhouding binnen het academisch personeel zou gevormd zijn. Dat de wanverhouding blijft bestaan, blijkt uit de cijfers van de laatste benoemings- en bevorderingsronde van het academisch personeel van de KU Leuven: slechts 11,2 procent vrouwen werden benoemd. Mogelijkerwijs wordt dat

Hun vernietigende konklusie was dat vrouwen gemiddeld twee en een halve keer meer dan mannen moeten presteren om in dezelfde mate door te kunnen groeien in de onderzoeksweld. Dit is een duidelijke vorm van seksuele diskriminatie.

lage percentage onder andere veroorzaakt doordat minder vrouwen zich voor een functie kandidaat stellen, maar de academische overheid wilde de onderzoekers van Sociale Raad hieromtrent geen gegevens verstrekken.

Een jaar geleden kwamen twee Zweedse onderzoekers met een andere verklaring op de proppen. Zij publiceerden een artikel in het gerenommeerde wetenschappelijke blad 'Nature'. Hierin analyseerden zij de benoemingspolitiek van hun eigen fakulteit geneeskunde. Hun vernietigende konklusie

was dat vrouwen gemiddeld twee en een halve keer meer dan mannen moeten presteren om in dezelfde mate door te kunnen groeien in de onderzoeksweld. Dit is een duidelijke vorm van seksuele diskriminatie. Of deze konklusie ook opgaat voor de KU Leuven is nooit onderzocht.

Huishouden

De nota geeft wel enkele uit het universitaire leven gegrepen oorzaken voor het vrouwonvriendelijke klimaat dat ervoor zorgt dat minder vrouwen zich kandidaat stellen voor een academische functie. Ten eerste staan vandaag de dag nog steeds in hoofdzaak vrouwen in voor het gezin en het huishouden. Late vergaderuren, en de verwachting om zestig uur per week te werken in de onderzoeksweld, maken dat

kent. Dit verlies is zeker te betreuren omdat de slaagsijfers en het aantal graden voor academische opleidingen bij vrouwen hoger liggen.

Voorstellen

Om aan de situatie te verhelpen, worden een aantal voorstellen aangereikt. Door het inrichten van een vrij vak 'vrouwenstudies', toegankelijk te maken voor studenten uit alle richtingen, kan de universiteit duidelijk maken dat ze het thema centraal stelt in de ideologie die ze wil meegeven. Eigenlijk zouden genderthema's niet enkel aan bod mogen komen in het vak vrouwenstudies, maar ook geïntegreerd worden in alle lessen. Goed uitgebouwde genderstudies kunnen ook gerealiseerd worden door het aanmoedigen van genderproblematieken als thesis- of doktoratoonderwerp.

Op het vlak van personeelsbeleid geeft de nota 'Vrouw en Universiteit' ook enkele belangrijke adviezen. Hij stelt dat bij bevorderingen en benoemingen objectieve en doorzichtige criteria moeten gelden. Op deze manier wordt verdoken diskriminatie



SEDES : LAAT AVOND RESTAURANT !



Een voortreffelijke manier om je dag sfeervol af te sluiten
Gezelligheid troef!



VAN MAANDAG TOT DONDERDAG OPEN TOT 22 UUR

meer vrouwen afhaken. Voorts is er wat betreft de academische functies een gebrek aan vrouwelijke rolmodellen. Uit onderzoek is ook gebleken dat vrouwen meer aanmoediging nodig hebben om een functie op zich te nemen. Deze ontbreekt echter vaak.

In de nota formuleert Sociale Raad een aantal argumenten waarom de situatie veranderd dient te worden. De eerste en niet de minst belangrijke reden is dat iedereen — man en vrouw — in onze maatschappij dezelfde kansen moet krijgen om zichzelf te ontplooiën. Een tweede argument is gebaseerd op de redenering dat, als de komst van meer vrouwen samengaat met een gezinsvriendelijker klimaat — wat voor veel vrouwen van groot belang is — dit alle personeelsleden ten goede zou komen. Ze zijn van mening dat een evenwichtige combinatie van werk en gezin voor iedereen een verworven recht zou moeten zijn. Tenslotte wijst de nota er ook op dat de uitsluiting van vrouwen een verlies aan talent bete-

uitgeschakeld. Een vrouwenombuds is in hetzelfde kader zeker onontbeerlijk. Aangezien bovendien blijkt dat vrouwen meer aanmoediging nodig hebben, zou de universiteit meer moeite moeten doen om vrouwen aan te moedigen bij het uitvaardigen van vakatures. Sociale Raad spreekt zich ook uit voor positieve actie. Dit wil onder meer zeggen dat wanneer volgens alle relevante selectiecriteria twee of meer kandidaten gelijkwaardig zijn, de vrouwen voorrang krijgen. Er wordt ook gepleit voor een ruim debat over bovengenoemde officieuze zestigurenwerkweek, iets wat rektor Oosterlinck tot nu toe onbespreekbaar achtte. Tenslotte steunt de nota de initiatieven voor het oprichten van een centrum voor vrouwenstudies. Dit centrum kan probleemtypen in de maatschappij signaleren, ze onderzoeken, de resultaten publiceren. Het water is diep.

Tomas Wyns
Sophie Tobback

"Een zittijd is als de Ronde van Frankrijk"

Ook voor het monitaraat zijn het drukke tijden: de laatste sessies met herhalingen, examenvragen en studietips laten geen enkele eerstekanner onberoerd. De naderende examens hebben de belangstelling voor deze gratis studiedienst dan ook fel aangewakkerd. Straks laat het monitaraat haar jongen los; tijd voor een gesprek.

Het monitaraat is voor velen de illustratie bij uitstek van het feit dat het de universiteit menens is met inspanningen om zoveel mogelijk studenten te helpen slagen. Voor anderen is het een overbodige luxe. De redeneringen die daarvoor worden gehanteerd, lopen wel eens uit mekaar. Het monitaraat heet overbodig te zijn ofwel omdat het tijd- en geldverlies is te werken met zoveel studenten waarvan een deel toch zeker afhaakt; ofwel niet omgekeerd, omdat enkel de studenten die zowiezo slagen, er gebruik van maken. Een monitor aan de rechtsakademie relativeert: "Het zijn niet enkel de slimste studenten die naar het monitaraat komen, zoals wel eens beweerd wordt, ongeveer negentig procent van de eerstejaars komt in contact met het monitaraat. Daar zit dus echt vanalles tussen: zowel studenten die het eigenlijk niet nodig hebben omdat ze zelf verstandig genoeg zijn, als studenten die onze extra hulp echt kunnen gebruiken, die mede dankzij het monitaraat slagen. Daarnaast krijgen wij ook studenten over de vloer die zowiezo niet zullen slagen; die zitten misschien vol goeie wil, maar meestal beseffen ze zelf ook dat ze het niet zullen halen. Je kan dat natuurlijk nooit voorspellen, maar als je achteraf de cijfers ziet, heb je wel vaak de

reactie 'dat had ik wel verwacht'." Sommigen pleiten ervoor om de monitaraatsoefeningen verplicht te maken. Op die manier worden alle studenten bereikt en kan de evolutie die de studenten doormaken beter gevolgd worden. De monitoren staan nochtans zelf niet echt te springen om de aanwezigheid op te leggen. Toch erkennen ze dat het op dit moment moeilijk is om de studenten blijvend te motiveren. "Tijdens de eerste semester is er inderdaad veel belangstelling, de bissers buiten beschouwing gelaten, maar naarmate het jaar vordert, na de proefexamens en vooral na de paasvakantie loopt dat aantal sterk terug. Hier weet je natuurlijk niet of die mensen dan definitief afgehaakt hebben, ofwel of zij al druk aan het studeren zijn. Enkel op het einde van het jaar krijg je weer een toeloop van studenten op het monitaraat," konstateren de monitoren bij rechten.

Broekrok

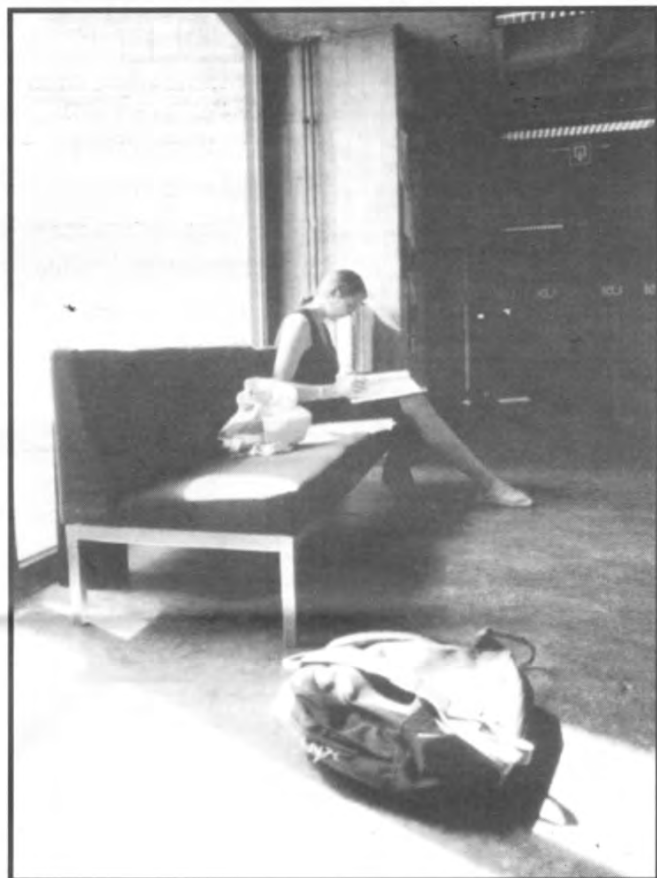
"De invloed van het monitaraat op de slaagkansen in het algemeen is zo goed als onbestaande", weet men Veto op het monitaraat van de Landbouwkring te vertellen. "Daar is jaren geleden al onderzoek naar gevoerd. Hoe beter de modale student de stof beheerst, hoe hoger de prof zijn eisen zal stellen; vandaar dat het niet zo nuttig is om het slaagpercentage als beoordelingscriterium van het monitaraat te nemen. Beter is het de student individueel te beschouwen: wie regelmatig de monitaraatsessies volgt, heeft meer kans om te slagen in juni dan iemand anders." Volgens professor Raemakers kadert het monitaraat gewoon in het studiegebieden van een gemotiveerde student. "Als een student uit zichzelf een

goede studiemethode heeft, als hij voldoende discipline heeft om tijdens het jaar achter zijn bureau te kruipen, dan kan die student zeker slagen zonder het monitaraat. Voor een doorsnee eerstekanner is dit echter niet het geval, die zal dan ook spontaan alle kansen grijpen die hem geboden worden, waaronder het monitaraat. De kwestie is ook vaak hoe je jezelf moet inschatten. Je kan wel denken goed bezig te zijn, tot je op het examen komt. De proefexamens van het monitaraat zijn op dat vlak zeker nut-

'zich thuis voelen in zijn studierichting' is ook belangrijk, ook al is dat niet te meten in rendement. Dat het monitaraat meer voorgeschoteld krijgt dan vragen over de gedooceerde stof bevestigen de monitoren aan de landbouwfakulteit volmondig: "Studenten komen hier met de meest gekke vragen, zoals 'Moet ik voor die prof een rok of een broek aantrekken?' Naast zuivere vaktechnische hulp, zijn wij er dus ook voor kleine menselijke problemen: de hele psychosociale omkadering, zo u wil."

Band

Hoewel de monitoren dichter bij de studenten staan dan de professoren, zijn zij dikwijls ook niet meer dan studiebegeleiders. In de faculteit Letteren heeft men



ACCO's

TOP 9 - TOP 9 - TOP 9 - TOP 9

Extra voordeel voor ACCO-aandeelhouders met onze maandelijks top 9-aanbieding geldig van 1 tot 31 mei '98

Correctie

Leden

1. H. LIEBAERS Koning Boudewijn in spiegelbeeld	1098	935
2. B. CLAES Kraai	800	680
3. I. ALLENDE Afrodite	650	550
4. R. COOLSAET België en zijn buitenlands beleid	1600	1360
5. I. GIBSON Federico Garcia Lorca	1198	1020
6. M. ISEGAWA Abessijnse kronieken	850	720
7. M. FREDRIKSON Anna, Hanna en Johanna	998	850
8. JARASSÉ Rodin, hartstocht voor de beweging	798	670
9. B. LIPS Internet in België	690	585

tig, ze laten je al eens kennis maken met de stress, met het soort vragen dat gesteld wordt, met de nood aan planning om alles geblokt te krijgen. Het is een soort voorproef of later niet voor verrassingen komen te staan. De reacties die wij krijgen zijn ook positief: vele studenten zeggen dat ze zonder hulp nooit hetzelfde inzicht in de stof verworven zouden hebben."

"De invloed van het monitaraat op de slaagkansen in het algemeen is zo goed als onbestaande"

Het monitaraat heeft ook zijn functie buiten het studiegebied: het probeert de overgang van het sekundair onderwijs naar de universiteit wat beter verteerbaar te maken. Het is immers niet voor iedereen altijd even eenvoudig om aan de uniel meteen de goede draai te vinden. In een grote faculteit is de monitor vaak het gezicht van de anders zo onpersoonlijke universiteit. Een beetje herkenbaarheid en betutteling — zoals sommigen dat willen noemen —, kan dan zeker geen kwaad. Het

daar iets op gevonden: naast de gewone vakmonitoren heb je daar per studenten-groep ook telkens een groepsmonitor. Die begeleidt die groep studenten en volgt ze iets nauwer op. Zo heeft elke student een vertrouwelijke band met 'zijn' monitor. Op die manier ligt de drempel voor de student lager om naar die monitor te stappen en kan de monitor ook zelf problemen beter signaleren. Daar komt nog bij dat het ook voor de ouders geruststellend is te weten dat iemand hun zoon of dochter begeleidt. Vanaf volgend jaar wordt dit systeem van groepsbegeleiders ook ingevoerd in de faculteit Economie en Toegepaste Economische Wetenschappen.

Voor de echte gouden tips voor de examens, verwijzen we uiteraard naar de alfabetische tips van Veto elders in dit blad. De enige raad die de monitoren van hun kant nog kunnen meegeven, is het hoofd vooral koel te houden: een combinatie van efficiënt werken en de nodige intelligentie is de enige manier om er te geraken. Laat je ook niet misleiden door allerlei indianenverhalen die de ronde doen; die maken je alleen maar zenuwachtig en zijn bovendien toch klinkklare nonsens. "Een zittijd is als de Ronde van Frankrijk: op geregelde momenten moet je er staan wil je de eindmeet halen", geven ze vanuit economie nog mee.

Ann Bogman
Raf Gerits

'Nous sommes le pouvoir'

Ip de vooravond van de eenentwintigste eeuw voelen heel wat linkse bewegingen een onverzadigbare drang naar een zekere dosis nostalgie en sinisme. Met de val van het communisme in het voormalige Oostblok, en nu blijkt dat de sociaal-democratie mee aan de basis ligt van de toenemende economische globalisering, lijkt de tijd rijp om een aantal lijken uit de kast te halen. Terwijl Pol Pot eindelijk zijn welverdiende rust heeft gevonden, worden we op regelmatige tijdstippen gekonfronteerd met de heropleving van Marx (honderdvijftig jaar kommunistisch manifest) en Ché natuurlijk. Maar mei 1968 betekent in eerste instantie de dertigste verjaardag van de wereldwijde revolutie van 1968. De Franse pers pakt deze weken dan ook massaal uit met het verhaal van deze bijzondere meimaand. In dat bos van mitische verhalen zullen we evenwel wellicht nooit de ware toedracht meer vinden van wat de situationisten omschrijven als "het grootste revolutionaire moment dat Frankrijk gekend heeft sedert de Kommune van Parijs".

fundamentele bevraging van het Westerse waardensysteem. Het was echter de algemene apathie die er bij de studenten anno 1966 heerste die de aanleiding gaf tot wat later uitgroeide tot wat later gemeenzaam 'mei '68' zal genoemd worden.

Situationisten

In de lente van 1966 slaagden vijf studenten erin de door de regering gesteunde studentenvakbond van Straatsburg over te nemen. Kort na hun benoeming in de bestuursraad gaven ze zich uit voor situationisten en namen ze contact op met de Situationistische Internationale. In een achttienwintig bladzijden tellende publikatie 'Over de armoede van het studentennetwerk' slaagden ze erin de oorlog te verklaren aan het onderwijsstelsel en de universiteit ("de geïnstitutionaliseerde organisatie van de onwetendheid"), de moderne cultuur, het arbeidsethos, het gezin en de heilige drie-eenheid Kapitaal, Kerk en Staat. Er ontstond een nieuw proletariaat; dat van hen "die geen macht hebben over hun eigen leven te beslissen en zich daarvan bewust zijn". Meteen werd dan ook ten strijde getrokken tegen alles wat zich traditioneel en extreemlinks noemde. Niets of niemand was nog veilig voor deze nieuwe revolutie die zich richtte tegen elke hiërarchie en ideologie. Tegen het einde van 1966 brachten de 'studentenvertegenwoordigers' een golf van protest op gang. Lessen werden onderbroken en studenten gingen in de klinch met professoren. Na zes weken van allesoverheersende chaos, meende de rector de tijd rijp om in te grijpen en de vijf studenten werden ontslagen.

Eén jaar later waren er reeds meer dan driehonderd duizend exemplaren van het situationistische pamflet verspreid over heel Frankrijk. Begin 1968 kwamen een aantal sympathisanten van de Situationistische Internationale (de *enragés*) samen in Nanterre, waarna ze de muren met verscheidene slogans beschilderden en de lessen massaal verstoorden. Gedurende twee maanden volgden de massameetings elkaar op. De universiteit werd bekritiseerd en de roep om universitaire hervormingen klonk steeds luider. Op twee mei besloot de dekaan over te gaan tot de sluiting van de universiteit en werden disciplinaire maatregelen afgekondigd tegen een aantal *enragés* en studentenleider Daniel Cohn-Bendit.

Bezetting

De revolutie breidde zich uit over het hele land en alle sectoren van het sociale en economische leven. De vreedzame acties stuitten, naarmate ze groter werden, steeds meer op de wapenstok. De sfeer werd grimmiger en de confrontaties werden beslecht met behulp van traangas, molotovy, wapenstokken, barricades en brandende auto's. Daags na de confrontatie werden de resultaten door de plichtsgetrouwe ordediensten ("CRS-SS") aan de pers meegedeeld. Na de rellen van 10 mei verklaarde de minister van Onderwijs: "Deze chaos is het resultaat dat door zij die zich de *Enragés* noemen, gezocht werd. Hun ideologie is verward. Anarchisme, castrisme, maoïsme, alles is er, maar wat boven komt drijven, is het nihilisme. Geen doktrine, geen geloof, geen wet." De kommunistische vakbond CGT, de CFDT en de FEN van hun kant kondigden een algemeen staking af voor 13 mei, om te protesteren tegen het politiegeweld. Op 20 mei werd het aantal stakers op tien miljoen geschat. Ondertussen werden de publikaties van de *enragés*, die op 14 mei officieel samengesmolten waren met de Situationistische Internationale, op honderduizenden exemplaren verspreid over heel Frankrijk en in een zestal talen vertaald.

De zogenaamde studentenrevoltes waren niet enkel aangestoken door een aantal



duidelijke 'antistudenten', maar werden ook meege dragen door een groot deel van de voornamelijk jongere arbeiders. Het idealeisme en het revolutionaire potentieel van die beweging kwam echter vrij vlug in konflikt met de machtige Franse kommunistische partij (PCF) en de vakbonden, 'de stille sterke kracht'. Deze laatste bleken steeds weer terug te vallen in een reformistische en protektionistische reflex. Daarbij kwam men ook nu weer niet veel verder dan de klassieke — daarom zeker niet minder gerechtvaardigde — eis voor een hoger inkomen, de arbeidsduurverkortung en een verhoging van het bestaansminimum. Op deze basis werd er eind mei een akkoord afgesloten tussen de vakbonden, het patroonaat en de regering. Dit akkoord kwam evenwel tot stand zonder de steun van de werknemers van Renault en een aantal andere grotere ondernemingen.

Bendit

De 'Mouvement du 22 mars' was een anarchiserende beweging die werd opgericht bij de bezetting van de fakulteit Letteren in Nanterre op 22 maart 1968. In een poging om de revolutie te kunnen breken, kreeg studentenleider en lid van de 'Mouvement du 22 mars' Cohn-Bendit, de 'jood met de Duitse nationaliteit', eind mei een verbod opgelegd om het Franse grondgebied nog te betreden. "Het is een lachertje, de Franse studentenbeweging is meerderjarig en ze heeft mij niet nodig!", zo verklaarde hij even later. Nauwelijks een week later dook hij weer op in Parijs, dankzij de hulp van "een internationale beweging van revolutionairen en niet van studenten". Net als de situationisten kwam ook hij verschillende malen in aanvaring met de PCF en de kommunistische vakbonden, die hij hun pragmatisme en verdediging van het 'stalinistisch krapuul' verweet. Naast de sterke moraal die aan flarden geschoten werd, heeft mei '68 ook een tweede

slachtoffer geëist, met name de kommunisten. Mei '68 werd gekonfronteerd met twee politiemachten, zo wordt wel eens gesteld, één in uniform en een andere van de PCF. Op kommando van Moskou trachtten de kommunisten de spontane betogingen en bezettingen te 'omkaderen', om de mogelijke gevolgen te beperken. Door de ondertekening van een akkoord met het patroonaat boden ze president de Gaulle en zijn regering de mogelijkheid om uit de impasse te geraken. Hiermee reddden ze niet alleen de regering, maar hoedden ze zich ook voor de zo door hen geveerde 'anti-autoritaire' revolutie. De Russische inval in Tsjecho-Slowakije symboliseerde beter dan welk intern dispuut dan ook de kloof tussen de idealen van de mei '68-beweging en die van het bureaucratische en autoritaire communisme.

Balans

Mei '68 was een bonte verzameling van miljoenen stakers, honderdduizenden manifestanten en nog enkele duizenden bezetters, elk met hun idealen, allen tegen de gevestigde orde. Mei '68 heeft echter ook zijn tol geëist, niet zozeer bij de studenten die nadien veelal konden terugvallen op hun materiële welvaart, maar veel meer bij het 'proletariaat'. Ook op elektoraal vlak heeft de revolutie duidelijk klop gekregen; op 30 juni 1968 werd immers bijna drie kwart van de zetels in het Franse parlement ingepalmd door rechts. Maar desondanks is mei '68 als een bom ingeslagen op de grondvesten van onze westerse orde. Het Franse regime was getekend en 'le général de Gaulle' werd na een volksraadpleging in april 1969 tot ontslag gedwongen. De liberalisering van de zeden maakte een nooit geziene stap voorwaarts, wellicht is dit ook de grootste verdienste van de beweging die deze maand her en der herdacht wordt.

Thierry Laenen

Bronnen: Vrij Nederland, 9 mei 1998; Le Monde, Dossiers & documents, april 1998; Le Monde, 2-7 mei 1998; Libération, 7 mei; verZ 9, januari-maart 1998.

LA BEAUTÉ



EST DANS LARUE

De moord op Martin Luther King, de massale anti-Vietnamdemonstraties, de grootste Franse stakingen, de Praagse Lente; het zijn maar enkele van de zoveel historische feiten die van 1968 een onvergankelijk jaar hebben gemaakt. Wie had ooit kunnen voorspellen dat een studentenopstand, tegen de achtergrond van de toenemende welvaart in de naoorlogse periode, aan de basis zou liggen van wat tot heden de grootste staking in de Franse geschiedenis kan genoemd worden? Welke krachten hebben een dergelijke revolutie kunnen ontketenen? Mei '68 is vooral het verhaal van de omhelzing van de kleine en de grote geschiedenis. De strijd van het 'genoeg van het hebben' heeft dan misschien niet het kapitalisme ten val gebracht, maar het heeft alvast het leven van menigeen fundamenteel veranderd.

In het tijdsbestek van een halve generatie (1950-1967) is de gemiddelde levensstandaard in Frankrijk meer dan verdubbeld. De individuele consumptie kende een nooit eerder geziene groei. Die versnelde vooruitgang eiste echter een steeds zwaardere tol. De massakonsumptie zorgde voor een verstikkend gevoel, dat vooral tastbaar was in de 'overbevolkte' steden. De toenemende flexibilisering van de arbeid, de ijzere moraal, de milieuvervuiling en het gevoel van verveling en materiele verzaaiing, werden het ideale kader voor een



MUSÉE D'HISTOIRE CONTEMPORAINE/BDIC

Contactlenzen iets voor u? Trioptiic biedt u **EEN COMPLEET CONTACTLENZENSYSTEEM VOOR 4000,-BF**. U krijgt voor zes maanden 6 paar zachte spherische maandlenzen (=maandlenzen nieuwe frisse zuivere contactlenzen) incl. alle onderhoudsproducten van Allergan. Profiteer van onze voordelige probeerset voor 690,-BF. Een uitgelezen aanbieding. Alleen bij Trioptiic. Doen!

TRIOPTIIC ADVISEERT **ALLERGAN**

Of liever lenzen?

Vraag de probeerset: slechts 690,-BF voor een paar zachte spherische maandlenzen + producten.

TRIOPTIIC

Vrij Deconstraat, 28A - 3030 Leuven - tel 016/23.85.00

Mei '98: maak het eens gezellig met Armand

“Vroeger moest je wel een bloem in je haar steken, anders kon je geen vrouw wippen”

Iog zelden ontmoet je iemand die zo voor zijn zaak gaat als Armand. Verguisd en geprezen maar vooral verstenen voor oude hippie, blijft deze Nederlandse protestzanger al dertig jaar de idealen van de achtentzestigsten uitdragen als ware het een missie voor de mensheid. In Leuven kon Armand nergens zijn blijde boodschap beter brengen dan in het kafee waar een gestileerde vredesduif de gevel siert en waarvan de naam in één woord dekt waarover Armand een hele avond zingt: Libertad.

De man zat in het donker zolderkamertje boven het kafee en bereidde zich voor op het optreden van die avond toen Veto hem ontmoette. Voorbereiding voor Armand betekent allesbehalve het opwarmen van de stem of stemmen van de gitaar maar vooral het tot zich nemen van een sterke koffie en een al even sterke portie hasjes. Even begon ons het begrip 'tegenkultuur' te vervagen bij het zien van en praten met de man die met het nummer 'Ben ik te min' het boegbeeld van een generatie werd. Zijn boodschap blijkt zich meer en meer te beperken tot vrijelijk associëren onder invloed. Wat het er niet gemakkelijker op maakt om gerichte vragen te stellen. Maar oordeelt u vooral zelf.

Veto: In Vlaanderen bent u voor de meesten bekend omwille van één nummer, namelijk 'Ben ik te min'. Ambeteert u dat?

Armand: «Hoe mooi u dat zegt. Kijk, dit heb ik allemaal gemaakt (duwt ons onder onze neus). Hier verbinden ze mij aan 'Ben ik te min'. In Holland vragen ze het omgekeerde: "Iedereen kent jou als de marihuanadeskundige, vind je het niet lullig dat niemand nog weet dat je 'Ben ik te min' zong?". Ik zweer het. En dan zeg ik: "Natuurlijk niet, daar heb ik toch vijftientwintig jaar voor gestreden". Onlangs vroeg een meisje mij in Eindhoven of ik op straat nog werd herkend. Ik zei haar dat om de hoek een paar van die Marokkaanse schoffieën stonden en riepen: "Kijk, dat is die man die in de Highlife schrijft!", ons Nederlandse wietblad, weet je wel. Maar die weten bij God niet dat ik 'Ben ik te min' zing, hoor. Die weten wel dat ik iets deed, maar voor de rest enkel dat ik blow en dan zal het wel goed zijn (haalt zijn spullen uit een doosje).»

Veto: Nederland lijkt kwa drugbeleid ver op ons voor te zijn. Vooral de hypokrisie waarmee het thema bij ons is omgeven, lijkt een degelijke structuur in de weg te staan.

Armand (komt van heel ver): «Hoezo? Nu mag het hier toch ook. Sinds een week is hier toch een gedoogbeleid. Ik heb al twee sjilms op het podium geroookt. Maar kijk, ik heb leren blowen in Antwerpen. Als ik het daar niet had geleerd dan zat ik hier niet. Ik had astma en ze gaven me hoogstens nog enkele jaren. Jef, een oude matroos, heeft mij getoond hoe het moest. Hij had gevaren op de Kongo en zei dat ginder nooit iemand het benauwd kreeg. Dat was in 1966. Goed gebloed, een beetje benauwd, in mijn witte Cadillac gestapt en van Eindhoven naar Antwerpen gebold. Daarna heb ik een pijpje geroookt in de Nationalstraat. Bij mijn eerste trek deed het een beetje pijn. Jef zei: "Wat denk je, dat die medicijnmannen ginder zat zijn?". Ik ben blijven uitademen en sindsdien heb ik nooit meer last van astma gehad. Overal waar ik ga, neem ik mijn spulletjes mee. Zo heb ik het in Engeland gedaan en zo doe ik het overal. Anders kan ik niet zingen. No blow, no show.»

Veto: Hoewel je niet kan ontkennen dat je een bekend iemand bent, wandel je toch op je eentje het kafee binnen waar je moet optreden. Waar zijn de roadies, heel de entourage van de rock'n'roll?

Armand: «Hier zitten ze, allemaal (klopt op zijn borst). Ik ben roadie, gitarist, komponist, manager, muzikuitgeverij. Ik doe alles zelf. Ik kan met mezelf al niets afspreken, laat staan met anderen.»

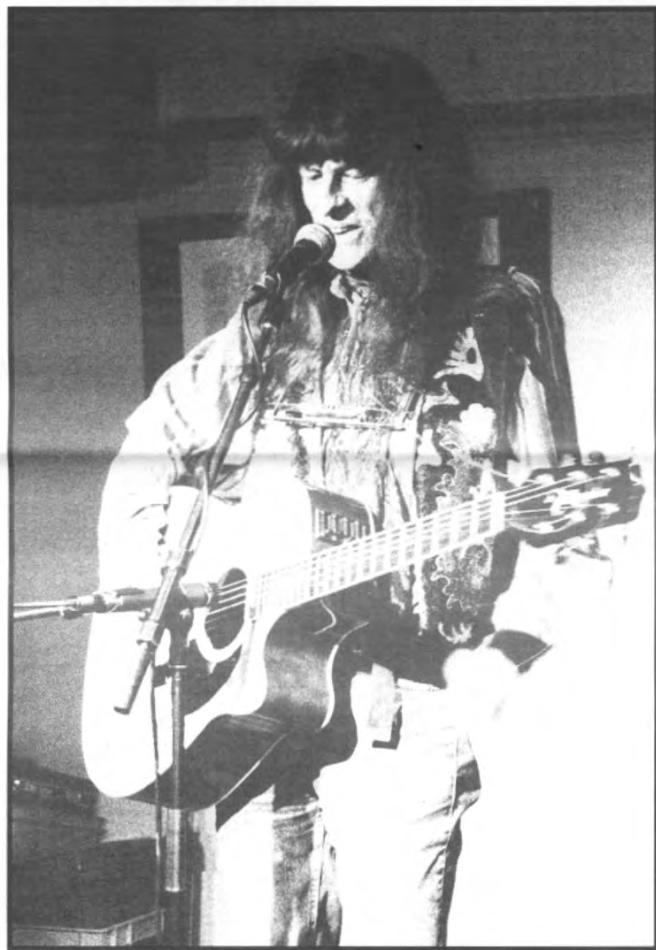
Veto: Welke rol speelde Bob Dylan in je leven?

Armand: «In het begin een hele grote rol. Hij heeft de folk naar buiten gebracht. 't Was niet zozeer Dylan alleen want hij was vooral de schrijver. Eerst was er Peter, Paul and Mary met 'Blowin' in the wind', de Byrds met 'Mr. Tambourine Man', Them met 'It's all over now, baby blue'. Pas daarna was het van: "Hey, wie is die vent die dat schrijft?". Daarna kreeg je Pete Seger, Tom Paxton, die eigenlijk beter zijn. Kijk, Dylan

muziek komt door mijn Franse vrouw waarmee ik tien jaar samen was (begint te mijmeren). Ja, wat is Frankrijk nou? Die europalementariër zei het zo leuk. Frankrijk is al een beetje uitgekeken op Europa. Ze dachten gewoon dat hun grenzen naar het noorden en het zuiden zouden opschuiven. Nu krijgen ze in de gaten dat er steden zijn zoals Berlijn en Londen. Dan klinkt het van: "Ja maar, dat hadden we niet bedoeld." Zo zijn ze, hé.»

Veto: Van de hippie-idealisme van weleer is wel zeer weinig overgebleven als je eens rondom kijkt.

Armand: «Och, als je eens wist hoeveel van jullie leeftijdsgenoten naar mijn optredens komen. Anders speelde ik toch allang



(foto Dirk Bernard)

die heeft tot 'The times they are a-changin' goed werk geleverd, vanaf dan schreef hij niets anders meer dan 'Waar is mijn kokaine?'. Dit is geen geluk. Je kunt het uitpluizen, woord voor fuckin' woord (scheurt een zakdoek doormidden waarvan de bedoeling ons pas later duidelijk werd).»

Bloem

Veto: U hecht blijkbaar veel belang aan de tekstuele kant van muziek. In het museum van Studio Brussel hebt u dat nog eens benadrukt.

Armand: «Natuurlijk, ik vond dat zo gek toen ik dat zei. Over Brel zei ik dat hij in 1968 ook nog eens zijn graantje wilde meepikken van die kuthippies en dan blijkt het een nummer uit 1955 te zijn. Toen er nog geen hippies waren, geen vredesbeweging en noem maar op. Maar Brel is heilig. De man tegenover mij zat gewoon te slikken toen ik dat zei. Mijn voorliefde voor de Franse

niet meer. Mijn publiek is altijd mee opgeschoven. De hippies die ik nu ken en die bovendien mijn kinderen zouden kunnen zijn, zijn tien keer zo overtuigd als vroeger. Toen moest je een bloem in je haar steken anders kon je geen vrouw wippen. Nu zeggen ze: 'Fuck you, ik doe het op mijn manier.' En dat is tien keer zoveel waard. Ik merk het ook aan de optredens. Die kids rijden vijfhonderd kilometer om mij te zien. Dan verplicht ik hen wel om in de auto te slapen want met een gekke kop kruip je niet achter het stuur. Ik ken mijn fans, hoor. Op dat kaartje staat mijn telefoonnummer, ze bellen mij dagelijks op. Het lijntje is dat ze ook elkaar kennen. Dat begrijpen jullie niet, met al dat gedoe op TV en Internet. Flicker toch op, wij doen het gezellig. Jaren geleden praatte ik met een Hollandse TV-regisseur. Dat was in de tijd van de rapmuziek. Die zei me dat ik 'Ben ik te min' moest opnemen in een rapversie.

Dat zouden mijn fans me ongetwijfeld niet in dank afnemen. Hij riep: 'Je fans kunnen de pot op!', waarop ik antwoordde: 'Dat is het machiavelli-idee'. Dat was geil, maar het allergenste was toen hij zei dat de kids mij niet kenden. Maar toen ik 'Waterpijp' begon te spelen, stond zijn eigen zoon voorraan uit volle borst mee te zingen.»

Veto: Volg je nog nieuwe trends op muzikaal vlak?

Armand: «Ik hou het allemaal bij. Ik luister naar BBC World Service. Act locally, think globally. Enkel radio, ik heb geen scherm in mijn huis. Mijn TV staat op een tafel in de tuin en op het scherm heb ik geschreven 'Blijf kijken, word een zombie'. De BBC draait alles. John Peel geeft in zijn programma drie minuten stofzuigmuziek en daarna draait hij klassiek en alles ertussen, van Blues Workshop tot new wave.»

Marsmuziek

Veto: Wat vind je van de parallel die er wordt getrokken tussen de nieuwe technokultuur en die van de vroegere hippies?

Armand: «House wordt gemaakt op de eerste tel en dat is marsmuziek, jongen. Daar zouden Hitler en vele anderen hard op gelopen hebben. Dat is de tendens om alles af te vlakken. Wij zijn zo bang van een enigzins gegolfd oppervlak, van een boompje wat zomaar ergens uitgroeit. We zijn met heel gevaarlijke dingen bezig. De natuur is de natuur en dat is toch waar we vandaan komen. We zijn elke dag aan onze tuin aan het modderen omdat wij het zo en zo willen, maar de natuur lacht ons uit. Dat komt omdat wij van de bijbel uit geleerd hebben dat Moeder Natuur van ons is. Een indiaan daarentegen zou zeggen: 'De aarde behoort niet toe aan de mens maar de mens aan de aarde.' Maar ja, een heleboel mensen durven dit niet toegeven en zeggen dan dat we uit de lucht gevallen zijn. We zijn vergeten waar we vandaan komen, dat komt door het feit dat er teveel informatie is. Dat moet je allemaal niet meer volgen, je weet toch niet wat waar is (steekt ondertussen zijn pijp à l'improviste op en seurt eraan).»

Veto: Maar is niet die informatie niet belangrijk om bewust te blijven?

Armand: «Nee vriend, (haalt nog eens diep in) want we krijgen zo'n stukje informatie (houdt duim en wijsvinger van rechterhand bij elkaar) terwijl er zoveel is (strekt zijn armen uit). Om kritisch te zijn moeten wij Westelingen bewijzen hebben. Terwijl iedereen weet dat er rondom ons dingen zijn die je nu eenmaal niet kunt bewijzen.»

Veto: Wat ben je nu precies aan het doen?

Armand: «Ik rook nu hasjes, een sjilm (lange pauze waarin hij inhaleert en uitademt). Dat is een hasjpijp afkomstig van India, Afghanistan en Nepal. Volgens de legende is de hasjies 1500 voor Kristus uitgevonden door Babakou in Balk. Die man moet eelt op zijn handen hebben gehad want hij smet de hasjies in 't vuur en kneedde ze direkt erna. Wat bleek nu? Die hasjies bleek zachter te roken, terwijl hij veel gekoncenterder was, dan die scherpe wiet. Wat die pijp betreft, zijn ze begonnen met boven een vuurtje te hangen totdat er iemand een rietje in hield en zo kwam de pijp. Met de pijp kwam ook het natte doekje. Heb je ooit 'De giftige steek van de kennis' gelezen? Doe maar niet want dan stop je met studeren. Op het moment dat je trek is de vuurhaard negenhonderd graden. Daarom is dat doekje niet overbodig. Kijk, ik rook nu dertig jaar wiet. Het gaat gewoon om de hoeveelheid die je naar binnen krijgt. Als je twintig joints rookt op een dag krijg je nooit het effect wat ik bereik met één trek van dit ding omdat je nooit zoveel hoeveelheid binnen krijgt.»

Veto: Wat kiest u, mei '68 of mei '98?

Armand: «Ach, Hendrix zong: 'If six turned out to be nine, I don't mind'. Ik geloof in love, peace en happiness. We hebben het allemaal zo mooi zien aankomen. Vijf februari negentienveenzestig begon het Aquariustijdperk. Vanaf dat moment kwamen er gewoon lieve bewegingen, van Peter Tosh tot Gorbatsjov en het gaat nog steeds verder.»

Stefan Huber
Bart Eckhout

Mia heeft het licht gezien

Inder druk van een aantal machtige multi-nationale ondernemingen (MNO's) en met de steun van de Europese Unie, de Verenigde Staten en Japan, 'de rijke triade' werkt men momenteel aan een wereldwijde vrijhandelzone. Mede door de toenemende globalisering is de kloof tussen het gemiddeld persoonlijk inkomen in de zeven rijkste landen (G7) en dat in de zeven armste landen in 30 jaar tijd 39 keer groter geworden. Maar ook binnen de grenzen van de G7 wordt de kloof tussen arm en rijk steeds groter. De malaise van de Aziatische Tijger en de rol van het Internationaal Monetair Fonds (IMF) indachtig lijkt de huidige spurt voorwaarts onomkeerbaar. Daartegenover staat dat steeds meer basisgroepen de noodzaak van een internationaal netwerk van onderuit blijven te onderkennen.

Het nieuwste kindje van de industriële machthebbers had normaal het Multilaterale Investeringsakkoord of Mia moeten heten, maar aangezien Mia te zeer in de kijker stond, is men druk bezig met de creatie van een kloon. Het recept is eenvoudig: je pakt dezelfde lobbygroepen, andere internationale onderhandelaren en je verandert de naam. Als men dan ook nog even kan voorkomen dat de pers te aktief wordt en de burger wakker schudt, dan heeft men binnen de kortste keren een Multilateraal Akkoord over Investerings (Mai). Het verhaal van de Mai is niet meer of niet minder dan het verhaal van een superakkoord dat het daglicht niet mag zien, voor haar geboorte.

India

Als we de directeur-generaal van de Wereldhandelsorganisatie (WHO) mogen geloven, wordt op dit eigenste moment "de grondwet van de enige globale economie" geschreven. Naar analogie met een aantal kleinere bestaande vrijhandelzones, werd het Mia uitgedokterd. Deze plannen botsten echter op hevig verzet in India en Maleisië. Het geheel ging even de koelkast in — om daarna weer op te duiken in een werkgroep van de WHO — en met behulp van de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (Oeso) dook plots het Mai op. De Oeso heeft als voordeel dat bij de 29 lidstaten, de belangrijkste opposenten niet vertegenwoordigd zijn.

Het Mai is gebaseerd op de principes van nationale behandeling en de 'meest begunstigde natie', waardoor elke regering de buitenlandse investeerders minstens even goed zal moeten behandelen als de binnenlandse investeerders. Onder investeringen verstaat men zowat alles, gaande van obligaties tot landrechten en intellectuele eigendomsrechten, en dit met betrekking tot alle sectoren, met uitzondering van defensie en politie. Dit zal dan meteen ook de privatisering van zowat alle openbare sectoren tot gevolg hebben. Maatregelen die de plaatselijke economie of tewerkstelling beschermen, worden verboden. In tegenstelling tot andere multilaterale akkoorden, zou het Mai investeerders de mogelijkheid bieden om lokale of nationale overheden voor een internationale jury van 'anonieme handelsspecialisten' te dagen omwille van 'onteigening'. Omgekeerd kunnen landen en maatschappelijke organisaties geen bedrijven aanklagen. Ondertekenaars blijven bovendien twintig jaar gebonden door het akkoord, waardoor het onmogelijk wordt om nog een eigen ontwikkelingsmodel uit te

werken.

Door het systeem van 'stand-still' en 'roll-back' kunnen ondertekenaars verplicht worden om reeds bestaande wetten die ingaan tegen het Mai, op te heffen. Nieuwe milieuwetgeving die een belemmering voor de expansie van een bedrijf kunnen betekenen — denk aan de verdere afhandeling van de akkoorden van de Klimaatkonferentie — worden verboden. Indien men zich hier niet aan houdt, en bijvoorbeeld de wapenindustrie aan banden legt, kunnen de 'getroffen' bedrijven een schade-eis indienen voor de onteigening van winsten en imago, of ze kunnen de wet laten aanpassen. Dergelijke processen, met schadeclaims tot 250 miljoen dollar, lopen nu al binnen de Nafta (Noord-Amerikaanse vrijhandelsverdrag).

Klausule

Heel wat niet-Oesolanden hebben hun interesse voor het Mai reeds te kennen gegeven, terwijl de tegenstanders steeds meer onder druk komen te staan van internationale organisaties zoals de WHO en het IMF. Toch stuit het Mai op steeds meer protest van niet-gouvernementele organisaties en een aantal officiële instanties zoals het Europees Parlement. Het Mai ontsnapt echter aan elke democratische controle en men heeft elk publiek debat tot nu toe weten te vermijden. Na de interne strubbelingen over een aantal tijdelijke

Nederlands cabaret in de stadschouwburg: Hans Liberg

Het is zo zoetjes aan genoeg geweest met het feit dat wij als Belgen maar eens een voorbeeld moeten nemen aan Nederland. Maar nog één keer mag het. Hoe komt het toch dat we in Vlaanderen geen enkele cabaretier van enig nivo hebben en Nederland er van vervegen is. Van de vlijmscherpe politieke satire van Wim Kan over de eenvoudig sterke Herman Finkers tot de smerige genialiteit van Jool Hul, om er maar enkelen te noemen. Intussen moeten wij het stellen met een zielige opsomming van enkele nieuwsfeitjes door Geert Hoste, die enkel sporadisch grappig zijn omdat de Belgische politiek nu eenmaal voornamelijk een hilarisch samenraapsel is van omhooggevalen dorpsfiguren. En omdat Urbanus ook al niet meer is wat hij geweest is, resten ons dan nog enkel de platitudes van een banale dorpsgek als Jacques Vermeire.

Eén van de populaire kabaretiers in Nederland is Hans Liberg. Hij past niet echt in het rijtje van typisch Nederlandse grappassen, zeker nu de humor alsmar scherper wordt en aan een hels tempo de zaal in wordt gemiet. Furieuze predikanten als Joep Van 't Hek of Bertus Visser zijn dan ook moeilijk te pakken op snelheid. Liberg is doctorandus in de musikologie en speelt een aardig deuntje piano. De combinatie van deze gegevens bepalen eigenlijk de hoofdmoet van zijn shows. Hij vertrekt van deze verhalen en weetjes uit de muziekgeschiedenis om via de populaire kunst en-reklame te eindigen bij de aktualiteit, dit alles doorspekt met de nodige riedeltjes op zijn vleygelpiano.

Bijna twintig jaar geleden begon de man met cabaret, om in 1983 doot te breken met een optreden op het Camerettenfestival — een van de vele festivals die Nederland rijk is om jong cabaretalent ook echt een kans te geven. Zijn nieuwste show 'De Vier Jaargetijden' is een voortzetting van wat hij al deed in zijn vorige shows: verhalen, humor en muziek. Nieuw aan deze voorstelling is echter het feit dat hij wordt bijgestaan door een balletdanseres en een mezzosopraan, om het geheel nog wat nadrukkelijker het cachet van een muzikale show te geven. Liberg neemt het publiek niet mee naar de toppen van de verschillende emoties zoals een aantal andere Nederlandse cabaretiers, maar het is wel een avond voortdurend lachen en soms zelfs schaterlachen.

(rg)

Hans Liberg treedt op in de Stadschouwburg in Leuven op donderdag 14 mei. Het begint daar allemaal om 20.00 u. en de toegang kost je tussen de 400 en 700 frank; als student krijg je bovendien honderd frank korting.

uitzonderingsmaatregelen, werd onlangs beslist om de definitieve beslissing over het Mai nogmaals met een half jaar uit te stellen. Of het kind nu Mai of Mai zal heten; het kader is alvast geschetst en het zullen niet de voorgestelde 'niet-afdwing-

bare' milieu en sociale klausules zijn die deze evolutie zullen tegenhouden.

Thierry Laenen

Bron: Megalomanie, uitg. Tegenstroom en Corporate Europe Observatory.

Veto was dit jaar:



Axel Aerden, Bart Andries, José-Frederic Baeyens, Aernout Beke, Dirk Bernard, Lien Bielen, Ann Bogman, Bart Boone, Ann Bries, Johan Bruyninckx, Eva Cateeuw, Vera Claes, Tom Clarysse, Computer, Bert Cornillie, Filip Craen, Peter Creemers, Peter Cuyppers, Kristof Daniels, Katrien Darras, Guido De Belder, Benny Debruyne, Jimmy Debruyne, Hans Declercq, Nadia Dedekerke, Filip De Keukeleere, Dimitri Demaerschalck, Alex Demeulenaere, De Onterecht Vergeten Vetomedewerker, Koen Depoortere, Bart De Schrijver, Karel Deweerdt, Ludwig Deweghe, Kurt Doms, Guy Dresselaers, Drum&Bass, Bart Duriez, Bart Eeckhout, Lege Frigo, Raf Gerits, Eustathia Giakouvakis, Mattijn Graumans, Gumbbah, Ellen Gysels, Joost Helsen, Carl Hourcau, Stefan Huber, Vincent Imperiali, Internert, Joris Janssens, Evert Kets, Anja Kovacs, Anja Kühn, Arno Kuipers, Kris Kuppens, Thierry Laenen, Johan Leplat, Libertad, Jeroen Lissens, Loko, Peter Mangelschots, Nele Mariën, Gert Meesters, Kristien Michiels, Tom Michielens, Tanja Millian, Dorian Molina, Ewoud Monbalu, MS Office, Moos, Hans Neels, Henk Neuckermans, Johan Neyens, Bram Overstijns, Sofie Overstijns, Véronique Patteeuw, Herman Pauwels, Jeroen Peeters, Peties, Pintje S, An Poot, Isabel Pousset, Philip Pousset, Ivan Put, QuarkXPress, Olivier Remy, Frank Ribbens, Gedric Reingaert, Rut Reynaers, Yves Rondelez, Kevin Schollen, Kristof Schurmans, Elena Schutjes, Pascal Seynhaeve, Claude Seyns, Saf Sigaret, Michaël Simonis, Sofie Smet, Starflam, Koenraad Swinnen, Maarten Timmermans, uzelf, Ann Van De Moortel, Hans Vandenabeele, Katrin Vandenbosch, Kalleen Van Horenbeek, Jef Van der Wee, Griet Vandensyden, Nathalie Vermimme, Luk Vandenberghie, Bert Vandenbusche, Pieter Van Heck, Bruno Van Moer, Hans Van Nespren, Tine Verhaert, Koen Verheyden, Tom Verheyden, Leen Verleye, Kristien Vermoesen, Vetomobiel, Florian Vossen, Rhode Van Wetswinkel, Raf Weverbergh, Thomas Weyns, Eva Wittocx, Word for Windows.

Gegordijnd met een mistig rood

Op donderdag veertien mei kijken Stuc en Klapstuk een hele dag terug op het voorbije jaar, en eigenlijk ook een beetje vooruit. Enerzijds worden alle facetten van de Stucprogramma's nog eens in gekoncentreerde vorm aangeboden, anderzijds gaan alle voorstellingen door in het Arenberggebouw, als een prelude van de toekomstige en definitieve verhuis. 's Avonds wordt dan wel weer de vertrouwde Stuczaal opgezocht voor de eindjuif met DJ Mad Mix Man Reemoh.

"De einddag is opgevat als een parcours door een gebouw dat ons nauw aan het hart ligt, een parcours dat iedereen vrijlaat om wat teater, dans, muziek of video mee te pikken", aldus An-Marie Lambrechts van het Stuc. Paradedepartement van de einddag is Forced Entertainment, een innovatief teatergezelschap uit Sheffield. Vijf uur lang kun je in en uit lopen bij hun vreemde opvoering (zie bespreking elders op deze pagina). Voor het andere toneelstuk op het programma wordt teruggegrepen naar het samenwerkingsproject van zowat anderhalve maand geleden tussen studenten van het Rits en kulturele studies. Van de zeven toenmalige voorstellingen wordt 't Gloeiend Manneke' heromen, een voorstelling waarin regisseur Dominique Van Malder zijn fascinatie voor de Duitstalige auteur Kerstin Specht uitwerkt, met als resultaat "een verhaal vol grauwheid en gruwel met een luguber dorp als setting" (zie ook Veto 25).

De twee dansvoorstellingen zijn er al evenzeer op gericht opkomend talent hun ding te laten doen. De Brusselse dansschool Parts, opgestart onder het toezien van Anne Teresa De Keersmaeker, levert dit jaar haar eerste lichting af. Tom Plischke is één van die Parts-dansers, hij presenteert op de einddag 'Curtain'd with a cloudy red' waar in hij zijn film 'Dances for a small glass' verwerkt heeft. Vertrekpunt van Plischke's voorstelling is 'De Wunderkammer': "een intuïtieve, niet-metodische kollektie van fasserende objecten die nieuwsgierigheid wekken en de verbeelding prikkelen." Het Pep-programma dan weer is een niet-schools maar niettemin professioneel opleidingsprogramma voor hedendaagse dans. De verschillende workshops en cursussen monden tijdens de einddag uit in een aantal toonmomenten, opgedeeld in twee blokken.

Om zes uur 's avonds wordt een video-maraton op het publiek losgelaten, dat wil zeggen: dezelfde vier video's worden telkens opnieuw vertoond. Uit de Soetzaal klinkt dan weer muziek. Eerst dankzij een optreden van Vera Coomans, later op de avond afgelost door het kollektief Think of One. Vera Coomans, begeleid door akkoordonist Philip Hoessein, is een ontdekking van Arno, die het duo meteen liet aantreden in zijn voorprogramma. Coomans leende haar stem aanvankelijk aan Duitse en Franse liedjes van het interbellum. Ondertussen breidde ze haar repertoire uit tot het werk van Tom Waits of Gavin Friday, en werden eigen nummers geschreven. Think of One presenteerde vorig jaar omstreeks deze tijd zijn debuut, 'Juggernaut',

in de Gentse Vooruit. Sindsdien timmeren ze aan de weg, zoals dat heet.

Terrasfilms

Pieter Van Hees en Erik Bulker mochten van het Stuc hun verantwoordelijkheid opnemen en stelden een serie fantastische terrasfilms (zie kadertje) voor "omdat wij van fantastische films houden. Het nadeel is dat er weinig mensen van fantastische films houden, maar wij hopen met dit programma de non-believers tot twijfel te brengen." Afgeweken van het beproefde terrasfilm-koncept wordt er niet: lichtvoetige, komische films als tegenwicht voor de verwenste eksamens, films dus die meestal een brede bekendheid genieten en zonder moeite een ruim publiek bekoren. Titels als 'Batman Returns', 'Back to the Future', of 'Aladdin'

sprekend voor zich, evenals 'The Wiz', de herwerking van 'The Wizard of Oz' met Michael Jackson en Diana Ross in de hoofdrollen. De grootste verrassing in het programma is de Belgische film 'De Ordonnans' uit 1962, die Bobbejaan Schoepen zowaar de status van cultfiguur verleent. Bobbejaan Schoepen reist middels de tele-tijdmachine van een enigmatische graaf terug de tijd in, en belandt in het hoofdkwartier van Napoleon. Bobbejaan's charisma blijkt tijdloos, want al snel raakt hij verwikkeld in een liefdesgeschiedenis met dreigende gevolgen.

De sterkste film van het lot is wellicht 'Brazil', de officieuze klassieker van voormalig Monthly-Pythonlid Terry Gilliam. 'Brazil' schrijft zich in in de klasse van de toekomstfilms à la '1984' of 'A Clockwork Orange' waarin we terechtkomen in een overgereguleerde samenleving waar elke vorm van priveleven in de kiem gesmoord lijkt. Alleen dromen biedt nog een uitweg, en de nodige humor natuurlijk.

Benny Debruyne

Data en info vind je in de agenda.

Terrasfilms bekend

'The Return of the Amazing Fantastic Terrace' is de reekstitel van de negen terrasfilms die het Stuc volgende maand programmeert om de studenten een aanvaardbaar ekskuus te geven niet te hoeven studeren. Meer info krijg je in het overzichtsartikel deze pagina over de einddag in het Stuc. Hier volgt alvast het lijstje.

- Woensdag 03/06: 'Brazil' (Terry Gilliam, '85).
- Vrijdag 05/06: 'The Wiz' (Sidney Lumet, '78).
- Maandag 08/06: 'Time Machine', (George Pal, '60).
- Woensdag 10/06: 'Batman Returns' (Tim Burton, '92).
- Vrijdag 12/06: 'De Ordonnans' (Charles Frank, '62).
- Maandag 15/06: 'Willy Wonka & the Chocolate Factory' (Mel Stuart, '71).
- Woensdag 17/06: 'Aladdin' (Ron Clements, '92).
- Vrijdag 19/06: 'Weird Science' (John Hughes, '85) en 'Back to the Future' (Robert Zemeckis, '85).

Forced Entertainment op de einddag van Stuc

De tijd in je huid

Onderdag brengt het Britse hedendaagse gezelschap Forced Entertainment in samenwerking met Tg Stan een bewerking van hun teaterperformance 'Quizoola' in de kelder van het Arenberggebouw. Omwille van de geheel eigen teatertaal is Forced Entertainment zowat het enige Britse gezelschap dat kan opboksen tegen de beste hedendaagse groepen in Europa en Amerika. Dit persoonlijke idioom vindt zijn oorsprong in hedendaagse kwesties in en rond het moderne leven van de stad. Berucht om de ongewone opvoeringen, onverwachte lokaties en bizarre scènes, staat Forced Entertainment vooral voor radikaal en compromisloos teater.

Sinds 1984 bekwaamt Forced Entertainment, onder leiding van Tim Etchells, zich in het ondersteboven keren van wat zowal op de bühne kan gebeuren. Hun thuishaven is Sheffield, in de beginnagen van het gezelschap een op sterven na dood industriestadje waar je goedkoop kon wonen als je op de dool was. Hier begon Forced Ents aan een oeuvre van briljant en niet geëvenaard werk in de Britse geschiedenis van de podiumkunsten. Terwijl ze meesters zijn van het traditionele teater, is het meer dan duidelijk dat ze tevens een totaal andere taal spreken. Vanuit de massamedia, graffiti en fragmenten van straatgesprekken, hebben ze het eerste poptheater gekreëerd: wegwepbaar, ten allen tijde beschikbaar en kinderlijk. Net zoals de dingen die je op televisie ziet, is het reëler dan de realiteit. Hiervoor wendt Forced Ents een dynamisch teater aan, om onder de huid van de samenleving te geraken in werk dat tegelijk donker en verrassend verlichtend is.

Dat het gezelschap begaan is met deze moderne tijden, blijkt uit de diverse media die in de teaterprojecten aan elkaar worden gerelateerd. Omdat de inspiratie vaak uit film en muziek wordt gehaald, ontspruiten de teksten uit meer dan enkel de literaire traditie. Entertainment en vernieuwing zijn volledig met elkaar verstrengeld. Voor diegenen met een strikt verwachtingspatroon omtrent wat er te gebeuren staat, is Forced Ents op zijn zachtst uitgedrukt provokatief. Weinig van de stukken worden gespeeld in theaters maar vinden plaats in publieke gebouwen en kunstgallerijen. Forced Entertainment brengt een radikaal teater waarin gezocht wordt naar de onderliggende drijfveren van de mitologieën, dromen en nachtmerries die het urbane leven onder haar oppervlakte draagt. Het landschap dat wordt beschreven is er één van steden, nachtzeners, geesten en half herinnerde verhalen. De donkere kanten van de urbane psyche worden op het podium zodanig uitgestald dat het beklijvend wordt, zo goed dat het pijn doet.

'Showtime' (1996), 'Quizoola!' (1996) en 'Pleasure' (1997) zijn drie voorstellingen waarmee Forced Ents de laatste jaren de continentale podia onveilig maakte. In Showtime loopt een man rond in een hotelkamer, zijn gezicht bedekt met scheerschuim en een bom om zijn borst gebonden. Hij maakt veronischuldigheden en wou dat de dingen anders waren gelopen. 'Showtime' gaat over mensen onder dwang en menselijke lichamen onder bedreiging van onnodig geweld. Brutaliteit, seks en geweld zijn hier troef, maar steeds op zo'n manier dat het nooit veraf staat van een pijnlijke grap. Door het bevragen van de verhalen waarmee wij het leven en de dood vorm en relevantie geven, maakt Forced Ents werkelijk teater dat zich verbindt met de realiteit van onze dromen en angsten. Hieruit blijkt hoe verschillend

onze persoonlijke waarden zijn van die van anderen en hoe makkelijk het is om het geweld en de destructieve onverschilligheid van het echte leven tot een voyeuristisch spektakel te maken.

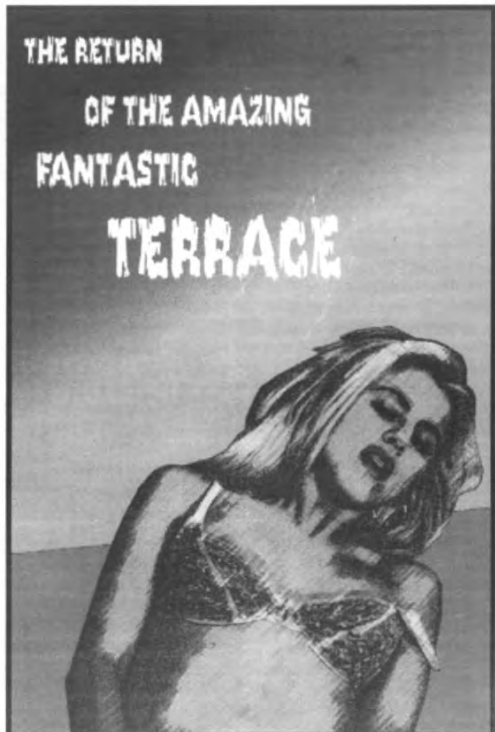
Hendel

'Pleasure' combineert chaos, kots, tranen en alcohol. Verloren zielen laten de gin overadig vloeien en zelfs het namaakpaard lijkt dringend Prozac nodig te hebben. Hier wordt een feest voor het einde van de wereld beschreven, het feest dat nooit stopt en vastzit op drie uur 's nachts, hoe vaak je ook aan de hendel hebt getrokken. Op het podium zie je elke herinnering van elke miserabele nacht wanneer je begon te drinken voor het genot maar eindigde met drinken voor de pijn van dit genot, wanneer je dronk om te vergeten maar eindigde met het herinneren van veel meer. Het plezier zit hem hier helemaal in de pijn. De ruimte tussen de akteur en zijn rol is zo klein dat je vergeet dat het fiktie is.

'Quizoola!', de voorstelling waarmee Forced Ents donderdag in Leuven is te zien, is een vijf uur durend spel waarin drie acteurs elkaar voortdurend vragen stellen over markt-onderzoek, verhoeren, triviale kwissen, schooleksamen. De vragen worden gedurende de gehele speeltijd door twee akteur-performers afwisselend op elkaar

afgevuurd. De derde persoon bewaakt de deur en neemt na verloop van tijd over van een van de twee eerste acteurs. Het publiek kan binnenkomen en blijven zolang het geniet van het spel van vijftienhonderd vragen en antwoorden tussen geliefden, dan weer weggaan en terugkomen. Sommigen blijven maar even, anderen volgen het hele spektakel vijf uur aan een stuk. Ter gelegenheid van deze opvoering van 'Quizoola' werkt Forced Ents samen met Tg Stan, een plan dat reeds lang bestaat maar pas nu een concrete uitwerking krijgt.

Stefan Huber



Verworpen, verdreven en vergeten

Inds de val van het communisme in 1989 zet het Westen de regeringen van het voormalige Oostblok onder druk om hun talrijke minderheden te beschermen. De sociaal-ekonomische realiteit toont dat daar in de praktijk weinig van in huis komt. Vooral de zigeuners — de Roma — hebben het hard te verduren. Slowakije telt het grootste percen-

wonen, een getto in het oosten van de stad waar nu al 70 procent van de Roma wonen.

"Geld om de elektriciteitsmaatschappij te betalen hebben de Roma niet," vertelt Miro. "Willen ze elektriciteit, dan moeten ze die illegaal aftappen, met alle risico's vandien. Drie weken geleden is er in dit huizenblok brand ontstaan door kortsluiting. Zoiets gebeurt konstant, niet alleen in de appartementsgebouwen, maar ook in de

regering wil de nodige dokumenten niet geven." Als we met een relatiegeschenk in onze handen maar zonder concreet antwoord terug op de stoep staan, schudt Miro zijn hoofd. "Zo gaat het altijd. Ze willen gewoon niet helpen. Wat zouden die mensen bij hun familie kunnen gaan doen? Met een gezin van zeven bij een even groot gezin intrekken, kan gewoon niet." Dus worden steeds meer Roma verplicht de steden te verlaten en een alternatief

onderkomen in elkaar te timmeren, letterlijk aan de rand van de maatschappij, in één van de honderden zigeunerkolonies die op enkele kilometers van de 'normale' Slovaakse dorpen liggen.

Jobs

Al van in de zestiende eeuw bestaan die zigeunerkolonies in Slowakije. De Roma vestigden zich aan de rand van een dorp of een stad, waar ze voornamelijk aan de kost kwamen als smid of muzikant. Ondanks zigeuner-ervolgelingen tij-

dens de Tweede Wereldoorlog telde Slowakije in 1956 nog 1305 zigeunerkolonies. Toen startte de kommunistische Tsjecho-slovaakse regering een doorgedreven programma dat de Roma in naam van meer gelijkheid uit hun dorpen haalde en net als de Slovaken in grote en naar onze normen betere appartementsblokken stopte, niet zelden 500 kilometer verder in Tsjechië. Dorpen en families werden uit elkaar gerukt, tradities gingen verloren. De Roma

de Roma de eerste die hun job verloren. In de meeste streken zijn ze dan ook bijna allen werkloos. Ze hebben niet alleen nauwelijks of geen opleiding, maar moeten bij sollicitaties nog eens opboksen tegen de racistische vooroordelen van de werkgevers die "liever iemand met blond haar hebben". Gedesillusioneerd en zonder geld keren ze dan maar terug naar de zigeunerkolonies.

In 1989 waren er nog 267 van die zigeunerkolonies over, met slechts 1992 geregistreerde barakken. Nu zouden er al opnieuw vierhonderd kolonies zijn, die ook alsmear meer inwoners beginnen te tellen. Rakusy osada is zo'n kolonie. Een krotten-dorp van een honderdtal huizen op een tweetal kilometer van het eigenlijke dorp Rakusy. Aan de voet van het Hoge Tatra-gebergte leeft Alena Mizigarova er samen met duizend andere zigeuners, vierhonderd meer dan in het hoofddorp. Alena woont met haar man in bij haar schoonouders, in een barak van drie op vier meter waarin vijf volwassenen en zeven kinderen slapen. Koperen elektriciteitsdraden plakken open en bloot tegen de wuor. Waterleiding is er niet, heel het dorp moet het doen met één waterpomp. Reten in het dak en vochtige muren verraden het tekort aan bouwmaterialen.

Vuilnis

"Het regent hier binnen," vertelt de zestienjarige Alena. "Ik zou dan ook liefst zo snel mogelijk een eigen huisje willen hebben, maar dat zit er voorlopig niet in. De uitkering van mijn man is net voldoende om in leven te blijven." Alena en haar twee maanden oude zontje Patrik slapen noodgedwongen op de grond. In het huis staan immers slechts twee bedden. "Een twintigtal jaren geleden woonden hier veel minder mensen," vertelt haar broer, Vlado. "Toen slaagden we er nog in om de kolonie proper te houden. Nu is de bevolking meer dan verdubbeld, voornamelijk door kinderen. Vuilnis wordt niet opgehaald. Riolering is er niet. Het stinkt hier naar stront. De meeste Roma willen dan ook weg. Maar het is bijna niet meer mogelijk om in de stad of in een dorp te gaan wonen. Bij de kommunisten moest je gewoon je naam opgeven en zij zochten een plaats voor je in een appartementsgebouw. Nu zitten alle sociale appartements vol en prive-appartements kunnen we niet betalen. Hier moet je tenminste geen huur betalen. Dus



(foto Karel De Weert)

tage Roma in Centraal-Europa: vijfhonderdduizend of negen procent van de bevolking. De Roma hebben er niet alleen geen intellectuele of politieke vertegenwoordigers, maar meestal ook geen werk, geen fatsoenlijke rechten, geen drinkbaar water. Een reportage over het 'laatste vrije volk', ver van de pseudoromantiek van bij ons populaire zigeunerconcerten.

zigeunerkolonies op het platteland." Enkele meters verderop hebben de stadsdiensten voor een provisorisch onderkomen gezorgd: een atgedankte legermet met daarin vijf veldbedden. De vijftien mannen worden verondersteld daarin te slapen. Er zijn niet alleen te weinig bedden, het regent nog binnen ook. De ondergrond is een echte slijkpoel. De vrouwen en de kinderen mogen met zijn zestigen op wat oude matrassen slapen in een naburig zaaltje van tien bij tien meter.

"We kunnen nergens naartoe en we lijden honger. Vijf kinderen zijn al in het ziekenhuis opgenomen," klaagt de jonge Dezider Horvat. Hij is vader van twee kinderen en zijn vrouw is in verwachting van een derde. "Wat gaan ze met ons doen?" vraagt hij bezorgd.

Met die vraag trekken we naar het kantoor van Marian Elias, die bij de stad Prešov verantwoordelijk is voor de opvang van deze Roma. Veel wijzer worden we niet. De man schermert nerveus met wat hij al allemaal gegeven heeft: de tent van "goede kwaliteit", melk, voedsel, kleren, enzovoort. "De Roma moeten naar hun familieleden gaan," stelt hij resoluut. "Wij kunnen niet voor hen zorgen." Even later verschuilt hij zich achter administratieve moeilijkheden: "We hebben een project voor nieuwe woningen klaar, maar de

probeerden in de flats verder te leven zoals ze dat in de kolonies gewend waren, met kampvuurtjes in het midden van de kamer. Bijna alle, doorgegaan ongeschoolde Roma werden tewerkgesteld als handenarbeiders voor het bouwen van huizen, het aanleggen van wegen, het ophalen van vuilnis. Vermits deze fysiek zware jobs beter betaalden dan burowerk, dachten er nauwelijks Roma aan studeren.

Na de val van het communisme waren



(foto Karel De Weert)

komen er Roma uit steden als Poprad of Kezmarok zich hier vestigen waar ze niet voor de grond moeten betalen."

De barakken die ze er in elkaar timmeren zijn volstrekt illegaal. Rakusy osada ligt immers vlakbij het natuurpark van de hoge Tatra en officieel staan er nog steeds geen huizen. Ook Letanovce ligt aan de rand van een natuurpark. In Slovensky Raj, letterlijk

Illegaal

Pod Taboron, in deze uitgebrande huizenblok aan de rand van Prešov, een stad in het oosten van Slowakije, woonden zeven-enzestig mensen. Het appartementsgebouw was één van de vele 'low standard'-gebouwen die gebruikt worden als sociale woningen. In dit soort blokken zonder elektriciteit en soms ook zonder waterleiding worden de Roma weggestoken, uit het zicht van de 'gewone' Slovaken. In de tweede grootste Slovaakse stad, Kočice, wil men de hele zigeunerbevolking zelfs verplichten om in de woonblokken van Lunik IX te gaan

vervolg op p. 17

'het Slovaakse paradijs', brengen jaarlijks enkele tienduizenden mensen onbezorgd hun vakantie door. De Roma van Letanovce merken weinig van het paradijs. Zij hebben geen drinkbaar water of elektriciteit. Een drietal jaren geleden raakte de enige pomp in het dorp stuk en sindsdien ontbreekt het nodige geld — zo'n dertigduizend frank — om ze te vervangen. Het eerste dorp ligt op een klein uur lopen. De Roma drinken van de irrigatieleidingen van een plaatselijke boer. 18 kinderen en 20 volwassenen werden ondertussen na een epidemie in het ziekenhuis opgenomen, maar nog maakte de overheid geen aanstellen om een pomp te installeren. Ze dreigden er enkel mee om het hele dorp te ontruimen "omdat de Roma hout van het natuurpark kappen." De Roma van Hontianska Nemce drinken dan weer van het water voor de koeien, die van Rudnany leven op een gilbelt.

Uitkering

"Enkele jaren geleden noemde de huidige minister van cultuur de kwikvervuiling van Rudnany nog een regelrechte katasrofe. Nu hij zelf in de coalitie zit, doet hij of er niets aan de hand is. De zigeuners van Rudnany beseffen het gevaar niet en begrijpen niet waarom er zoveel mensen ziek worden," zegt Anna Koptova, directrice van het Bureau voor Wettelijke Bescherming van Etnische Minderheden en totnogtoe de enige Rom die ooit een zetje in het Slovaakse parlement wist te bemachtigen. Veel initiatieven om de Roma te helpen zijn er volgens Koptova niet. "In feite wordt het probleem door de bevolking niet erkend. Uit een enquête uit 1994 bleek dat 85 procent van de Slovakken er van overtuigd is dat de Roma niet worden gediskrimineerd. Het meest gebruikte argument is dat de Roma via hun sociale uitkering en hun kindergeld soms meer geld krijgen dan een werkende Slovaak verdient. Ze moeten daar dan wel veel meer kinderen mee voeden. Duizenden Roma weten trouwens niet hoe ze een uitkering moeten aanvragen."

De overheidsdiensten doen geen enkele moeite om hen daarbij te helpen. Igor Janicina, een voor het overige vrij progressieve dokter, verwoordt de in zijn land gangbare mening over de Roma. "Muziek, kinderen en drank, dat is hun leven. Zij leven volgens hun instinkt. Wij hebben in ons land zelf al problemen genoeg en daar moeten we de prioriteit aan geven." Om zijn woorden kracht bij te zetten, neemt Igor ons mee naar een appartementsblok in de zuidelijke stad Lucenec. "Toen de Roma hier drie jaar geleden in gestopt werden, was dit een goed appartementsgebouw," zegt hij. "Kijk hoe het er nu aan toe is." Het

appartementsgebouw is een ruïne. De ramen zijn kapot, van de lift blijft enkel nog de liftkoker over. Het sanitair is vernield, de menselijke uitwerpselen stromen rechtstreeks in een kamer op de benedenverdieping. Kinderen lopen naakt over de trap, grote betonnen brokstukken liggen her en der verspreid. In de winter vriest het hier min twintig graden. "Heeft het nog zin om die mensen andere huizen te geven?", vraagt Igor. "Het is altijd hetzelfde. Ze vernietigen het toch."

Maand

De laatste woensdag van de maand. Iedereen ontvangt zijn sociale uitkering. Langs de weg strompelen groepjes dronken mannen. Het zijn Roma die triomfantelijk flessen goedkope wijn meedragen. Vandaag is het feest, morgen blijft er in veel gezinnen van de uitkering net genoeg over om een maand mee rond te komen. Ook in Rakusy wordt er volop gedanst en meezongen met een cassette. Instrumenten zijn er nauwelijks. De meeste zijn in tijden van geldnood verkocht. "Muziek is ons leven. Wij zijn Roma," vertelt Vlado. "Veel meer hebben we niet. Kijk naar mijn zoonnetje van één jaar, hij heeft de muziek al in zich. Veel zigeuners vluchten in de alcohol. Vijf jaar geleden waren er hier daardoor dagelijks zware gevechten tot er op een dag een doede viel. Nu is het terug rustig."

Feit is dat de alcoholproblemen de vooroordelen tegen de Roma alleen maar voeden. De Roma van Rakusy voelen de onvrede van de Slovakken sterk aan: bij de zoektocht naar werk, de behandeling in het ziekenhuis of bij het winkelen. Als een Rom een winkel binnengaat, wordt hij doorgaans op de voet gevolgd door een winkelbediende. Zelfs op het kerkhof van Rakusy is er een strikte scheiding tussen blanke Slovakken — de gadje — en Roma. "Het is zoals in Engeland waar er kerkhoven zijn met aan de ene kant de honden en de katten en aan de andere kant de Engelsen. Bij ons is het aan de ene kant de gadje en aan de andere kant de Roma," zegt Vlado. "Nu wil de burgemeester een kerkhof in de kolonie zodat de gadje niet meer naast ons moeten liggen".

"Apartheid," noemt Koptova de situatie onomwonden. "Hoewel er tientallen gemeenten zijn waar Roma veruit de meerderheid van de bevolking uitmaken, is er slechts één Rom burgemeester in Slovakije. De diskriminatie begint al bij de kleine kinderen. Geen enkel land telt in de officiële statistieken zoveel achterlijke kinderen als Slovakije. Als kinderen op school niet goed kunnen volgen, omdat ze geen Slovaaks spreken maar hun eigen taal, het Romanes, worden ze als gek bestempeld en in speciale scholen gedumpt, waar ze niet zelden trauma's oplopen. Dertigduizend Roma-kinde-



Foto Karel De Weerd

ren zitten in dat soort scholen en dan zijn er nog de speciale internaten en de correctionele instituten die ook vooral door Roma worden bevolkt."

Skinheads

Van de rechtse regering Meciar, met daarin de nationalistische partij van Ján Slota, kunnen enkel maatregelen tegen de Roma worden verwacht. Toen de jonge zigeuner Mario Goral in 1995 werd vermoord door een groep skinheads, werd die aanslag volgens Slota veroorzaakt door de hoge "misdaadsijfers van de zigeuners." Ook premier Meciar haalde al enkele keren denigrerend uit naar de Roma. Zo stelde hij in een toespraak in Spisská Nová Ves dat "het hoge geboortesijfer van de zigeuners

dringend moet worden aangepakt want anders zullen zij ons aanpakken."

"Het geboortesijfer bij de Roma ligt vier keer hoger dan die bij de rest van de Slovakken," aldus Anna Koptova. "Daarom werden in de jaren tachtig tienduizenden zigeunervrouwen gesteriliseerd, sommigen zonder dat ze het zelf wisten. Tijdens het communisme waren sterilisatie en abortus de enige vormen van kontraceptie. Nu wordt er op televisie weer openlijk over sterilisatie van zigeunervrouwen gediskussieerd. Een ginekoloog die vroeger zigeunervrouwen steriliseerde, noemde het enkele weken geleden "onmenselijk, maar noodzakelijk." De zigeuners dreigen weer het slachtoffer te worden van de verslechterende sociale situatie van Slovakije.

"De bus van Bratislava naar Brussel. Twee zigeunergezinnen stappen aan boord. Een sjofel geklede familie met vijf kinderen en een deftig jong koppel met slechts één kind. Aan de grensovergang met Oostenrijk beginnen de moeilijkheden. Terwijl de rest van de reizigers aan een vluchtige controle van hun paspoort wordt onderworpen, moeten de Roma — die nachts geldige Slovaakse paspoorten bezitten — aantonen dat ze voldoende geld bij zich hebben. Het grootste gezin mag Oostenrijk niet binnen. Aan de Duitse-Duitse grens herhaalt het scenario zich. Nu wordt het tweede gezin van de bus gehaald. Het bovenhalen van Duitse markten, vakantieoffers en het adres van moeder in Brussel, mag niet baten. Zelfs de Slovaakse medereizigers voelen zich er ongemakkelijk bij. Blanken die met een geldig paspoort naar West-Europa komen zijn blijkbaar vakantiegangers, Roma die hetzelfde doen, zijn asielzoekers of bedelaars. Een Nederlandse die in Wenen op de bus stapte, was al op voorhand gewaarschuwd dat er vertraging zou zijn: "Want er zitten zigeuners aan boord."

Peter Van Rompaey



Foto Karel De Weerd

Over de Roma is er vanaf dinsdag 2 juni een fototentoonstelling te bezichtigen in de Blauwe Schuit op de vismarkt. De foto's zijn van oud-Votofotoreakteur Karel De Weerd. De organisatie is in handen van de Kunstbank.

“Je moet toch iets doen, nee?”

Wons door Suske en Wiske konditioneerde landsgeedele blinken we uit in het genre van de zieloze kinderstrip. Steven Dupré heeft met zijn reeks 'Sarah en Robin' echter meer ambitie. Bescheiden en gestaag probeert Dupré de Vlaamse kinderstrip een nieuw elan te geven. "Ik ben zeker de kommersiële tekenaar in de reeks?", polst hij half plagend, half ongerust.

Steven Dupré (30) is een nuchtere kerel. Hij praat niet veel, maar wat hij zegt is to the point. Af en toe verpakt hij zijn antwoorden met droge, zelfs wrange humor. Pas in zijn stripverhalen ontdek je de dromer die hij duidelijk is. Het fantasierijke Sarah en Robin betekent een revelatie in het verkleuteringslagveld dat Suske en Wiske aanricht. De reeks vertelt de schattige en gevoelige belevenissen van het meisje Sarah en haar denkbeeldige vriendje Robin. Dupré bereikt een in de Vlaamse kinderstrip ongewone kwaliteit, die al resulteerde in enkele prijzen van een divers pluimage. Alleen de verkoop wil nog niet zo vlotten. Aan het nieuwe album 'Zes Weken' zal het alvast niet liggen, want Dupré loopt in een wijde boog om het moralistische sukkelstraatje heen en breidt zijn actieterrain uit door nieuwe personages te introduceren. Maar ook groot talent heeft een uitgebreide leerschool nodig.

Wolf

Steven Dupré: «Voordat ik afstudeerde in plastische kunsten, had ik al enkele dingen gepubliceerd. Eigenlijk heb ik al heel vroeg mijn werk aan een uitgever te laten zien. Ik wist dus al snel wat ik wou worden (lacht). Ik ben een jaar 'werkloos' geweest, maar in dat jaar heb ik wel het eerste verhaal van mijn stripserie 'Wolf' gemaakt. Je moet toch iets doen, nee? (lacht) Samen met een senarist, Anch alias Rudi Rombouts, was ik wat aan het brainstormen over een strip. We wilden iets maken over Amerika, maar dat betekende dat ik documentatie moest zoeken en dat is niks voor mij. We zijn dus overgeschakeld op fantasy. Met een kortverhaal zijn we dan naar een uitgever gestapt. Die raadde ons aan om de fantasy te onderbouwen met een mitologie, zodat de lezers tenminste wat houvast zouden hebben. We hebben zijn raad opgevolgd en de viking-mitologie leek ons de plezierigste, want daar konden we alle kanten mee op. Zo is 'Wolf' geboren.»

Via *inside information* zijn we bij Het Laatste Nieuws terechtgekomen met Wolf. Mijn senarist was ook senarist voor een andere strip in Het Laatste Nieuws: Joethi. De tekenaar van die reeks, Dirk Nuyts, kon het tempo niet meer aan. Net enkele dagen nadat hij naar de krant belde om te zeggen dat hij niet op tijd klaar zou zijn, stonden wij daar met een volledig afgewerkt verhaal. Toeval hé. (lacht) Maar na één verhaal heeft Het Laatste Nieuws 'Wolf' stopgezet. Ondertussen was mijn tweede verhaal ongeveer af. We zijn dan naar Het Volk getrokken. Die krant is opnieuw begonnen met het eerste verhaal en heeft daarna nog negentien verhalen van Wolf gepubliceerd. Bij Het Volk kreeg ik zelfs een contract.»

Siviël

Veto: Heeft Het Volk nooit overwogen om albums uit te geven van Wolf?
Dupré: «Nee. We hebben daar wel op aangedrongen, maar dat is er nooit van gekomen. Buiten Jomméke en een beetje Kramikske gaf Het Volk toen nauwelijks nog strips uit. Op een bepaald moment heeft Ronny Matton (nu uitgeverij Talent) me opgebeld of ik een strip voor hem wou tekenen. Dat was 'Mortigan'. Toen hij

hoorde dat ik op dat moment 'Wolf' tekende voor de krant, stelde hij onmiddellijk voor om er albums van uit te geven. Ik twijfelde of de kwaliteit van die eerste verhalen wel hoog genoeg was maar Matton was vastberaden. Hij heeft twee 'Wolfs' uitgegeven.»

Veto: Hij heeft de verhalen zelfs laten inkleuren.

Dupré: «Nauwelijks. Ze waren heel lelijk ingekleurd. Maar toen ik hoorde wat de inkleurder ervoor kreeg, begreep ik dat hij daarvoor maar drie potjes verf kon kopen (lacht). Ik heb zelf twee jaar aan 'Mortigan' gewerkt. Ondertussen liep 'Wolf' verder en daarvoor heb ik Luk Moerman ingeschakeld, die helemaal zelfstandig een aantal verhalen van 'Wolf' heeft getekend. Af en toe tekende ik weer zelf een 'Wolf' wanneer er geen geld meer kwam van

Luk Moerman kunnen betalen voor het tekenwerk. Rudi vroeg daarom heel wat meer geld aan Het Volk en we hebben toch wel wat extra gekregen.»

«Later is het bij Het Volk beginnen mis te lopen. Ze hebben bijvoorbeeld eens een witte plek gelaten op de plaats waar een Wolf-aflevering had moeten staan. 's Anderendaags kreeg ik een aangetekende brief. Terwijl ik ook telefoon had en Luc Moerman vlakbij de redactie woonde. Het probleem had dus heel gemakkelijk opgelost kunnen worden, maar ze zochten natuurlijk een reden om me buiten te gooien. Wat dan ook gebeurd is.»

Krot

Veto: En toen kwam 'Sarah en Robin'.

Dupré: «Eerst kwam een zwart gat. Ik heb



Matton. Van 'Mortigan' heb ik mijn contractueel bepaald aantal pagina's getekend en dan ben ik gestopt. Ik heb mijn geld nog altijd niet.»

Veto: Kon je leven van wat Het Volk je betaalde?

Dupré: «Ja, beter dan nu zelfs. Ik leverde natuurlijk ook wel veel meer pagina's dan nu. Dat dagritme zorgde er wel voor dat ik helemaal niet tevreden was over wat ik maakte. Ik ben volgens mij ook de laatste jonge tekenaar geweest die dat krantenritme een tijdje heeft volgehouden. Op een bepaald moment verdiende we zelfs meer met 'Wolf' dan Jean-Pol met 'Kramikske'. Toen ik mijn burgerdienst bij de siviele bescherming ging doen, moest ik

toen een dossier gemaakt voor een strip over Kelten, met fantasy-elementen. Ik heb ongeveer bij elke uitgever aangeklopt waarvan ik het adres kon vinden, maar niemand wou het publiceren. Toevallig hoorde ik toen op een receptie dat De Standaard ging beginnen met het 'Suske en Wiske Weekblad' en dat korte stukjes welkom waren. Sarah en Robin had ik al een tijdje liggen als idee, maar ik had er nooit iets mee gedaan, omdat ik eigenlijk geen kinderstrips wilde maken. Ik ben er dan toch maar aan begonnen.»

«In diezelfde periode ben ik ook bij Jan Bosschaert gaan vragen of hij geen werk voor me had. Voor Jan heb ik drie gewone albums en twee reclame-albums van 'Sam'

geinkt. Daar kwam nog bij dat ik een jaar lang een pagina per week heb gemaakt voor de Veronica-gids. 'Waldo's Horrorland'. En ik heb de geschiedenis van Kortrijk in strip gezet, samen met Leo Timmers. Eigenlijk ging ik dus van het zwarte gat naar veel te veel.»

Veto: Je hebt daarstraks gezegd dat het nu met Sarah en Robin financieel niet gemakkelijker is dan vroeger.

Dupré: «Ik ben getrouwd en mijn vrouw werkt fulltime. Dat scheelt. Als ik nu alleen woonde, zou het triest zijn. Er zijn vroeger ook wel periodes geweest dat ik niet veel verdiende. Toen Luk 'Wolf' tekende, woonde ik met mijn broer en mijn senarist in Lommel in een krot. De belastingen en de sociale zekerheid zaten achter me aan, want ik moest twintigduizend per maand afdragen en 4k verdienen maar tienduizend. We amuseerden ons rot, maar het mocht niks kosten. (lacht) Als ik alleen van 'Sarah en Robin' zou moeten overleven, zat ik nog in dat stadium, denk ik. Hoewel, de syndication brengt tegenwoordig goed op. Sarah en Robin staat in de Stipkrant, het Limburgs Dagblad en ook in Zonnestral. Ik word daarnaast ook betaald voor de plaatsing in het Suske en Wiske Weekblad, de Vakantiestripboeken en natuurlijk de albums, die eigenlijk minder opbrengen.»

Buitenland

Veto: Kan een kinderstrip in Vlaanderen niet alleen maar succes hebben als er vaak albums verschijnen?

Dupré: «Dat is een keuze die je maakt. Ik heb meegemaakt wat het betekent om te moeten produceren. Dat is het meest frustrerende dat bestaat. Je weet dat je beter kunt, maar je hebt niet de mogelijkheid om het te laten zien. Nu werk ik alles beter af, maar dan producer je minder en dus verdien je minder. Kwaliteit moet vooropstaan voor mij. Zoals ik nu werk, krijg ik één keer per jaar wat respons op mijn werk, wanneer een album verschijnt. De rest van het jaar moet ik mezelf overeind houden. En dat kan ik niet door slechte strips te maken.»

Veto: Je bent een van de weinige jonge auteurs bij een grote uitgever.

Dupré: «Ik ken wel wat mensen die genoeg talent hebben en die er ook veel energie in steken, maar die iets maken waarvan het niet vooraf vaststaat dat ze goed zullen verkopen. Het is heel moeilijk om in zo'n geval een uitgever te overtuigen. Jonge stripauteurs zijn een eigenzinnig, uitstervend ras. Ik heb bijvoorbeeld geluk dat 'Sarah en Robin' er grafisch niet te extravagant uitziet.»

Veto: Je maakt nog een tweede strip: 'Tussen werelden'. Toch niet helemaal tevreden met die kinderstrip?

Dupré: «Jawel, maar ik maak de andere strip om afwisseling te hebben. En om iets te maken voor een ouder publiek. Ik ben vooral bang om 'Sarah en Robin' beu te worden. Ik wil dat niet. Dus ben ik met die tweede reeks begonnen, die ook in albums moet verschijnen bij De Standaard. Volgens mij moet de uitgever die reeks toch ook in het buitenland kunnen kwijtingeraken.»

Gert Meesters

Het derde deel van Sarah en Robin, 'Zes Weken', ligt deze week in de stripwinkel.



Een stap opzij is geen stap terug

oaaroverzichten zijn als platen van Radiohead. Sommigen vinden ze fantastisch, anderen haten ze, maar iedereen leest ze, iedereen bekijkt ze. Ze zijn de kwintessens van de Aha-Erlebnis. Gekondenseerde emo, elektroshocks van het geheugen. En een zeer zware fysieke belasting, bij het lachen worden namelijk de meeste spieren in werking gezet. Het jaar volgens Veto.

Veto 1, 18 augustus

- Herman Brood en spelen troef in Leuven tijdens tweede zit, 's lands grootste worten- en wafelkraam Marktrock bereikt zijn plafond kwa bezoekersaantal, wat niet zo eenvoudig is voor een *openluchtfestival*. Volgens sommige bronnen werd er ook muziek gespeeld op Marktrock, maar deze geruchten kregen wij niet bevestigd.
- Altijd goed voor de eerste Vetokop: er staan nog koten vrij.
- Nadat de vorige Stuclleiding zijn verantwoordelijkheid genomen had en een stapje opzij zette, namen twee madammen het heft in handen en stelden een programma samen waar je zelfs met een geladen revolver niet aan kon ontsnappen.

Veto 2, 30 september

- Klapstuk kijkt in de spiegel en ziet een Kutschalk tussen de benen.
- Geen problemen voor de homo's, die zien ofwel twee kutten ofwel twee spalken. En het gaat nog beter: na de konseptie van het samenlevingskontraat kunnen ze elkaar bijna officieel het jawoord geven.
- Studenten kunnen voor dertig frank per dag op hun kamer op Internet surfen. Net als op kafee mag je ook op het Net niet aan de schone vrouwen komen, maar alla, je kunt er toch al op klikken.
- Het zal Dillemans een zorg zijn, zolang de kwaliteit maar gevrijwaard blijft.
- 's Mans plan over de optimalisering van het universitair onderwijs leidt ertoe dat over het hele onderwijsland de noodtoestand wordt afgekondigd. Paul Marchal beklagt er zich over dat hij de publicatie van het rapport in de pers moest vernemen.
- Sedes diskrimineert de rokers en jaagt ze naar de kelders. Van een schone tafel kun je niet eten, van eksotische maaltijden terwijl er wereldmuziek speelt, ook niet.
- Helleputte, waar Leuven trots op is. Hij is architect van menig universiteitsgebouw en stichter van de Boerenbond. Als erbetoon aan hem organiseert het Boerenkot als enige dit jaar al semestereksamen.

Veto 3, 6 oktober

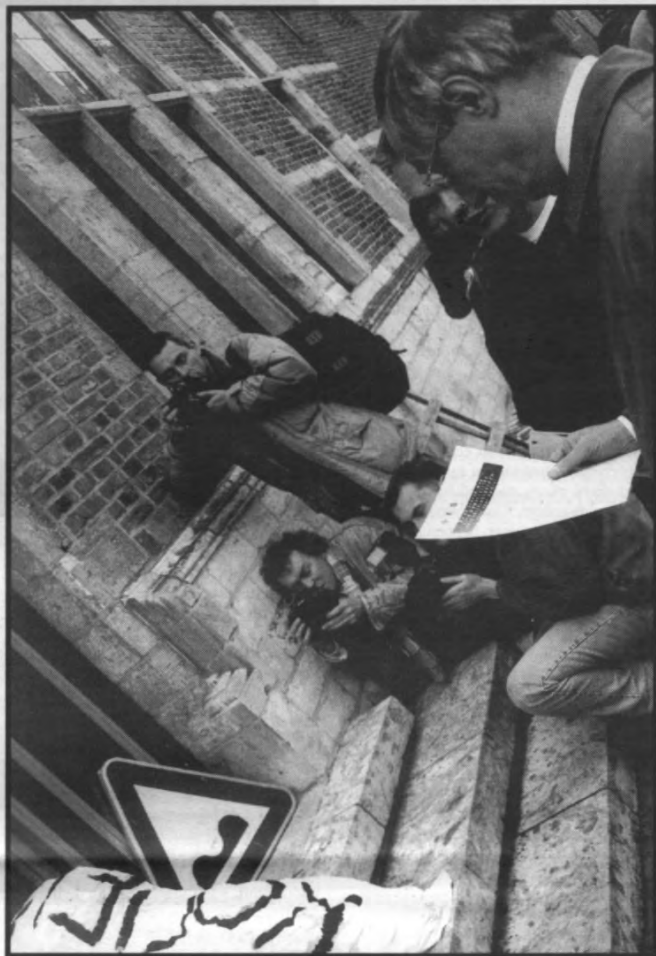
- Beduidend minder studenten schrijven zich in voor (tand)geneeskunde en kine. De minister is tevreden: "Wie schrik heeft van het toelatingsexamen, zal ook wel schrik hebben van bloed en kan dus nooit een goede dokter worden", luidt zijn redenering. Wellicht is er ergens in Gent of Leuven wel een kinderpsychiater die die theorie wil verifiëren.
- De komplottheorie maakt opgang onder de rektoren. Rektor Els Witte — haar aanvraag tot naamsverandering na de Witte Mars werd niet politiek benoemd — vermoedde een rooms-katolieke samen-zwering tegen de vrijmetselarij: de KUB moet van Brussel blijven. Volgens rektor Oosterlinck is het allemaal de schuld van de media. Hij roept in zijn speech om een ekstern controleorgaan voor de pers.
- Het dansfestival Klapstuk had heel wat muziek te bieden. Zeena Parkins bewijst dat vrouwen met harpen even saai kunnen zijn als hardrockers met gitaren. Zo ver heeft een halve eeuw vrouwenemansipatie ons dus gebracht. Artistiek leider Johan Reyniers wordt gevraagd zijn verantwoordelijkheid op te nemen. En inderdaad, hij zet een stapje opzij, richting Brussel.
- In Antwerpen vindt de Dag van Democratie plaats. Een referendum wees uit dat het er behoorlijk onnozel aan toe ging. Ach wat, alles wat dood of zinloos is, moet zijn dag krijgen, dus waarom Bert Anciaux niet?

Veto 4, 13 oktober

- "Frankrijk en Groot-Brittannië nog altijd de populairsten", kopt Veto. Populairst om binnen te vallen vanuit Duitsland?
- Het moest er van komen: na Klapstuk wordt er in Leuven nu ook op straat gedanst. "Reclaim the Streets" wil de wagen uit de straat bannen. De Allerhoogste blijkt met een Mercedes te rijden, hij zet de hemel-sluizen open.
- VRG debatteert over parlementaire commissies. Gerolf Annemans wordt voor de Veto-foto gevraagd een stap opzij te zetten, waarna hij van het podium dondert. Kijk, dat vinden wij nu grappig.

Veto 5, 20 oktober

- Rektor Oosterlinck spreekt zich uit voor een studiepuntenstelsel naar Nederlands model. Wanneer zijn medewerkers hem erop attent maken dat de studenten ook nu al punten krijgen voor hun studiewerk, overweegt hij een stap opzij te zetten.
- De Witte Mars wordt één jaar oud. Nog een paar jaar en hij kan niet meer zonder risico alleen door het stadspark lopen.
- De ge-



(foto Jeroen Lissens)

middelde Leuvense student besteedt gemiddeld ongeveer evenveel tijd aan zijn lief als aan TV-kijken, wijst een studie uit. "Als je teveel TV kijkt, krijg je beeld zonder klank bij je lief", waarschuwen de onderzoekers. Let wel het gaat hier vooral over jongeren uit de hogere klassen, want dat blijken de Leuvense studenten te zijn.

- Een jongere uit de hogere klasse die nooit zal zijn, is het

kind van Dodi en Diana die voor eeuwig als virtueel concept de roddelbladen mag siëren. Do & Di zelf kwamen immers middels een drankchauffeur en een gepantserde Mercedes niet helemaal ongeschonden uit een elandst in een Parijse tunnel.

- In de Brabanthallen wordt een Studentenmarkt georganiseerd. Jammer dat er geen studenten waren.
- Regisseur-choreograaf Jan Ritsema bekend in Veto: "Ik kan fietsen, ik ben een fantastisch fietser." Regisseren en choreograferen gaat de man daarentegen heel wat minder goed af. Maar geen nood, als op een dag de subsidiekraan wordt dichtgedraaid, wacht er Ritsema een miniumkontraat bij de wielerploeg 'Lotto'.

Veto 6, 27 oktober

- De Leuvense studenten zijn bereid de 'K' van het naamkaartje van hun unief te laten wegvallen. Ideologische en regionale motieven mogen geen rol meer spelen in het debat over de optimalisering van het universitaire aanbod in Vlaanderen, vinden ze en ze hebben godverdomme gelijk.
- "Studenten horen niet thuis in de bijstand", luidt dan weer de mening van staatssecretaris Jan Peeters. "Een wijziging van het huidige systeem voor studiefinanciering dringt zich dan ook op", valt hij zijn partijgenoot en minister van Onderwijs Luc Van den Bossche aan. Van de staatssecretaris werd sindsdien niets meer gehoord. Het parket van Turnhout opende een onderzoek en is op zoek naar een onbekende blanke man met een struis postuur, die kettingrookt en al zijn opponenten aflaat.
- De 24-urenloop liep als vanouds op wieltjes, in het bijzonder voor de ploeg lichamelijk gehandicapte studenten. Je kon het evenement overigens ook volgen op Internet: als je klikte op de loper van Klio, viel die in *real time* spontaan



(foto Iwan Put)

omver. Verwarring was er ook even toen een Ekonomika-deelnemer een stap opzij zette en botste tegen de loper van het VRG. "Ik wou enkel mijn verantwoordelijkheid opnemen", raaskalde de ekonomist nog alvorens hij werd afgevoerd met een hersenschudding. Maar dat Apollon zou winnen, stond vooraf al als een paal boven water. Als een paal boven water? Wat voor een gekke uitdrukking is dat eigenlijk? De enige paal die ooit boven water gestaan heeft, was Jezus en die werd er voor aan het kruis genageld. • Ja, nu we tegen de 'K' zijn, kunnen we gerust een versnelling hoger schakelen.

Veto 7, 3 november

• Steeds meer studenten knallen met hun gepantserde Mercedes tegen de muur van een Parijse tunnel, opgejaagd door paparazzi. Wie beschermt de privacy van de student, vroeg Veto zich verontwaardigd af. Alleszins niet het KVHV, dat gewapend met inschrijvingslijsten van de KU Leuven postbodes op uw arme ouders afstuurt om ze tweehonderdvijftig frank af te troggelen voor hun clubblaadje. • Een studie wijst uit dat eenzelfde diploma minder rendeert voor een kansarme dan voor een rijke. Dat is op zich niet zo erg want een eerdere studie (zie Veto 5) had toch al aangetoond dat er in Leuven alleen maar rijke studenten zijn. Zalig de geliefden van kansarme studenten trouwens. Armen hebben namelijk geen geld om een TV te kopen, zodat er plots heel wat tijd vrij komt om aan het lief te besteden, nietwaar? • Nooit was het zo gemakkelijk om een smoet te verzinnen waarom je niet naar huis gebeld hebt om je moeder een gelukkige verjaardag te wensen. De vernieuwde Leuvense telefoonsnelen doen het namelijk absoluut niet. Belgacom reageert gevat met het uithangen van een gratis noodnummer in de sellen waarnaar je kunt bellen als het toestel niet werkt. "We hebben sindsdien geen enkele klacht binnengekregen", aldus een trotse Belgacom-woordvoerder.

Veto 8, 12 november

• The K-files. Veto wijdt een volledig dossier aan de 'K' van de KU Leuven. De toon van het dossier is duidelijk: de katholieken mogen blijven als ze zich aanpassen. • De Leuvense politie mag ook niet ontbreken in dit jaaroverzicht. Voortaan zou iedereen moeten kunnen bewijzen dat de fiets waarmee hij rijdt ook van hem is. Het plan wordt even geruisloos als een betoging van doofstommen in Brussel weer opgeborgen. • Volgens een negationistische strekking in de journalistiek heeft Veto 8 nooit bestaan. "En als het al bestaan heeft, was het slechts een detail in de geschiedenis", meent de hoofdredakteur van de Campuskrant. • Ricardo Petrella, professor politieke en



(foto Jeroen Lissens)

sociale wetenschappen in Louvain-la-Neuve, mocht zijn ideeën over concurrentie uitzetten: de concurrentie mag de wereld niet organiseren en er moet meer solidariteit en kooperatie komen. Leuven professor en ultra-liberaal Degrauwe kon er maar geen Jouw aan vastknopen. Veto trachtte het hem te vergeefs te verduidelijken. Om met de redakteur van Panorama te spreken: "Allee, nog ene keer."

Veto 9, 17 november

• De KU Leuven voert beperkt semesterekensamen in: de fakulteiten staan niet te springen. Bill Clinton wél, met zijn broek op de knieën. • Het Belgische migrantenbeleid: Veto brengt het zwart op wit in het middelpunt. • Het inhouden van de huurwaarborgen woedt in Leuven even erg als de varkenspest in Holland. Sinds 1994 werden er door Sociale Raad tweeënvijftig gevallen voor de rechtbank gebracht. Sora wil het zekere voor het onzekere nemen: "Alle kotbazen preventief vernietigen. Je ziet wel wat er gebeurt als je halflachtige maatregelen neemt zoals die varkensboeren in Holland." • Jeroen Olyslaegers, Paul Mennes en Peter Verhelst keken naar 'de gebeurtenissen' en zagen er een kunstwerk in. • En ten slotte Renaat Landuyt: gisteren nog interessant, deze week in Veto.

Veto 10, 24 november

• Waar het vorig jaar nog volop 'tits 'n ass' was rond de sensuur in het Cultureel Centrum, wordt het debat rond vrouwvriendelijke affiches nu geïllustreerd door een op strategische plaatsen afgescheurd exemplaar van een affiche-met-eksotische-schone. De vrouwvriendelijke affiches worden overigens opgehangen met een kleefstof waarvan chemici nog altijd niet hebben kunnen uitmaken of het om behangerslijm of behangerslijm gaat. • Lucy in the Sky with Diamonds. De fakulteiten Geneeskunde en Rechten organiseren een vormingsprogramma rond drugproblemen, preventie en hulp. • Gratis heroineverstreking is in. Met het geld dat de gebruiker daarmee uitspaart, slaagt hij er nipt in om zijn dure stages en uitstappen aan de unief te bekostigen. • Bloed geven op Bloedseriesus is er voor hem echter niet bij, net zomin als voor homoseksuelen, hepatitis A- en B-, rode hond-, herpes- en aidslijders en mensen die recentelijk in Afrika of Azië verbleven hebben. En dan maar ontoegankelijk zijn over de beperkte opkomst.

Veto 11, 1 december

• Tegenwoordig kan je je thesis gewoon van het Internet plukken. In de Verenigde Staten zijn er zelfs firma's die kant-en-klare eindwerken aanbieden tegen betaling. De

universiteiten gaan mogelijke misbruiken scherp in de gaten houden. Tegelijkertijd is het uitgelekt dat Veto al zijn artikels van het net haalt, met name van de website <http://www.veto.student.kuleuven.ac.be>

• Het monitoraat van geneeskunde had in het begin van het academiejaar onder de huidige eerstekenners een test georganiseerd over het wetenschappelijke deel van het toelatingsexamen-in-spee. Het percentage geslaagden blijkt nu ongeveer gelijk te zijn als het percentage van de inkomsten dat de De Clercks invullen op hun belastingbrief. Het is in elk geval op één hand te tellen. Meteen rijst weer de vraag naar de zinvolheid van een toelatingsproef. • We hebben er alles aan gedaan om het te vermijden, maar ze bleven maar de oren van onze kop zagen: Veto sprak met VUB-rector Els Witte en met minister-president Luc Van den Brande. Naar de toekomst toe zal een structureel kader in onderling overleg met alle betrokken partijen worden geschapen opdat dergelijke sociaal onaanvaardbare disfuncties naar het leesbaarheidsgedrag van het officiële studentenblad toe kunnen worden vermeden.

Veto 12, 8 december

• Ekonomika weigerde de Veto-reporters toegang tot haar Smartlappenfestival. De week daarop is de sfeer eventjes grimmig. Veto's worden uit de bakjes van de economiefakulteit gehaald en de Veto-koeriers staken tot ze een derde man krijgen plus eskote en een intelligente koffer. • De Post strikes back. Nu het samenwerkingsakkoord met de rijkswacht niet doorgaat, probeert De Post op een slinkse manier om een goed blaadje te komen bij de politie. De dienst-kloppers mochten van De Post hun agressie botvieren op tweehonderd foutief geparkeerde fietsen aan het postkantoor bij het station. Bij wijze van uitzonderlijke goodwill werden geen boetes uitgeschreven. • Herman De Croo en Paul De Grauwe zijn het. Bill Clinton en grote smurf hebben er één. De blauwe zakken waren weer nieuws. Vooral als er PMD-afval in moet gesorteerd worden en dat niet zo korrekt verloopt. Fost-Plus, de verenigde verpakkingindustrie die meer rookgordijnen produceert dan afval recycleert, wordt in een stevig gefundeerd artikel met de door henzelf vervuilde grond gelijk gemaakt. • Alles kan beter, zeker de klimaattopkonferentie in Kyoto. Daar werd besloten dat het toch wel erg gesteld is met de vervuiling van de planeet Aarde. Ook werd afgesproken om op een volgende conferentie over een jaar of tien eens te bekijken of daar misschien iets aan gedaan kan worden.

Veto 13, 15 december

• De paarse Veto. Veto sprak met enkele



(foto Jeroen Lissens)

kopstukken van D'66 over het paarse politieke model in Nederland. Vanaf nu dragen Veto-redakteurs verplicht een badge bij interviews: "Brengt uw politieke carrière ernstige schade toe" • De Veto-interviewers gingen ook met Bert Anciaux rond de tafel zitten maar voelden onder die tafel al snel de hand van de VU-senator op hun knie: "Gijlle zoudt goe bij mij passen!" In tegenstelling tot Paula Jones spande Veto geen proces aan. Anciaux heeft zich dan ook tijdelijk teruggetrokken, wat van de president of de US of A niet kan gezegd worden. In België heeft het aloude boerengezede 'de kerk verlaten alvorens de mis gedaan is' ondertussen wel een politieke toepassing gekregen. • Wat ook bijna paars zag: het oog van onze fotograaf die een dag (en nacht) lang de PC-lokalen in de gaten (en de lens) hield. Een verbolgen Internetsurfer: "Gij moogt mij niet bekluren terwijl ik gluur!" Waarmee bewezen is dat voyeurisme en eksibitionisme toch niet samen gaan. • Een professorenvakvereniging stelt de onderwijs-evaluatie door de studenten in vraag. Profven worden blijkbaar niet graag gebuisd door studenten die ze zelf gebuisd hebben en die ze ook zouden willen buizen wat betreft de competentie om hen zelf te buizen. • In Duitsland wordt de dertigste verjaardag van mei '68 prematuur gevierd met een algemene studentenstaking. De studenten willen betere sociale voorzieningen en onderwijsfasiliteiten alsook een uitbreiding van de landsgrenzen naar het zuiden en het westen toe. De politieke en academische overheden zijn enkel bereid aan dat laatste punt tegemoet te komen. In Ieper, *where the poppies grow*, laten ze de polders alvast vollopen.

Veto 14, 5 januari

• Het eerste nieuws van 1998 is goed nieuws. Nee, de paus leeft nog maar het Vlaams parlement keurde de resolutie goed die de studietoelagen moet verbeteren. Er komt een herberekening en een automatische indexering van de beurzen. De inkomsgrenzen van de rechtgebenden worden even snel opgetrokken als de rok van Monica Lewinsky. Net als Bill Clinton beweert minister Van den Bossche maanden later van niets te weten. • Daarnaast zijn er ook dingen die nooit zullen veranderen. Professor arbeidsrecht Roger Blanpain stapt nog maar eens naar de rechtbank om te protesteren tegen wat hij menshandel in de sport noemt. Blanpain: "Ik dien klacht in omdat de betrokkenen dat zelf niet kunnen." Een nobel principe. Als hij op alle eksamen deze regel hanteert, zit het wel snor voor de rechtstudenten. Blanpain is in elk geval in zijn voornaamste opzet geslaagd: in het Middelpunt van de belangstelling staan. • Het Termunckveld is zowat de Blanpain van de akkervelden: niet uit het nieuws weg te branden. De Boerenbond ziet het aldaar door de KU Leuven geplande wetenschapspark niet zitten en sluit zich aan bij het plaatselijk aktiekomitee. Voorlopig ziet de Boerenbond wel af van het plunderen en in brand steken van de universiteitsarchieven, maar een beerkar uitkieperen op de oprijlaan van de rektorale villa wordt niet uitgesloten.

Veto 15, 12 januari

• Na Dutroux kregen we Andras Pandey van de weeromstuit blijven de archeologie-studenten met vlag en wimpel slagen. Studiemateriaal in overvloed? Slechter is het gesteld met de slaagsijfers van de criminologen. Maar daar heeft men ook veel meer moeite om aan studie-objekten te raken en vooral om ze beetje ordentelijk bij te houden. • Bij gebrek aan echte kriminele probeert men er dan maar enkele bij te fantaseren. Het nieuwe wetsontwerp betreffende kriminele organisaties kwam even hard aan als een rijkswachterslaars in het aanzicht van een Anderlechtsupporter. Voortaan kunnen politieke en sociale verenigingen en bewegingen onder bepaalde omstandigheden ook als kriminele organisatie gebrandmerkt worden en elk lid kan aansprakelijk gesteld worden. Loko, de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie, spijkerde alvast ramen en deuren dicht en adviseert u hetzelfde te doen.

Veto 16, 19 januari

• Regina Louf, getuige XI, zet het hele (media)land op stelten. Veto voelde de hoofdredakteurs van De Morgen en De Standaard aan de tand. Yves Desmet: "Het onderzoek ligt stil." Dirk Achten: "Het onderzoek loopt nog." Regina Louf: "Ik heb u allemaal eens goed te kakken gezet." • Het mestoverschot dat daaruit voortvloeide, kwam terecht in het Middelpunt. De Leuvense student wist na aandachtige lezing alles over echte varkens, de samenstelling en de geur van mest en het fameuze Mest-aktieplan. Misschien is er wel iets van blijven hangen. • De vettige substanties waren trouwens niet van de agenda weg te slaan. Waar er aan mest geen tekort is, is dat er wel aan het slijk der aarde. De universiteiten willen voortaan in de mogelijkheid gesteld worden om voor hun VAO's (Voortgezette Akademische Opleidingen) 300.000 frank te vragen. Zijn ze nou helemaal van de pot gerukt?

Veto 17, 26 januari

• Jongeren eten slecht, gebruiken drugs, in het weekend rijden ze zich te pletter en ze zijn gewelddadig. Tegen dergelijke klichees trachtte de studiedag rond jongeren en media te ageren. Clem Robyns van Studio.Ket: "Als een jongere antwoordt dat hij tot vier uur uitgaat, dan heeft de interviewer de foute vraag gesteld." Men kon hem nog niet van het idee afbrengen om de naam van Studio.Ket te veranderen in The Moral Office. • De werkgroep Man-Vrouw-Universiteit-Samenleving stelde vast dat vrouwen nog altijd ondervertegenwoordigd zijn aan de unief, zowel in de hoogste regionen als in de fakulteitskringen. Nochtans kan een klein dwijtje in de rug al veel veranderen. De Veto-vrouwen namen alvast het voortouw en stelden hun veto tegen al dat geleuter over voetbal in de Buitenbaan. • Om het met de prins uit Sneeuwuwitje te zeggen: "Allee, nog ene keer."

Veto 18, 3 februari

• De grootse week van Veto. Op woensdag 5 februari vond in de Rumba de coolste, hipste en keineigste fuif van het jaar plaats. Een organisatie van uw dienaars uiteraard en ten eerste voor herhaling vatbaar. • Aan het kulinair vertier werd op vrijdag nog een staartje gebreed met Veto's grote pizzatest. De Vierschaar van de 's Meiersstraat was onverbiddelijk. Te klein, te plat, te vet, te duur, ... , de meeste pizza's schoten duidelijk in het verkeerde keelgat. Op Pizza Riva na, eerlijk is eerlijk. • Wat ook in het verkeerde keelgat geschoten was, zijn de verhoogde inschrijvingsgelden voor VAO's. Veto wijdt er een mini-dossier aan en roept op tot betogen. • Betogend werd er ook in Brussel, tegen het wets-



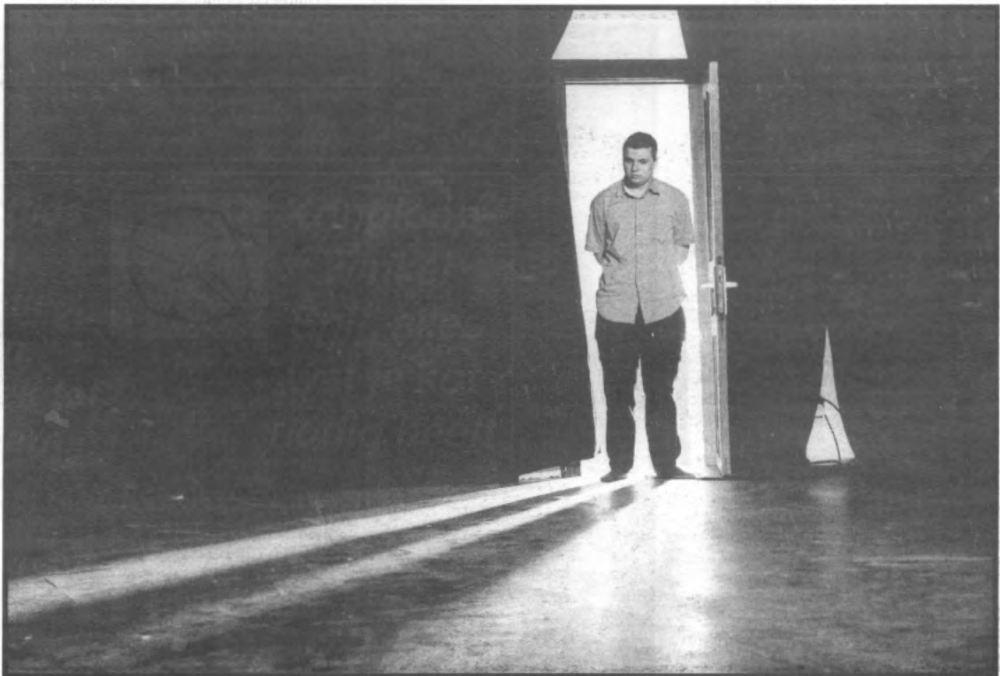
(foto Jimmy Debruyne)

voorstel rond kriminele organisaties. Spijtig genoeg hadden de rijkswachtmatrakken niet door dat het voorstel nog geen wet was. Al mag men bij nader inzien zoveel intellectuele kapasiteit niet verwachten van een rijkswachter. • Bij dat alles zou een mens nog vergeten dat er die week ook eredoktoraten werden uitgereikt. Siemens-direkteur Von Pierer, bankier Yunus, medicus Potts en theatermaker Sellars waren de (zichtbaar) gelukkigen. Vooral Peter Sellars leek zo kontent als een hond met zeven pikken. Wat moet dat worden als men Bill Clinton ooit een eredoktoraat kado doet? • Overigens een zeer modieus wit klijse dat het kapsel van Sellars in de Veto meekreeg.

Was hij zelf ongetwijfeld zeer mee opgezet geweest.

Veto 19, 9 februari

• Een kleine revolutie binnen Loko. Vier vrije verenigingen (KVHV, NSV, MLB en Thomas More) worden niet langer gesubsidieerd op basis van een aantal aantijgingen waarvan racisme en revisionisme de ernstigste zijn. De dubieuze vereniging Springbok ontspringt nipt de dans. De geschrapte verenigingen steigeren. Volgens het KVHV gooit Kringraad er met de pet naar, volgens het NSV vertoont ze fascistische trekjes. Tja, iedereen bloemleest natuurlijk uit zijn eigen klassieken. In elk geval zorgde het incident



(foto Dirk Bernard)



(foto Koenraad Swinnen)

voor een lezersbrievensop die algaauw de soap rond Bill en Paula en Monica enzovoort geheel in de schaduw stelde. • In de ruzie tussen Leekens en Scifo kon Veto onmogelijk afzijdig blijven en prompt werd een interview georganiseerd met Italiaanse studenten in Leuven en met Belgische studenten in Bologna. De aktie mag over de hele lijn een sukses genoemd worden.

Veto 20, 16 februari

• Semestereksamen komen er enkel in Landbouwwetenschappen en in Ekonomie. • Student Aid is niet zo meegevallen. Dat blijkt uit het feit dat de negertjes nog altijd honger hebben en ziek zijn. Een boodschap voor de organisator van Student Aid: get a life! • Veto 20 was bovendien zo slecht, de redaktie schaamt zich terecht en dat onder het motto: 'Opdat dat nooit meer zou gebeuren, moet alles veranderen'.

Veto 21, 23 februari

• Studenten die zich voor slechts één vak inschrijven, kunnen genieten van alle faciliteiten die een voltijds student heeft. Zo zou het in principe mogelijk zijn om zich voor één vak in te schrijven, louter en alleen voor de gratis Internettoegang die eraan vastzit. Nochtans blijken er nauwelijks studenten te zijn die van dat achterpoortje gebruik maken. • Wie wel eens van een achterpoortje schijnt gebruik te maken, is Bill Clinton. Om de slippertjes van de president te kamoufleren en vooral om "Wag the Dog" te anticiperen, gaan de Yankees weer wat ambras zoeken in de Perzische Golf. Een kleine Gollkrisis vult Veto's hele middenkatern.

Veto 22, 2 maart

• Kumul, deel één. De Gentse Vlerick School komt onder vuur te liggen. Zij vraagt 95.000 frank kostenvergoeding bovenop de 18.000 inschrijving aan de RUG. Het Rekenhof maakt gewag van een illegale konstruktie. • Kumul, deel twee: Louis Tobback. Wie hem te pakken wil krijgen, moet vroeg opstaan. Veto trok dan ook voor het kraaien van Dehaene naar het Leuvense stadhuis. Blijkt dat Tobback naar eigen zeggen ook niet altijd zijn zin krijgt. • Tobback terug naar Leuven, Tobback weer weg uit Leuven. Ithaka, het kunstparcours van Kultuurraad, legt de omgekeerde weg af en maakt zijn retour naar de binnenstad, meer bepaald het Sint-Maartensdal. • Kumul, deel drie. Mag een gedetineerde na zijn uren nog bijverdienen? Veto onderzocht enkele specialisten over een humaner gevangenisbeleid. Maar professor Dupont trok zijn interview weer in en de direktie van Leuven Centraal wou niks lossen. Ze houden daar liever alles binnenskamers. Wat van hun collega's in Neuchâteau niet

altijd kan gezegd worden.

Veto 23, 9 maart

• Al jaren probeert de universitaire overheid van de aggregatie-opleiding een derdycyclusprogramma te maken. Het gekke middel daarvoor lijkt het steeds maar opdrijven van de studiedruk zodat die niet met een licentiestudie combineerbaar blijft. Uit onderzoek blijkt dat de aggregatie Germaanse nu al zestig werkdagen teveel beslaat. Hallo, Blanpain? • Veto is hip, Veto is vanaf nu ook hype. De eerste Hype van de Week kwam toe aan de animatieserie South Park. Dat is overigens niet waar het Witte huis ligt, dat is namelijk Mouth Park. • Op zoek naar de donkere kanten van het menselijk bestaan, kwam Veto terecht bij Algerije.

Veto 24, 16 maart

• Als kotbazen de aap uithangen, dan mogen ze opdagen voor de rechter. De waard, met name Sociale Raad, zorgt daarvoor. • De VLD-jongeren tonen zich van hun slimste kant: ze organiseren een debat over het cordon sanitaire rond het Vlaams Blok en zetten Filip Dewinter in het panel. Als je afvraagt waarom hun volwassenenafdeling al tien jaar in de oppositie zit, dan ben je nu misschien wat dichter bij het goede antwoord. • Op de studentenproms mag

Luce Devos zingen. Hij kan niet zingen, maar deed dat toch maar goed. Aan Veto verklapte hij waarom hij niet kan zingen: zijn lievelingsdrank is Duvel.

Veto 25, 23 maart

• Een rapport vertelt dat de praktijkoefeningen aan onze Alma Mater niet goed zijn. Alsof elke student dat nog niet wist. Maar goed, nu staat het in een rapport en dus ook in Veto. • Alle verworpenen der aarde waren deze week ontwaakt: ze zaten samen op het debat over ideologie dat ze zelf georganiseerd hebben. • En of het over ideologie ging. • Politika is zo mainstream dat ook dit jaar de mainstreamploeg het won. Wij sympathiseerden nochtans met de onderdog.

Veto 26, 30 maart

• Het bericht over de slechte resultaten van de ex-KUB rechtstudenten is niet in dovemansoren gevallen. Onderzoeker en ex-KUB-er Fleeackers organiseert prompt een hoogstestage plus oefenwedstrijden voor een kern van vijftientig gelukkigen. Tegen juni moeten zij klaar zijn voor het grote werk. • Veto pakt uit met een primeur: het kultuurtijdschrift Plaza Real komt er niet. De voltallige redaktie stapt in de Vlaamse Gids. Paul De Grauwe en Herman De Croo zeggen stante pede hun abonnement op. Het artikel krijgt een succesvol vervolg via een in De Morgen breed uitgesmeerde

polemiek tussen oprichter Van Bastelaere en minister van Kultuur Martens. • Sedes serveert vanaf volgend jaar ook pita, taco's en pizza. • Is tenminste wat anders dan de Aprilvissen die deze week in Alma op het menu stonden.

Veto 27, 20 april

• Nogmaals op zoek naar de donkere kanten van ons bestaan. Gothic, house, hiphop en andere subkulturen passeerden de revue. • Het eerste rapport-Dillemans over de hervorming van de universiteiten is aan uitvoering toe: afslanking en een transparanter aanbod. Kan de KU Leuven meteen mee naar de Miss België-verkiezing in Vorst Nationaal. • Een lintje schuin over de borst zou onze unief trouwens niet misstaan nu het zo goed als zeker is dat zij de adressen van al haar studenten overmaakte aan het KVHV.

Veto 28, 27 april

• Er valt een schaduw over de gunstige nieuwjaarsberichten van Veto 14. Het studietoelagenstelsel voldoet nog steeds niet. De Overleggroep Studietoelagen voert campagne met de slogan van de gloednieuwe erektiepijl: "progressieve stijging en uitbreiding van de maximumgrenzen". • In Holland hebben ze aan dat laatste alvast geen behoefte. Overbevolking bedreigt nu al hun precieze Poldermodel. • Elf Hollanders die vermoed als Koerdische vluchtelingen de grens probeerden over te steken werden zonder pardon teruggestuurd. • Met de verkiezingen binnen Ekonomie en VTK is er bijna een einde gekomen aan de lijdensweg van de Veto-reporters die zich een weg moesten banen over klimmuren, brommertjesraces, barbecues en gratis vaten. • Om het met Liz Taylor te zeggen vóór haar zevende huwelijk: "Allee, nog ene keer."

Veto 29, 4 mei

• De toekomst ligt een progressief blad als Veto nauw aan het hart. In een Middelpunt rond mobiliteit werd uitvoerig aandacht besteed aan verkeersproblemen, files, openbaar vervoer en de achterbankgeneratie. • Dat laatste begrip heeft onder invloed van Clinton in de VS trouwens een heel andere betekenis gekregen. • De Mobiliteitscup minivoetbal op de parking van Alma II wordt een ware triomftocht voor het kleine Veto: drie wedstrijden zonder nederlaag. Vooral Kringraad wordt weggespeeld zoals het CDA bij de parlementsverkiezingen in Holland. De jammerlijke gelijkmaker in de laatste minuut zorgt voor taferelen die doen terugdenken aan het doelpunt van Platt tegen België in Italië '90.

Veto 30, 11 mei

• Om het met Kristus op de bruiloft in Kanaän te zeggen: "Allee, nog ene keer."



(foto Maarten Timmermans)

zoekertjes

✓ X1 dankt de Veto voor het artikel over X.
 ✓ Komitee Taalgebruik in de Horeka eist spellingsexamens voor nieuwe Kafeebazen
 ✓ Ons Kim is voorzitter van Kural! Proficiat (de Germania-clan)
 ✓ Ons Loes zit op AR! Proficiat (de Germania-clan)
 ✓ Roel, Koen & Ben stoppen met drinken! Proficiat (de Germania-clan)
 ✓ Lieveke, laat u niet doen, niet door Bossuyt, Delaere of Bart. Mosj. PS: een emmer water bij 25 graden is geen enkel probleem.
 ✓ Tijl zoekt Uylenspiegel
 ✓ Gezocht: pretpakket Pieter Poissonnier, is immers overbezet en druk bezig met merchandising en heeft bijgevolg geen tijd meer om te blokken.
 ✓ Zelfhulpgroep Terminale Thesispatiënten komt samen vrijdag 15/5 om 17.00u.
 ✓ Het tuinkaboutersbeveiligingsfront organiseert een grote sluitfijs in de Heverlee op 13 mei.
 ✓ Kristof 'Schur' Schurmans wordt onze volgende kandidaat-preses...en toch blijft hij dit ontkennen!
 ✓ Het 'Front ter ondersteuning van Annemie van 't Stuc-onthaal' roept op tot een algemene staking vanaf 15 mei, indien Annemie geen vijf dagen vakantie krijgt in juni.
 ✓ Kim, B & K beloven plechtig pinteren te komen hijsen in de Stubar.
 ✓ Liesbet: I hope you've had a nice birthday yesterday! Lots of kisses, your B.
 ✓ Annelies zoekt Tijl
 ✓ Stunt van het jaar: de Gouden Bertjes (de Germania-clan) zullen gezamenlijk eerste zit halen! (eventueel met onderscheiding voor Ben, Koen & Jan van (h)Annie(bal)).
 ✓ Yakuza, murder, erotic en psychedelica in AV 01.12 vanaf 20u op dinsdag 12 en donderdag 14 mei.

✓ X dankt de Veto voor de fantastische samenwerking van het afgelopen jaar.
 ✓ Gezocht: vervanger voor Stijn Vanoppen, lobby-1ste-klas, moet graag in de belangstelling staan (cfr. Balans), assistent willen worden. Kandidaten sturen hun CV naar Tiensestraat 53. Schiftingsvraag: hoeveel keer stond hij in de Balans?
 ✓ Alle leden van X worden voor D.E.A.D. in AV 01.12 verwacht op dinsdag 12 mei en donderdag 14 mei.
 ✓ X worstelt met een mysterie: wat is de situatie van Chris's rijbewijs en waarom belt de VRG-rijkschool naar iemand die 'erdoor' was? Bomen klimmen is tof, met de fiets in de bosjes vallen ook. B & K
 ✓ Veel sukses bij de eкзаmens voor alle revusympatisanten uit de Verbeelding en natuurlijk ook de anderen.
 ✓ X komt volgend jaar terug in de zoekertjes en misschien zelfs nog iets meer.
 ✓ Luc Burie zoekt plaats voor computers
 ✓ Schur ziet nog steeds zijn Katrijn graag!
 ✓ X2345 vond het artikel over X keigoed
 ✓ Wie help mijn libido te bevredigen op de vuzingens avond op woe 13/05 of op de prijzenslag op do 14/05. Meet me in de Schrink.
 ✓ Maarten Vidal zit in de put. Hij blijft met

Studeer Spaans in koloniale sfeer

- Antigua Guatemala**
 • Privé leraar (4 uur per dag)
 • verblijf in gezin (+ maaltijden)
 • naschoolse activiteiten
 • startdata: elke maandag
 • prijs: 6900 fr. per week
 Yucca TravelLanguage ism Soenen Travel
 Tel./fax: 02/720.28.95
 Fax: 00 502 832.51.52
 E-mail: yucca@conexion.com.gt

TKA 13/07

moet tot grote wanhoop deze rubriek volkleden en niemand wil eens over hem schrijven. Dus...here's to you, Maarten
 ✓ "Wie zoeken wil, zal blijven zoeken. Wie vinden wil, die vindt" (B. Vermeulen)
 ✓ Aldwin Dekkers: "Waar blijven die zerpillen, verdomme?" Zerpillen kruijen brutaal terug uit Aldwin omdat het daar veel te hol is van binnen.
 ✓ Was het nu 'Pagadder' of 'Paggader'?
 ✓ Vlaamse versie van Zeg 'ns Aa in de maak: Mini aangezocht voor rol Mien Dobbeltstein: "Eerst moet ik mezelf zijn en nu moet ik me weer inhouden. En zeggen dat ik heel serieus en stil ben."
 ✓ Alfa zoekt Rode Kruis-medewerkster voor Yorinde & Vicky.
 ✓ Letteren zoekt niet langer naar plaats voor kafetaria en blijft waar ze is
 ✓ Aan alle profren Germaanse: Ben, Koen & Jan komen onderscheiding halen. Dank u bij voorbaat!
 ✓ Girl power ook bij filosofie...nu nog een vrouwelijke dekaan!
 ✓ Leen, jij hielp mij er mee bovenop, nu ben ik er voor jou. Je weet me wonen. Jij bent er altijd (d/n) welkom.
 ✓ Germania rules Veto & Kura, nu de rest nog!

✓ Avondstudenten tweede kan Rechten VUB zoeken dringend nota's dagstudenten van verbintissenrecht en grondwettelijk recht, bellen naar Katrien: 016/ 44.51.27
 ✓ Leen, bedankt; Koen en Marjolein en vele anderen: Bedankt!
 ✓ Kn., Ti, nu de thesis af is, kan je weer veel tijd besteden aan mij!
 ✓ X wenst iedereen een strijdbaar-anti-contra-revolutionaire vakantie.
 ✓ Stijn Verbist zoekt moeilijke 'woordenencyclopedie' om nog beter uit zijn woorden te komen in De Standaard. Kan Luc Huyse hem misschien helpen?
 ✓ Gezocht: tijd-ruimte-inkontinuum, om tegen de sterren op te kunnen blokken. Star Trek rules!
 ✓ Opgelet festivalgangers die zich eind volgende maand naar Roskilde begeven! Een vriend die wegens lichte handicap niet alleen kan reizen zoekt dringend vervoer naar zijn thuisstad Roskilde. Bereid tot vergoeding. Ben of ken jij iemand die ons kan helpen? Bel: 016/ 29 98 10 en vraag naar Véronique.
 ✓ K., ge moet een lief zoeken voor B. Jullie zijn al langer samen als wij, maar nu ge stopt met drinken, is er misschien tijd voor uw studies (of voor mij) Kernfusie Kathy.
 ✓ Tot volgend jaar.



WIE VAN DE DRIE??

Tiensestraat 118
Tel: 23.70.30
Ma.-Do. 9 - 22u.
Vr. 9 - 20u.
Zat. 10 - 17u.

Tiensestraat 88
Tel: 23.70.02
Ma.-Vr. 9 - 19u.
Zat. 10 - 17u.

Naamsestraat 115
Tel: 23.70.03
Ma.-Vr. 9 - 19u.
Zat. 10 - 17u.

aangepaste uren tijdens KUL vakantieperiodes

agenda & ad valvas

DOOR KRISTOF SCHUURMANS

MAANDAG

20.00 u **INFOAVOND** Coming-out voor homo's, lesbiennes en bisexuelen, in UP (Jan Stasstraat 2), org. De Roze Drempel.
 20.00 u **FILM** Filmfun: 'The Philadelphia Story' (zie bespreking in Veto), in Stuczaal, toeg. 100/125/150/175, org. Stuc.
 22.30 u **FILM** New Harvest: 'Sleeping Man' (zie bespreking in Veto), in Stuczaal, toeg. 100/125/150/175, org. Stuc.

DINSDAG

19.00 u **BEIARDKONSERTEN** met Jos D' Hollander, in de universiteitsbibliotheek.
 20.00 u **PODIUM** Steve Love's New York Express Roller Dance Compagny, in de Schouwburg.
 20.00 u **PODIUM** Cie. De Koe, De slag van Glottis, in het Wagenhuys, Brusselselaar 63.
 20.00 u **THEMAVERGADERING**, in de Masereelclub, Ierse Predikherenstraat 25, org. De roze drempel.
 20.00 u **GESPREKSAVOND** over het 'Protestant zijn' met dhr. Frank Marivoet, radiopastor, in KC Romaanse poort, Brusselselaar 63, toeg. gratis, org. Humanistisch verbond ism HVV Vlaams-Brabant met steun van de provincie Vlaams-Brabant.
 20.00 u **CULT** Japanese Cult Cinema: introductie in samoeraï, yakura en godzilla, in AV 01.12, org. DEAD.
 20.30 u **VARIA** De literaire living, Peter Verhelst & Leon Gommers, in Vlamingenstraat 83.
 20.30 u **TEATER** Tg Stan speelt 'de Misanthrop', in de Stuczaal, Van Evenstraat 2d, toeg. 200/350, org. Stuc.

WOENSDAG

14.00 u **FILM** Cartoon circus, in Vlaams Film-museum en -archief, Vanderkelenstraat 30, toeg. 50, org. Stedelijke musea Leuven.
 20.00 u **PODIUM** De Trust, Rouwklacht, in de Schouwburg.
 20.00 u **SPORT EN SPELEN** verzamelen in Alma II, org. De roze drempel.
 20.00 u **FILM** Cartoon circus, in Vlaams Film-

museum en -archief, Vanderkelenstraat 30, toeg. 50, org. stedelijke musea Leuven.

20.30 u **KONSERT** echo's uit Tereziensstadt, in de PDS, Deberiotstraat 24, org. Beethoven Academie.
 20.30 u **DANS** Tom Plischke/Parts stelt voor Curtain'd with a cloudy red en Dances for a small glass, in de Dansstudio, Naamsestraat 96, org. STUC.
 20.30 u **TEATER** Tg Stan speelt de Misanthrop, in de STUCzaal, Van Evenstraat 2d, toeg. 200/350, org. STUC.

DONDERDAG

18.00 u **EINDDAG STUC EN KLAPSTUK** een ganse happening met muziek, dans en theater in Arenberghinstuut, Naamsestraat 96, org. Stuc, Klapstuk & Kultuurraad.
 20.00 u **CULT** Japanese Cult Cinema: introductie in samoeraï, yakura en godzilla, in AV 01.12, org. DEAD.
 20.30 u **DANS** Tom Plischke/Parts, stelt voor Curtain'd with a cloudy red en Dances for a small glass, in de Dansstudio, Naamsestraat 96, org. Stuc.
 23.00 u **FUIF** met dj Mix Man Reemoh, in de STUCzaal, toeg. gratis, org. Stuc, Klapstuk & Kultuurraad.

VRIJDAG

19.00 u **BEIARDKONSERT** met Luc Rom-bouts, in de Universiteitsbibliotheek.
 20.00 u **LEZING** Frans Decuyper over Sri Lanka (met dia-reportage), in KC Oratoriënhoef, Mechelsestraat 111, org. Masereelfonds.

ZATERDAG

20.00 u **KONSERT** in abdij van Vlierbeck, toeg. 500, org. werkgroep muziek 550 jaar stad-huis.

MAANDAG

18.00 u **KONSERT** Eindeksamen kamermuziek, in Konserztaal Lemmens (Herestraat), org. Lemmensinstituut.



Proef het verschil

(foto: Bart Andrië)

Je hoeft niet te slagen om vol te houden

Kksamens zijn oorlog. Een ongelijk gevecht tegen de kursusstapel, tegen de tijd die wegtikt, tegen de zon die buiten op de terrasjes schijnt, tegen de sirenenzang van de slaap en ten slotte tegen de prof. Omdat alle beetjes helpen en je maar beter goed gewapend aan de strijd begint, zocht Veto's Dienst Studietoelagen een pak essentiële eksamentips samen. We hebben ze netjes alfabetisch geordend, iets wat sommige profsen misschien ook eens zouden moeten overwegen met de woorden in hun syllabi. Lezen en van buiten leren.

A

Afkijken. Alleszins beter dan afzien. Een goede tip: ga bij schriftelijke examens schuin achter het slimste meisje van je jaar zitten. Let wel: voor deze felbegeerde positie geldt het recht van de sterkste. Power-training en een snor laten groeien helpt. **Alma,** samen gaan eten in de. Probeer eens de bloktafels en blokmenu's. Voordeel: goedkoop. Nadeel: je moet vrienden hebben.



Bij het afkijken, laat u niet betrappen

B

Balpen. Onmisbaar, vooral bij schriftelijke examens. Een gevaarlijke maar zeer efficiënte truc is die met de rode balpen. Zet daarmee in de kantlijn bij elke vraag die je oplost '5/5'. En dan maar hopen dat de vermoeide prof denkt dat hij jouw examens al heeft verbeterd en je vanzelf een twintig geeft. **Bissen.** Je weet wat je kan verwachten, maar het is nogal tijdsintensief. **Blokken.** Je weet wat je kan verwachten, maar het is nogal tijdsintensief. **Bluffen.** Begin je antwoord telkens met 'In een artikel van u las ik...', waarna je gewoon kunt verdergaan met de meest klinkklare onzin. Zeldzaam zijn de profsen die dit doorhebben.

C

Chance hebben. Een truc die altijd helpt. **Captagon.** 'Medische begeleiding' noemen ze dat in wielerveen. Vergeet het schuim niet van je lippen te vegen voor je het examenlokaal binnengaat en *don't overdo.*

D

Doktersbriefjes. Een beetje een ouderwetse truc die tegenwoordig niet veel meer wordt toegepast. Wordt vandaag meer en meer vervangen door 'gaan zagen bij de ombudsman dat je ziek bent'. **Drank & Drugs.** Als de drank is in de man, is de wijsheid in de kan. Sommige studenten sturen konsekwent een krat lege pintjes in hun plaats naar het examen. Een gewaagde gok, maar je weet maar nooit.

E

Epilepsie-aanval. Tip die erg bevredigende

resultaten oplevert. Probeer in je val wel de kaartenbak met examenvragen mee te sleuren. Tijdens je spasische bewegingen kun je dan rustig een gemakkelijke vraag uitkiezen.

Ezel. Wanneer een prof je tijdens het mondeling examen opdraagt om op de lesnaar te gaan staan en "Ik ben een ezeltje" te roepen, scheelt er iets. Bespaar jezelf een afgang en verlaat gewoon het lokaal.

F

F vragen. Spaart een hoop moeite, maar jammer genoeg ook een hoop punten. Het onderzoek naar de resultaten van 'een AAA vragen' zit nog in de experimentele fase. **Flauwvallen.** Verraadt een grote emotionele betrokkenheid bij de examenstof.

G

Geweld. Het examenreglement verbiedt niet dat je een revolver meebrengt naar het examen. De recente vaderlandse geschiedenis leert dat je er dan best ook meteen voor zorgt dat die revolver geladen is. **Gezond eten.** Voordeel: gezond. Nadeel: veel te duur. Zie ook sub Alma.

H

Halveren. Als je een deel van je cursus laat wegvallen, schrap dan het eerste deel. Zo luidt de officiële monitoraatspolicy. Veto zegt: vergeet het. Die profsen weten ook wel wat er op het monitoraat gezegd wordt en dus gaan ze vooral vragen stellen uit de eerste helft van de cursus. Onze tip voor dit seizoen: schrap de tweede helft. **Hyperventileren.** Heeft zowat dezelfde voordelen als epilepsie. Het vergt wel een goede gezondheid. Niet te combineren met 'Drank en drugs', al was het maar omwille van de slechte adem.

I

Instorten. Heeft wel wat, maar is niet meteen toekomstgericht gedacht. Wel een eeksuus dat het bij moeders achteraf goed doet.

J

Juist antwoorden. Een kans van één op duizend. Zie ook sub Chance hebben.

K

Klagen. Daarvoor moet je bij de ombudsdienst zijn. Baat het niet dan schaad het niet.



MONDELING EXAMEN

L

Liefde. Vergeet het, van de liefde kan je niet leven. En studeren nog minder. Gevaarlijk spel.

Liegen. Helpt vooral bij de aanpak van verontruste ouders. Er zijn gevallen bekend van bissers eerste kan die volgens hun ouders in tweede kan zitten. In het vierde jaar vereist dit wel enige creativiteit als je ouders zich opmaken voor de proklamatie. In dat geval: hyperventileren.

M

Make up. Is vooral aan te raden voor meisjes. Pas echter op dat je niet de laatste trends volgt, conservatieve keuzes worden op het examen vaker geapprecieerd. **Kijk eens in de beautycase van moeder.** Voor jongens is het misschien minder aan te raden, maar je weet maar nooit. Ten slotte werd het songfestival ook gewonnen door een transksueel.

Marihuana. Een joint in de morgen, een examen zonder zorgen!

Meisje zijn. Helpt altijd. Meer zelfs dan juist antwoorden.

Mensenkennis. De juiste mensen kennen opent vele deuren, waaronder die naar het volgende jaar.

Minder in de Veto lezen en meer in de cursus. Niet!

Montignac. Wetenschappers hebben het formeel bevestigd: Montignac is een kwakzalver, een bedrieger, een leugenaar en een dikzak. Echter, zie ook sub Slank zijn.

N

Namedropping. Aanraders: Roland Barthes, Jacques Derrida, Niklas Luhmann, André Oosterlinck, Dirk Trioen, Leonardo Da Vinci.

Niks. Vooral nihilisten zijn overtuigd dat het helpt.

O

Ontsnappen. Is tegenwoordig naar verluidd niet meer zo moeilijk.

Ovulatie. Tip voor de dames (echte kerels mogen natuurlijk altijd proberen): fake tijdens je mondeling examens een ovulatie en de buit is binnen.

P

Prof kennen, de. Vroeger hoorde je wel eens verhalen van browsers die naar het examen gingen zonder dat ze wisten hoe de examinator eruit zag, maar in het Internettijdperk is dat verleden tijd. Surf via www.kuleuven.ac.be naar de personeelsdatabank, daar vind je foto's van alle profsen.

Q

Quantummechanika. Hier kan je alles mee uitleggen zonder dat iemand het snapt.

R

Red Bull en aanverwanten. Geeft vleugels, wat handig kan zijn bij het afkijken.



"GEDRAAG U, MENEER, OF IK LAAT U ZAKKEN"

Rokjes. Helpen beter dan broekjes. In Schotland ligt het slaagpercentage niet voor niks op ongeveer honderd procent.

S

Seks. Best met de prof, anders met de ombuds. Als resultaat is "U mag komen" beter dan "U kan gaan".

Spreiden. Examens of benen.

Studeren. Schijnt te helpen maar niets is zeker in deze materie.

T

Koffie werkt beter.

U

Zoekt het maar uit. **Uitstellen.** Maakt het veel leuker. Zie ook sub seks.

V

Vragen op voorhand weten, de. Alles heeft zijn prijs. Sinds de val van het kommunisme rekenen ook Oosi-Europese gastprofsen in harde dollars.

Vermoorden. Bedenk wat je prof in het begin van het jaar zei: "Kijk eens naar de mensen links en rechts naast je. Eén van jullie drieën haalt het." Schakel gewoon de andere twee uit, en klaar is kees.

W

Wederrechtelijk gebruik van des buurmans kennis. Zie ook sub afkijken.

Wijsheid. Altijd handig bij een examen, maar slechts weinigen gevenen.

X

X1. Weet alles en was overal bij. Is het stilaan ook gewend om op manipulatieve vragen te antwoorden. Ideaal dus om in jouw plaats naar het examen te sturen.

X-files. Bij examens astronomie kan een vermelding van de *alien abduction* de prof wellicht afleiden van de eigenlijke examenvraag.

Y

'Yo!' De ideale binnenkomer. Rijmt jammer genoeg op 'Go', wat de profsen een gemakkelijke repliek biedt.

Z

Zorgvuldig de vragen lezen. Dat zeggen ze altijd bij aanvang van het examen. Phoe, alsof je daarmee de antwoorden kent.